

Boris Vian
pěna dní

Z francouzského originálu *L'Écume des jours*, vydaného nakladatelstvím
Union générale d'éditions, Paříž 1963, přeložil Svatopluk Horečka.

Atheneum

<http://atheneum.zde.cz>

PŘEDMLUVA

Hlavní věcí v životě je vynášet o všem apriorní soudy. Skutečnost je taková, že masy se mýlí a jednotlivci mají vždycky pravdu. Z toho však není radno vyvozovat pro život žádná pravidla: k tomu, aby se člověk podle nich řídil nepotřebují být formulována. Jsou tu pouze dvě věci: láska na všechny způsoby k hezkým dívkám a hudba z New Orleansu nebo od Duke Ellingtona. Všechno ostatní by mělo zmizet, protože všechno ostatní je ošklivé, a síla těch několika následujících stránek, které to mají dokázat, je v tom, že onen příběh je naprosto pravdivý, neboť jsem si jej od začátku až do konce vymyslel Jeho hmotné ztvárnění ve vlastním slova smyslu je založeno v podstatě na posunutém promítnutí pohnuté skutečnosti s hřejivou atmosférou do roviny vyprávění nepravidelně zvlněné a pokroucené. Jak uvidíte, je to postup, pokud tu vůbec jaký byl k němuž se mohu klidně přiznat.

NEW ORLEANS 10. BŘEZNA 1946

Colin byl s koupáním u konce. Než vylezl z vany, zabalil se do měkké osušky, z níž mu čouhaly jenom nohy a horní část těla. Vzal ze skleněné etažérky rozprašovač a lehce si nastříkal světlé vlasy voňavým olejem. Jeho jantarový hřeben pečlivě rozcísl poddajnou masu na dlouhé oranžové proudy, jako když orač hrábne z legrace vidličkou do meruňkové marmelády. Colin položil hřeben, uchopil nůžky na nehty a zastříhl si našikmo koutky svých málo výrazných víček, aby vypadal tajemněji. Musel to často opakovat, protože víčka rychle dorůstala. Rozsvítil lampičku nad zvětšovacím zrcadlem, nahnul se k němu a prohlížel si pleť. Kolem chřípí u nosu mu vyskočilo několik pupínků. Když ve zvětšovacím zrcadle uviděly, jak jsou ošklivé, hbitě se stáhly zpátky pod kůži a Colin spokojeně zhasl. Odvázal si ručník otočený kolem beder a jedním cípem si vytřel prsty na nohou, aby mu ani tam nezůstalo vlhko. V zrcadle se mohl přesvědčit, komu je podobný, totiž tomu blondákoví, co hraje Slima v Krčmě v Hollywoodu. Měl kulatou hlavu, malé uši, rovný nos, nazlátlou barvu pleti. Usmíval se často jako dítě a tím se mu na bradě udělal důlek. Byl dost vysoký, štíhlý, měl dlouhé nohy a byl velice hezký. Jméno Colin mu velmi dobře sedělo. Když mluvil s děvčaty, byl roztomilý, mezi hochy býval rozpustilý. Byl skoro stále v dobré náladě, zbytek času prospal.

Vypustil vodu z vany dírou, kterou prorazil do dna. Podlaha v koupelně, vydlážděná světlé žlutými kachličkami, měla sklon a sváděla vodu k otvoru, který se nacházel právě nad psacím stolem nájemníka bydlícího o poschodí níž. Ten nedávno stůl přemístil, aniž o tom Colina uvědomil. Teď mu voda chlístala přímo do kredence. Vklouzl hbitě do sandálů ze žraloci kůže a oblékl si elegantní domácí úbor, manšestrové kalhoty tmavozelené barvy a atlasový oříškové hnědý kabátek. Ručník zavěsil na sušák, předložku přehodil přes okraj vany a posypal ji hrubou solí, aby z ní vytekla všechna voda, kterou nasákla. Předložka začala pouštět sliny v podobě hroznů mýdlových bublinek.

Vyšel z koupelny a zamířil do kuchyně dohlédnout na poslední přípravy večere. Jako každé pondělí měl přijít na večeři Chick, bydlel nedaleko. Byla sice teprve sobota, ale Colin se nemohl dočkat, až se Chick objeví a on mu dá ochutnat menu, které s ohromnou rozkoší připravil Nicolas, jeho nový kuchař. Chickovi, rovněž svobodnému, bylo dvaadvacet roků jako Colinovi a měl stejné literární zájmy, ale méně peněz. Colin vlastnil tak velké jmění, že si mohl hezky žít bez práce pro jiné. Chick si však musel každý týden zajít za strýčkem na ministerstvo půjčit si peníze, protože jeho inženýrské povolání mu nevynášelo tolik, aby se udržel na úrovni svých podřízených dělníků, a lidem, kteří jsou lépe živeni a lépe oblečeni než vy, se těžko poroučí. Colin mu pomáhal, jak jen mohl, a zval ho na večeři, kdykoliv to šlo, ovšem Chick byl velice hrdý, takže to musel dělat nenápadně a nesměl ho zvat příliš často, aby si nemyslel, že jen čeká, jak by mu pomohl.

Chodba ke kuchyni, z obou stran zasklená, byla plná jasu a z obou stran v ní zářilo jedno slunce, neboť Colin měl světlo rád. Bylo tu plno pečlivě vyleštěných mosazných kohoutků. Slunce si s nimi pohrávalo a dělalo kouzelné efekty. Za zvuků, vyvolávaných dopadem paprsků na kohoutky, rády tančily kuchyňské myšky a honily se za kuličkami, které vytvářely paprsky podobající se proudům žluté rtuti, než se roztrhly o podlahu. Colin zběžně jednu myšku pohladil, měla velmi dlouhé černé vousy, byla šedá a útlá a podivuhodně lesklá. Kuchař je velmi dobře živil, ale tak, aby příliš netloustly. Myši nenadělaly ve dne mnoho hluku, jen si na chodbě hrály.

Colin otevřel lakované dveře do kuchyně. Kuchař Nicolas bděl nad svým řídicím pultem. Seděl u tabule, natřené rovněž na světle žluto, s několika otáčivými ciferníky, jimiž se ovládaly různé kuchyňské přístroje seřazené podél zdí. Ručička u elektrické trouby, nastavená na pečení krůty, se chvěla mezi „skoro“ a „ted“. Pečeně bude co nevidět hotova. Nicolas stiskl zelený knoflík na spouštění citlivého zkoušeče. Ten měkce zajel do masa a v té chvíli se ručička zastavila na „ted“. Nicolas troubu pohotovému vypnul a spustil ohříváč talířů.

„Bude to dobré?“ zeptal se ho Colin.

„O tom pán nemusí pochybovat,“ odpověděl Nicolas. „Krůtička byla bezvadně urostlá.“

Jaký bude předkrm?“

„Božítku,“ řekl Nicolas, „pro jednu nic nového. Připravil jsem plagiát Gouffého.“

„To jste si nevybral nejhoršího učitele,“ přikývl Colin. „A kterou část jeho díla hodláte reprodukovat?“

„Přeše se o tom na straně 638 jeho *Kuchařské knihy*. Hned ten odstavec pánovi přečtu.“

Colin se posadil na kulatou stoličku se sedadlem z pěnové gumy, potažené voskovým plátnem barevně přizpůsobeným stěnám, a Nicolas spustil: „Udělejte zapékanou paštiku jako předkrm. Připravte si tlustého úhoře a nakrájejte ho na kousky asi tři cetimetry silné. Vložte tyto kousky do kastrolu s trochou bílého vína, soli a pepře, přidejte plátky cibule, nať petržele, tymián a bobkový list a malý stroužek česneku. Nemohl jsem říz česneku vybrousit tak, jak bych býval chtěl,“ poznamenal Nicolas, „máme moc opotřebovaný brousek.“

„Dám jej vyměnit,“ ujistil ho Colin.

Nicolas četl dál:

„Povařte. Vyjměte úhoře z kastrolu a vložte na pánev. Vývar proced'te hedvábným sítkem, přidejte španělské omáčky a nechtě zhoustnout, až šťáva ulpí na lžici. Propasírujte, nalijte na úhoře a nechtě dvě minuty povařit. Položte úhoře na zapečenou paštiku. Obložte krůtu dokola plátky žampionů, uprostřed udělejte ozdobu z kapřího mlíčí. Polijte zbylou šťávou, kterou jste si nechali stranou.“

„Dobrá,“ přisvědčil Colin. „Myslím, že to bude Chickovi chutnat.“

„Nemám to potěšení pana Chicka znát,“ dodal na závěr Nicolas, „ale když mu to nebude vyhovovat, připravím příště něco jiného, což mi umožní určit takřka s úplnou jistotou prostorový řád jeho chutí a nechutí.“

„Souhlasím...!“ řekl Colin. „Tak já zas jdu, Nicolasi. Připravím na stůl.“

Pustil se chodbou na protější stranu a prošel přípravnou do studia-jídelny s bleďe modrými koberci a běžovorůžovými stěnami, které uklidňovaly otevřené oči.

Do místnosti, velké asi čtyři krát pět metrů, přicházelo světlo z ulice Louise Armstronga dvěma protáhlými otvory. Zrcadlová skla bez odrazové vrstvy se vysouvala do stran a vpouštěla tak dovnitř jarní vůně, pokud venku nějaké byly. Na protější straně zaujímal jeden roh pokoje stůl z dubového dřeva. Dvě lavice byly sestaveny do pravého úhlu, podél dvou stran stolu, po dvou dalších stranách stály židle s polštáři z modrého safiánu. K zařízení pokoje patřil kromě toho dlouhý nízký kus nábytku zařízený jako diskotéka, gramorádio s nejsilnější modulací a další kus, symetricky umístěný k prvnímu, v němž byly uloženy praky, talíře, skleničky a jiné potřeby, jakých se používá při jídle mezi civilizovanými lidmi.

Colin vybral světle modrý ubrus, ladící barevně s kobercem. Doprostřed stolu postavil podnos v podobě jakési nádoby s formalínem, v němž, jak se zdálo, dvě kuřecí embrya předváděla Růžový přízrak v choreografii Nižinského. Kolem něho rozložil několik dlouhých snítek proužkové mimózy. Vypěstoval ji jeden jeho známý zahradník křížením kuličkové mimózy s pruhem černého sladkého dřeva, jaké si kupují děti u kramářů, když jdou ze školy. Pak vzal pro každého dva bílé porcelánové talíře zdobené prosvítajícími zkříženými zlatými čarami a nerez příbor se střínkami s azúrou, v nichž bylo pro štěstí vždy mezi dvěma fóliemi z plexiskla po jednom vycpaném sluníčku sedmítečném. Vedle postavil poháry z křišťalového skla a k nim ubrousky stočené do kornoutů — což mu zabralo dost času. Sotva byl s přípravou hotov, upozornil ho zvonek na stěně, že přišel Chick.

Colin urovnal záhyb na ubruse a šel mu otevřít.

Jak se máš?“ zeptal se Chick.

„Děkuji. A ty?“ řekl Colin. „Sundej si pršák a pojď se podívat, co dělá Nicolas.“

„To je tvůj nový kuchař?“

„Ano,“ přisvědčil Colin. „Vyměnil jsem si ho s tetičkou za toho bývalého a kilo belgické kávy.“

„Jsi s ním spokojen?“ vyptával se Chick.

„Zdá se, že svému řemeslu rozumí. Je to žák Gouffého.“

„Toho s tím kufrem?“ poznamenal Chick zděšeně a černý knírek mu tragicky schlípl.

„Ale kdepak, hlupáčku, Julese Gouffého, toho známého kuchaře.“

„Ach tak, to víš, já...“ zakoktal Chick, „kromě Jean-Sol Partra toho moc nepřečtu.“

Vyšel za Colinem do vykachlíčkové chodby, pohladil myšky a nabral si cestou pár slunečních kapiček do zapalovače.

„Nicolasi,“ řekl Colin hned u dveří, „představuji vám svého přítele Chicka.“

„Dobrý den, pane,“ pozdravil Nicolas.

„Dobrý den, Nicolasi,“ odpověděl Chick. „Nemáte náhodou neteř jménem Alise?“

„Mám, pane,“ řekl Nicolas. „Ostatně, smím-li k tomu něco dodat, je to hezká mladá dívka.“

„Je vám hrozně podobná,“ mínil Chick. „Až na tu část od pasu nahoru.“

„Já mám dost široká ramena,“ usoudil Nicolas, „kdežto ona je zas lépe vyvinuta ve směru kolmém. Pán mi laskavě promine, že jsem to upřesnil.“

„Vida,“ přidal se Colin, „a už jsme tu skoro jako v rodině. Že máte neteř, Nicolasi, to jste mi myslím neřekl.“

„Moje sestra se jaksi nevydařila, pane,“ vysvětloval Nicolas. „Studovala filozofii. S takovými věcmi se v rodině hrdě na své tradice nikdo rád nechlubí...“

„Ach tak...“ poznamenal Colin, „myslím, že máte pravdu. Každopádně vás chápu. Tak nám ukažte tu úhoří paštiku...“

„Otevírat troubu zrovna teď by bylo nebezpečné,“ upozornil Nicolas. „Mohlo by tam dojít k vysychání — v důsledku vniknutí vzduchu méně bohatého na vodní páry než vzduch, který je tam uzavřen.“

„Já se raději nechám překvapit, až ji uvidím poprvé na stole,“ řekl Chick.

„To mohu pánovi jen doporučit,“ ozval se Nicolas. „Smím si dovolit pána požádat, aby mi laskavě dovolil pokračovat?“

„Pokračujte, prosím, Nicolasi.“

Nicolas se pustil zase do práce: vybíral z formy rosol s řezy z mořského jazyka, obloženého plátky lanýže, což mělo být ozdobou rybiho předkrmu.

Colin s Chickem z kuchyně odešli.

„Dáš si aperitiv?“ zeptal se Colin. „Můj pianocktail je hotov, můžeš jej vyzkoušet.“

„Běhá dobře?“ zeptal se Chick.

„Bezvadně. Dalo to sice fušku, aby všechno do puntíku hrálo, ale výsledek je lepší, než jsem čekal. Z *Black and Tan Fantasy* jsem dostal opravdu fantastickou směs.“

„Na jakém principu pracuje?“

„Zařídil jsem to tak, aby každé notě odpovídal určitý alkohol, likér nebo aroma. Pedál forte je na šlehaná vejce a pedál piano na led. Na sodovou vodu potřebuji zahrát trylek ve vysokém rejstříku. Množství je vždy přímo úměrné době trvání. Každá čtyřiašedesátinová nota se rovná jedné šestnáctině celku, čtvrtka celku, celá nota čtyřnásobnému množství celku. Jestliže zahraješ pomalou melodii, začne působit pojistné zařízení tak, aby se dávka nepřekročila a nevzniklo cocktailu zbytečně mnoho, ale aby se zvýšil obsah alkoholu. A podle délky melodie můžeš libovolně ovlivňovat sílu celku, například zredukovat ji na pouhou setinu,

abys dostal s pomocí laterální regulace nápoj, ve kterém by byly zachyceny všechny harmonie.“

„Je to dost složité,“ podotkl Chick.

„Všechno je řízeno elektrickými kontakty a relé. O detailech nemluvím, ty znáš. Jinak jen dodávám, že to piano skutečně funguje.“

„To je báječné!“ řekl Chick.

„Jen jedna věc je dost ošemetná,“ pokračoval Colin, „totiž pedál forte na šlehaná vejce. Musel jsem tam zamontovat zvláštní seřizovačí zařízení, protože jakmile zahraješ něco příliš ,hot‘, padají do cocktailu kousky omelety a špatně se polykají. To ještě nějak upravím. Zatím stačí dávat trochu pozor. Na čerstvou smetanu je hluboké g.“

„Tak to si hned udělám cocktail na *Loveless Love*,“ řekl Chick. „Bude strašný.“

„Piano je ještě v komoře, kde jsem si zřídil pracovnu,“ upozornil Colin, „protože nemá ještě přišroubované ochranné desky. Pojd‘, jdeme na to. Pro začátek je nařídím na dva cocktaily tak asi po dvou deci.“

Chick se posadil k pianu. Když dohrál, ozvalo se suché cvaknutí, část přední stěny se odklopila a objevila se řada skleniček. Dvě z nich byly naplněny až po okraj chutně vyhlížející směsí.

„Měl jsem jisté obavy,“ ozval se Colin. „Jednu chvíli jsi zahrál falešnou notu. Naštěstí harmonovala s ostatními.“

„Copak to zařízení počítá s harmonií?“ divil se Chick.

„Ne tak docela,“ odpověděl Colin. „Bylo by to příliš komplikované. Uplatňují se v tom jen některé závislosti. Vypij to a pojd‘ jíst.“

„Ta úhoří paštika je znamenitá,“ řekl Chick. „Kdo ti to poradil?“

„To Nicolas dostal takový nápad,“ odpověděl Colin. „Jeden úhoř mu totiž každý den leze — či vlastně lezl — potrubím na studenou vodu až do umyvadla.“

„No ne,“ žasl Chick. „Jak to?“

„Vystrčil vždycky hlavu, stiskl do zubů jeho pastu na zuby a celou mu ji vycucł. Nicolas používá výhradně americkou ananasovou pastu, a ta mu zřejmě nedala pokoj.“

„Jak ho chytl?“ vyzvídal Chick.

„Místo tuby tam položil celý ananas. Dokud žral úhoř pastu, mohl ji spolýkat a potom zas vtáhnout hlavu nazpátek, ale s ananasem to dobře nešlo, a čím víc se o to snažil, tím hlouběji se mu zuby zarývaly do ananasu. Nicolas...“

Colin se zarazil.

„Co udělal Nicolas?“ chtěl vědět Chick.

„Nevím, jestli ti to mám říct, mohlo by ti to pokazit chuť.“

Jen povídej,“ pobízel ho Chick, „už jsem ji stejně skoro ztratil.“

„V tom okamžiku vběhl Nicolas do místnosti a žiletkou mu uřízl hlavu. Pak otevřel kohoutek a to ostatní vyplavalo ven.“

„To je vše?“ divil se Chick. „Dej mi trochu té pasty. Třeba má v potrubí početnou rodinu.“

„Nicolas teď naltčil malinovou pastu, uvidíme, co to udělá,“ řekl Colin. „Ale poslyš, ta Alise, o které jsi mluvil...“

„Zrovna na ni myslím,“ odpověděl Chick. „Setkal jsem se s ní poprvé na jedné přednášce Jeana-Sola. Leželi jsme oba na břiše pod pódiem a přitom jsem se s ní seznámil.“

Jaká je?“

„Nedovedu ji přesně popsat,“ na to Chick. „Je hezká.“

„Ach...“, vzdychl Colin.

Nicolas se vracel, nesl krůtu.

„Sedněte si k nám, Nicolasi,“ požádal ho Colin. „Jak už řekl Chick, jste přece skoro členem rodiny.“

„Ale nejdřív se postarám o myši, nemá-li pán nic proti tomu,“ řekl Nicolas. „Za chvíli jsem tady, krůta je už rozkrájená... Štáva je tuhle...“

„To budeš koukat,“ ozval se Colin. „Je to smetanová omáčka s mangem a s jalovcem zašitá v závitcích z prokládaného telecího masa... Zatlačíš na to a ono to vyteče ven.“

„To je ohromné!“ poznamenal Chick.

„Nemohl bys mi vysvětlit, jak jsi tam s ní navázal známost...?“ vyzvídal Colin.

„Proč ne...“, odvětil Chick, „zeptal jsem se jí, jestli má ráda Jean-Sol Partra, ona na to odpověděla, že sbírá jeho díla... Tak jsem jí řekl: Já také...“ — A pokaždé,

když jsem jí něco řekl, odpověděla: ‚Já také,‘ a naopak... Nakonec, jen abych provedl existencialistický pokus, jsem jí řekl: ‚Jsem do vás velice zamilován‘ — a ona na to: ‚Och!‘“

„Pokus se nezdařil,“ podotkl Colin.

„Ne,“ přiznal Chick. „Přesto však neodešla. Tak jsem jí řekl: ‚Já jdu tamtudy‘ — a ona: ‚Já ne‘ — a dodala: ‚Já zas tamtudy.‘“

„To je ohromné,“ žasl Colin.

„Na to jsem řekl: ‚Já také,“ pokračoval Chick. „A byl jsem všude, kde byla ona.“

„A jak to všechno skončilo?“ zeptal se Colin.

„Ech...“, vzdychl Chick, „byl už čas jít do postele...“

Colinovi zaskočilo, a než se vzpamatoval, vypil půl litru burgundského.

„Zítra s ní jdu bruslit,“ dodal Chick. „Je neděle. Nepůjdeš s námi? Domluvili jsme se na dopoledne, dokud tam nebude tolik lidí. Dost mě to štve, protože bruslím špatně, ale aspoň si budeme moci pohovořit o Partrovi.“

„Půjdu taky,“ rozhodl se Colin. „Přijdu i s Nicolasem... Třeba má těch neterí víc.“

Colin vystoupil z vozu metra a šlapal po schodech nahoru. Dostal se ven jinde, než chtěl, a obešel stanici, aby se správně orientoval. Vyzkoušel směr větru pomocí žlutého hedvábného kapesníčku, a barva kapesníčku, jak ji vítr bral s sebou, se usadila na velké budově nepravidelného tvaru, která tím dostala vzhled zimního stadiónu Molitor.

Blíž k němu byly zimní lázně. Přešel kolem nich a dvojítymi létacími dveřmi, skleněnými s mosaznými ochrannými tyčemi, vešel ze strany do tohoto kameného organismu. Vytáhl permanentku, která svými dvěma již proštípnutými dírkami mrkla na kontrolora. Ten odpověděl spikleneckým úsměvem, nicméně udělal do karty z oranžového bristolu třetí díрку a průkazka oslepla. Colin ji ledabyle strčil zpátky do náprsní kůže z ruské tašky a dal se nalevo chodbou potaženou linoleem, vedoucí k řadám kabin. V přízemí už žádná nebyla volná. Vystoupil tedy po betonovém schodišti, kde potkával vysokánské postavy — pohybovaly se totiž na kolmých železích —, které se snažily dělat přemety tak, aby to vypadalo přirozeně, přestože jim v tom zřejmě něco vadilo. Nějaký muž v bílém svetru mu otevřel kabinu, vyinkasoval spopitné, které asi, protože vypadal prolhaně, vždýcky spíš projedl, a když nedbale vyznačil usmolenou křídou na černě natřený obdélník v kabině, k tomu účelu určený, iniciály zákazníka, zanechal ho v té díře o samotě. Colin si všiml, že ten chlap neměl hlavu lidskou, ale holubí, a nechápal, proč ho vzali do služby právě na bruslařském stadiónu a ne v zimních lázních.

Z ledové plochy se ozýval oválný hluk a reproduktory, kterých bylo všude jako naseto, jej ještě bohatě množily. Dupot bruslařů nedosáhl dosud úrovně jako při velkém návalu, kdy zní podobně, jako když regiment vojska šlape v blátě, až to cáká na všechny strany. Colin vyhlížel Alise a Chicka, ale podle všeho nebyli na ledě. Nicolas měl za nimi přijít o něco později; chystal oběd a musel ještě něco dokončit v kuchyni.

Colin si rozvázal šňůrky od bot a všiml si, že má prošoupané podrážky. Vytáhl z kapsy ruličku anglické náplasti, ale neměl jí dost velký kus. Postavil tedy boty do loužičky, která vznikla pod cementovou lavičkou, a zalil je koncentrovaným hnojivem, aby kůže dorostla. Natáhl si vlněné ponožky s širokými střídavě žlutými a fialovými proužky a obul si bruslařské boty. Ostří jeho bruslí se vpředu dělilo vedví, aby mohl snadněji měnit směr.

Vyšel z kabiny, sestoupil zas o patro níž. Nohy se mu přitom na kobercích z perforovaného linolea, jimiž byly pokryty betonové chodby, všelijak kroutily. Jen se odvážil vstoupit na led, hned musel hbitě uskočit po dvou dřevěných schodech zpátky, aby neupadl: jakási bruslařka totiž udělala velkolepou orlici a na její závěr upustila velikánské vejce, které se rozpláclo Colinovi u nohou.

Zatímco jeden z čističů přišel uklidit rozstříknuté zbytky, spatřil Colin Chicka a Alise, jak vstupují na led na protější straně. Zamával na ně, ale neviděli ho, a tak se jim rozjel naproti, aniž bral zřetel na stanovený směr jízdy. Způsobil tím, že značné množství návštěvníků se kolem něho ihned shluklo a protestovalo, a na ně naráželi další, kteří zoufale mávali do vzduchu rukama, nohama, ramený, celým tělem, než sebou pláclí přes ty, co upadli první. V mačkanici to vždycky zašplouchalo, protože povrch zatím roztál ve slunci.

Zanedlouho tam leželo na hromadě devět desetin bruslařů a Chick s Alise měli celé kluziště jen pro sebe, nebo skoro jen pro sebe. Přijeli blíž k hemžící se mase lidí a Chick, poznáv mezi nimi Colina podle jeho bruslí s rozdvojeným ostřím, popadl ho za kotníky a vytáhl ho ven. Stiskli si ruce. Chick mu představil Alise a Colin se k ní připojil zleva, neboť Chick již okupoval její pravý bok. Když dorazili k samému okraji kluziště, zařadili se za sebe, aby uvolnili cestu čističům, kteří, protože neměli žádnou naději, že v obrovské hromadě obětí najdou něco jiného než bezcenné zbytky lidských jedinců, se vyzbrojili škrabadly, aby mohli odklidit všechny, co zůstali ležet, a ujížděli s nimi k otvorům na ohrabky za zpěvu hymny Molitoru, kterou roku 1709 složil Vaillant-Couturier a která začíná:

Pánové a dámy
Uvolněte laskavě cestu
(Prosíme Vás o to)
Abychom se mohli
Pustit do čištění...

To vše se dělo za zvuků houkačky, které v hloubi i těch nejotřelejších duší měly vyvolávat děs z nelítostného násilí.

Bruslaři, kteří byli dosud na nohou, tleskali této iniciativě a poklop nad smetenými lidmi zapadl. Chick, Alise a Colin jim věnovali krátkou modlitbičku a pokračovali zase v kroužení.

Colin se nemohl na Alise dost vynadávat. Zvláštní shodou okolností měla na sobě modrý košilový svetřík a žlutou sukni. Boty měla žluté a bílé, s kanadami. Na nohou měla kouřově šedé hedvábné punčochy a bílé ponožky ohnuté přes okraj nepřilís vysokých bot s tkaničkami třikrát otočenými kolem kotníků. Dále měla sytě zelený hedvábný šátek, kolem obličeje jí splývala pevná kadeřavá masa neobvykle hustých blond vlasů. Dívala se na svět široce rozevřenýma modrýma očima a celý její zjev doplňovala svěží zlatá pleť. Měla oblé paže a lýtká, útlou postavu a takovou křivku řader, jaká se dá vidět jenom na fotografii.

Colin se zadíval na druhou stranu na svůj protějšek. Přesl tam a se sklopeným zrakem se zeptal. Chicka, jestli neměl nějaké potíže s tou úhoří paštikou.

„Ani mi o tom nemluv,“ řekl Chick. „Lovil jsem ve svém kohoutku celou noc, abych se přesvědčil, jestli v něm není nějaký úhoř. Ale mám tam jenom pstruh.“

„Nicolas si s tím bude umět poradit,“ ujistil ho Colin. „Máte neobvykle schopného strýčka,“ dodal, obraceje se teď především na Alise.

„Je pýchou rodiny,“ odpověděla Alise. „Maminka je celá nešťastná, že si vzala za muže jenom profesora matematiky, zatímco bratříček to dotáhl v životě tak daleko.“

„Váš otec je profesorem matematiky?“

„Ano, přednáší na Collège de France a je členem Akademie nebo něčeho takového...,“ řekla Alise, „je to k pláči..., v osmatřiceti letech. Musel se asi hodně snažit. Naštěstí je tu ještě strýček Nicolas.“

„Neměl sem ráno přijít?“ připomněl Chick.

Ze světlých Alisiných vlasů stoupala rozkošná vůně. Colin kousek poodstoupil.

„Myslím, že přijde později. Vzal si dnes ráno něco do hlavy... Nechtěli byste jít oba ke mně na oběd...? Uvidí se aspoň, co to bylo...“

„To je ohromné,“ řekl Chick, „ale jestli si myslíš, že ti na to skočím, tak sis to špatně vypočítal. Musíš si nejdřív najít nějakou dívku, abychom byli do páru. Nedopustím, aby Alise šla k tobě sama, ty se svými harmoniemi a pianocktailem bys ji mohl svést, a to bych nechtěl.“

„Prosím tě!“ bránil se Colin. „Slyšíte, co říká...?“

Odpověď neslyšel, protože jakési nesmírně dlouhé individuum, které už asi pět minut předvádělo ukázky rychlé jízdy, mu právě projelo mezi nohama, ohnuté dopředu, jak nejvíce mohlo, a vzniklý průvan vynesl Colina hezkých pár metrů nad zem. Zachytil se o výstupek galerie v prvním patře, udělal výmyk a spadl zase dolů, stranou od Chicka a Alise, protože jej provedl opačným směrem.

„Jezdit tak rychle by se mělo zakázat,“ postěžoval si Colin.

Potom se pokřížoval, neboť onen bruslař se právě rozplácł o stěnu restaurace na protější straně kluziště a zůstal tam přilepený jako medúza z papírové hmoty, rozmáčkнутá nějakým krutým děckem.

Čističi se zase chopili své práce a jeden z nich postavil na místo nehody kříž z ledu. Než roztál, přehrál správce několik desek s nábožnými písněmi.

Pak se vše zase uklidnilo. Chick, Alise a Colin jezdili stále dokola.

„Nicolas už jde!“ zvolala Alise.

„A tamhle je Isis!“ přidal se Chick.

Nicolas se právě objevil u kontroly vstupenek a Isis na kluzišti. On se dal směrem nahoru do vyšších pater, ona k Chickovi, Colinovi a Alise.

„Dobrý den, Isis,“ pozdravil Colin. „Představuji vám Alise. Alise, to je Isis. Chicka znáte.“

Následovaly stisky rukou a Chick toho využil a odbruslil s Alise. Isis nechal v náručí Colinovi a ti dva se záhy rozjeli za nimi.

„Jsem ráda, že jsem se s vámi setkala,“ řekla Isis.

Colin byl zase rád, že se setkal s ní. Isis, které táhlo na osmnáct, byla v plné parádě — měla kaštanové vlasy, bílý svetřík, žlutou sukni a ostře zelený šátek, bílé a žluté boty a brýle proti slunci. Hezké děvče. Colin však velmi dobře znal její rodiče.

„Příští týden odpoledne bude u nás menší oslava,“ řekla Isis. „Dupont má narozeniny.“

„Kdo, Dupont?“

„Můj pudlík. Tak jsem pozvala všechny své přátele. Přijdete? Ve čtyři hodiny...“

„Ano, velmi rád,“ přisvědčil Colin.

„Požádejte své přátele, aby přišli také!“ dodala Isis.

„Chick a Alise?“

„Ano, jsou tak milí... Tedy příští neděli na shledanou!“

„Vy už odcházíte?“ divil se Colin. „Ano, nikdy se tu dlouho nezdržím. Jsem tady přece už od deseti, víte...“

„Je teprve jedenáct...!“ poznamenal Colin. „Byla jsem u baru...! Na shledanou...!“

Colin pospíchal ulicemi plnými světél. Foukal ostrý suchý vítr a pod nohama mu praskaly a lámaly se malé plošky křehkého ledu.

Lidé choulili bradu do všeho, nač přišli: do límce u kabátu, do šály, do rukávniku, objevil se mezi nimi dokonce jistý člověk, který k tomu účelu použil drátěnou klec na ptáky, opřenou otvorem od dvířek nahoře o čelo.

„Zítra jdu k Ponteauezannům,“ uvažoval Colin.

To byli rodiče Isis.

„Dnes večerím s Chickem...“

„Teď půjdu domů a připravím se na zítřek...“

Udělal velikánský krok, aby nešlápl do rýhy na okraji chodníku, která vypadala nebezpečně.

„Jestli se mi podaří udělat dvacet kroků, aniž bych do některé šlápl, nebudu mít zítra na nose pupínek.“

„To nic,“ utrousil, když celou vahou dopadl do deváté rýhy, „takové nápady, to je úplná pitomost. Tak jako tak žádný pupínek mít nebudu.“

Sehnul se a utrl modrorůžovou orchideu, kterou mráz vypudil ze země.

Voněla jako vlasy Alise.

„Zítra uvidím Alise...“

Raději na to ani nemyslet. Alise už patřila plným právem Chickovi.

„Zítra si určité najdu nějakou dívku...“

Ale Alise mu nešla z hlavy.

„Jen jestli se opravdu baví o Jean-Sol Partrovi, když jsou úplně sami...!“

Udělal by rozhodně líp, kdyby na to, co dělají, když jsou spolu úplně sami, nemyslel.

„Kolik článků napsal Jean-Sol Partre za uplynulý rok?“

Ať dělal co dělal, nedopočítal se jich, ani než došel domů.

„Co asi dnes udělá Nicolas k večeři...?“

Když se to tak vezme, nebylo na tom, že Alise je podobná Nicolasovi, nic zvláštního, protože jsou z rodiny. Ta představa ho však přivedla zpátky k zapovězenému předmětu.

„Co asi Nicolas připraví dnes večer...?“

„Co připraví Nicolas, který je podobný Alise, dnes večer, to nevím.“

Nicolas je o jedenáct let starší než Alise. Je mu tedy devětadvacet. Kuchař k pohledání. Udělá dušené telecí se slaninou.

Colin se blížil k domovu.

„Květinářské krámy nemají nikdy železné rolety. Kdo by také kradl květiny?“

To dá rozum. Utrl šedooranžovou orchideu s něžnou převíslou korunkou.

Hrála pestrými barvami.

„Má stejnou barvu jako myška s černými vousy... Už jsem doma.“

Colin vystoupil nahoru po kamenných schodech s vlněným kobercem.
Do dírk v zámků zasklených stříbrných dveřích strčil malý zlatý klíček.
„Ke mně, mí věrní sluhové...! Protože už jsem zase tady...!“
Nepromokavý plášť přehodil přes židli a šel se podívat za Nicolasem.

„Nicolasi, uděláte dnes večer dušené telecí se slaninou?“ zeptal se Colin.
 „Božítku,“ řekl Nicolas, „pán mi nic předem neřekl. Měl jsem jiné plány.“
 „Hrom do toho,“ ozval se Colin, „proč mé pořád oslovujete ve třetí osobě?“
 „Když pán dovolí, abych mu řekl, proč, já se domnívám, že jistá důvěrnost je na místě jenom tehdy, když někdo s někým seděl v base, a to není náš případ.“

„Jste moc nafoukaný, Nicolasi,“ řekl Colin.
 „Jsem jenom hrdý na své postavení, pane,“ odpověděl Nicolas, „a kvůli tomu byste se na mne neměl horšit“

„No ovšem,“ přisvědčil Colin. „Těšilo by mě však, kdybyste se ke mně choval s menším odstupem.“

„Chovám k pánovi srdečnou náklonnost, i když to nedávám najevo,“ podotkl Nicolas.

„To mě těší a jsem na to pyšný, Nicolasi. Tak co tedy uděláte k večeři?“

„Přidrším se zase tradičně Gouffého a tentokrát připravím antilskou klobásu na muškátovém portském víně.“

„Jak se to dělá?“ vyzvídal Colin.

„Následujícím způsobem: Vemte klobásu a bez ohledu na to, že křičí, ji stáhněte z kůže. Kůži pečlivě uschovejte. Klobásu proložte tence nakrájenými humřími klepítky, drženými na uzdě v dosti horkém másle. Vhodte na led do tenkého rendlíku. Prohrábněte oheň a do takto získaného prostoru rozložte kroužky mírně povařeného brzlíku. Jakmile klobása vydá těžký vzdech, zmírněte oheň a polijte vše kvalitním portským vínem. Zamíchejte platinovou lžicí. Vyčtete tukem formu a připravte ji tak, aby nerezavěla. Při podávání udělejte šťávu z jednoho sáčku kysličníků lithia a čtvrtky čerstvého mléka. Brzlík vrazte do ní, naservírujte a zmizte.“

„Jsem z toho paf,“ řekl Colin. „Gouffé byl velký člověk. Co myslíte, Nicolasi, budu mít zítra na nose pupínek?“

Nicolas si pozorně prohlédl špičku Colinova nosu a usoudil, že ne.

„A když už jsem tady, nevíte, jak se tančí hopsa-trot?“

„V tančení jsem zůstal u stylu volných kloubů paní Boissiře a u severáčku, který se začal tančit minulý půlrok v Neuilly,“ odpověděl Nicolas, „hopsa-trot dobře neovládám, umím jen základní kroky.“

„Myslíte, že by se člověk mohl naučit za jednu lekci aspoň to nejnutnější?“ zeptal se Colin.

„Mám dojem, že by to šlo,“ řekl Nicolas. „To hlavní není tak těžké. Sluší se pouze nedělat nápadné chyby a neprohřešit se proti jistému vkusu. Takovou chybou by například bylo tančit hopsa-trot v rytmu boogie-woogie.“

„To by byla chyba?“

„Byl by to prohřešek proti patřičnému vkusu.“

Nicolas položil na stůl grapefruit, který při řeči loupal, a strčil ruce pod studenou vodu.

„Máte hodně práce?“ zeptal se Colin.

„Božíčku, kdepak, všechno už mám připraveno,“ řekl Nicolas.

„Tak mě budete muset těm základům hopsa-trotu naučit,“ řekl Colin. „Pojďme do obývacího pokoje, pustím nějakou desku.“

„Doporučuji pánovi volnější tempo ve stylu *Chloév* podání Duke Ellingtona nebo *Concerto pro Johnny Hodgesa*...“, upozornil Nicolas. „Na druhé straně Atlantiku tomu říkají moody nebo sultry tune.“

„Princip hopsa-trotu, jak pán jistě ví,“ začal Nicolas, „spočívá v křížení vln dvou živých zdrojů, které vyvíjejí naprosto synchronní oscilující pohyb.“

„Netušil jsem,“ podotkl Colin, „že v tom hrají roli tak náročné prvky z fyziky.“

„Při tomto tanci,“ pokračoval Nicolas, „se tanečník s tanečnicí drží v poměrně malé vzdálenosti od sebe a uvádějí svá těla do vlnivého pohybu v rytmu hudby.“

„A co dál?“ řekl Colin poněkud zneklidněn.

„Tak vzniká soustava statických vln,“ na to Nicolas, „s řadou uzlů a dvíhů jako v akustice, což značně přispívá k vytvoření příznivé atmosféry v tanečním sále.“

„Rád věřím...,“ zamumlal Colin.

„Odborníkům na hopsa-trot,“ vysvětloval dál Nicolas, „se někdy podaří vyvolat ještě ohniska vedlejšího vlnění tím, že krouťí současné nejen tělem, ale i některými údý. Hned to bude, pokusím se pánovi ukázat, jak se to dělá.“

Colin vyhledal Chloé, jak mu Nicolas doporučil, a nasadil ji na střed kotouče. Zlehka zavedl hrot jehly do první drážky a díval se, jak se Nicolas začíná vrtět.

„Pán na to přijde!“ ujišťoval Nicolas. Jen nepolevit.“

„Proč ale právě takový pomalý kousek?“ zeptal se Colin celý zpocený. „Je to o hodně těžší.“

„Má to svůj důvod,“ odpověděl Nicolas. „Normálně se tanečník s tanečnicí drží středně daleko od sebe. Při pomalém kousku je možné přejít k takovému vlnění, kdy pevné ohnisko pohybu je asi v půli těla obou partnerů. Pak se pohybuje hlavou a nohama. To je ovšem jen teorie. Došlo to bohužel tak daleko, že někteří lidé lehčích zásad začali tančit hopsa-trot v pekelném tempu, jako to dělají černoši.“

„To znamená?“ zeptal se Colin.

„To znamená tak, že jedno ohnisko pohybu tvoří nohy, jedno hlava, a co je nejhorší, prostřední ohnisko je asi ve výši beder, kdežto body, které zůstávají pevné nebo v nichž se vyvolává vedlejší pohyb, jsou pak hrudník a kolena.“

Colin se začervenal.

„Rozumím,“ řekl.

„Při rytmu boogie,“ dodal Nicolas, „je pak výsledek — řekněme si to otevřeně — tím necudnější, čím působivější je melodie.“

Colin se zamyslel.

„Kde jste se naučil hopsa-trot?“ zeptal se Nicolase.

„Od své neteře,“ odpověděl Nicolas. „Celou teorii jsem zbudoval při rozhovorech se svým švagrem. Je členem Akademie, jak pán jistě ví, a ovládnout správnou metodu nebyl pro něho žádný problém. Svěřil se mi také, že to vyzkoušel kdysi před devatenácti léty...“

„Vaší neteří je osmnáct?“ poznamenal Colin.

„A tři měsíce...“ upřesnil Nicolas. „Jestli mě pán už nepotřebuje, půjdu zase do kuchyně.“

„Jen jděte, Nicolasi, a děkuji vám,“ řekl Colin a sňal z kotouče desku, která se právě zastavila.

„Vezmu si na sebe ty bezové šaty a modrou košili, potom běžovočervenou vázanku, prošívané semišové polobotky a červenoběžové ponožky.

Nejdříve se vykoupu a oholím a podívám se na sebe, jak vypadám.

A půjdu do kuchyně zeptat se Nicolase: ‚Nicolasi, nešel byste se mnou tancovat?‘

„Božítku,“ řekl Nicolas, „jestli si to pán tolik přeje, půjdu, ale jinak bych byl rád, kdybych si mohl vyřídit několik záležitostí, jejichž neodkladnost je presantní.“

„Je to sice indiskrétní, ale mohl bych vědět, jaké jsou to záležitosti?“

Jsem předsedou obvodního Filozofického sdružení osob zaměstnaných v domácnosti, takže jsem nucen chodit pokud možno pravidelně na jejich schůze.“

„Co bude dnes na programu, na to se už, Nicolasi, ani neodvážuji zeptat...“

„Bude se tam mluvit o angažovanosti. Bude položena paralela mezi angažovanost podle teorií Jean-Sol Partra, novou angažovanost v koloniálním vojsku a angažmá neboli najímání za gáži lidí, kterým majitelé domů říkají ‚zaměstnaní v domácnosti‘.“

„To by bylo něco pro Chicka!“ poznamenal Colin.

„Lituji, ale naše Sdružení je bohužel naprosto uzavřený spolek. Pana Chicka by tam asi nepřijali. Pouze lidi z domácnosti...“

„Nicolasi, proč se přitom pořád užívá množného čísla?“

„Pán jistě uzná, že ‚muž v domácnosti‘ má obecně známý pádný význam.“

„Máte pravdu, Nicolasi. Co myslíte, potkám dnes spřízněnou duši?... Prál bych si spřízněnou duši, takovou, jako je vaše neteř.“

„Pán nedělá dobře, že myslí na mou neteř,“ podotkl Nicolas, „protože podle posledních událostí je zřejmé, že si ji jako první našel pan Chick.“

„Ale Nicolasi, já tak strašně toužím se zamilovat...“

Z hrdla konvice se lehce zakouřilo a Nicolas šel otevřít. Domovník přinesl dva dopisy.

„Přišla nějaká pošta?“ zeptal se Colin.

„Lituji, pane,“ pravil Nicolas, „ale oba dopisy jsou pro mne. Pán čeká nějaké zprávy?“

„Chtěl bych, aby mi psala nějaká dívka,“ přiznal se Colin. „Velmi bych ji miloval.“

„Je poledne,“ řekl na závěr Nicolas. „Přeje si pán něco malého sníst? Je tam tlučená hovězí oháňka a šálek punče s přísadou vonného koření a pak topinky se sardelovým máslem.“

„Nicolasi, pročpak asi Chick nechce přijít k obědu s vaší neteří, dokud si já nepozvu jinou dívku?“

„Pán mi to nebude mít za zlé,“ řekl Nicolas, „ale já na jeho místě bych se zachoval zrovna tak. Pán je rozhodně dosti hezký mladík..“

„Nicolasi,“ prohlásil Colin, „jestli se dnes večer pořádně nezamiluju, tak začnu sbírat spisy vévodkyně de Bovouard, abych to svému příteli Chickovi vrátil i s úroky.“

„Chtěl bych se zamilovat,“ řekl Colin. „Ty by ses chtěl zamilovat. On by chtěl taky. My, vy bychom chtěli, byste chtěli. Oni by se taky chtěli zamilovat.“

Vázal si před zrcadlem v koupelně vázanku.

„Ještě vestu a plášť a šálu a pravou rukavici a levou rukavici. A žádný klobouk, abych se nerozcuchal. Co tam děláš?“

Patřilo to šedé myšce s černými vousy, která rozhodně neměla co dělat ve skleničce na zuby, o jejíž okraj se opírala a tvářila se přitom jakoby nic.

„Dejme tomu,“ řekl myšce, když si sedl na okraj vany (ve tvaru obdélníku a žlutě smaltované), aby byl u ní blíž, „že se u Ponteauzannů sejdu se svým starým přítelem Tímátím...“

Myška souhlasně přikývla.

„Dejme tomu, a proč ne?, že má sestřenici. Mohla by mít na sobě bílý svetřík, žlutou sukni a mohla by se jmenovat Al... Onésime...“

Myška zkrfžila tlapy a zatvářila se překvapeně.

„Hezké jméno to není,“ řekl Colin. „Ale ty jsi myš a máš vousy. Tak co?“

Zvedl se.

„Už jsou tři hodiny. Vidíš, mařím s tebou zbytečně čas. Chick a... Chick tam bude určitě hodně brzy.“

Naslinil si prst a zvedl jej nad hlavu. Hned jej zas spustil. Pálilo to jako v peci.

„Ve vzduchu je cítit lásku,“ usoudil. „Hřeje to.“

„Odcházím, odcházíš, odchází, odcházíme, odcházíte, odcházejí. Chceš ze skleničky ven?“

Myška mu dokázala, že žádnou pomoc nepotřebuje, neboť vylezla sama a uhryzla si kousek mýdla v podobě dudlíku. „Jenom ať s tím všechno neumatíš,“ napomenul ji Colin. „Máš ty ale mlsný jazyček...!“

Zvedl se, zašel do svého pokoje a oblékl si vestu.

„Tak Nicolas musel odejít... Určitě zná krásné dívky... Říká se, že dívky z Auteuil vstupují do služby k filozofům coby děvčata pro všechno.“

Zavřel za sebou dveře pokoje.

„Na levém rukávu mám trochu prodřenou manžetu... Izolační páska mi došla... Tím hůř, vrazím tam hřebík“

Dveře za ním pleskly, jako když někdo plácne holou rukou po nahé zadnici... Celý se zachvěl... „Budu myslet na něco jiného... Třeba na to, že si na schodech rozbiju hubu...“

Světlounký koberec slézové barvy na schodišti byl pošlapán na každém třetím schodu: tentokrát to bral Colin dolů po čtyřech. Zachytil se nohama o poniklovanou tyč a sklouzl po zábradlí.

„To mě aspoň odnaučí žvanit hlouposti. Už je to tak. Já jsem, ty jsi, on je hlupák...“

Bolelo ho nějak v zádech. Když dorazil dolů, pochopil proč, neboť z límce u kabátu vytáhl celou tyč.

Dveře od domu se za ním zavřely a vydaly přitom zvuk, jako když někdo políbí nahá řadra...

„Na co se má člověk v téhle ulici koukat?“

Nedaleko hráli v písku dva nádeníci „školku“. Břícho toho tlustšího přitom skákalo v úplně opačném rytmu, než skákal on. Místo oblázku používali červeně natřený krucifix, jemuž scházel kříž.

Colin přešel kolem nich.

Vpravo vlevo stály hezké domy, postavené z hlíny a dřeva, se spouštěcími okny. Z jednoho byla vykloněna nějaká žena. Colin jí poslal polibek a ona mu hodila na hlavu stříbrnočernou plyšovou předložku k posteli, kterou její manžel neměl v lásce.

Velkým přísným domům dodávaly veselejšího vzhledu obchody. Colinovu pozornost upoutala výloha s potřebami pro fakíry. Zjistil, že proti minulému týdnu stouply ceny skleněných střepů a čalounických cvočků.

Přes cestu mu přešel pes a další dvě osoby. Zima držela lidi doma. Ti, kterým se podařilo dostat se z jejího sevření, měli šaty na cucky a umírali na angínu.

Strážník na křižovatce měl hlavu schovanou do služebního pláště. Vypadal jako velký černý deštník. Číšníci z kaváren udělali kolem něho kolečko a běhali, aby se zahřáli.

Ve vratech jednoho domu se objímali dva milenci.

„Nebudu se na ně dívat... Ne, nebudu se na ně dívat... Jsou mi protivní...“

Colin přešel přes ulici. Ve vratech jednoho domu se objímali milenci.

Zavřel oči a dal se do běhu...

Velice rychle je zase otevřel, protože pod víčky viděl spousty dívek a kvůli tomu sešel z cesty. Jedna byla přímo před ním. Šla stejným směrem jako on. Bylo vidět hezké nohy v botičkách z bílého beránka, splývavý plášť z naparované panduří kůže a vysokou čepici z téhož materiálu. Pod ní rusé vlasy. Plášť jí dělal široká ramena a tančil kolem ní.

„Předejdu ji. Podívám se, jak vypadá zepředu...“

Předešel jí a rozplakal se. Bylo jí nejméně devětapadesát. Sedl si na okraj chodníku a plakal a plakal. Tím se mu hodně ulevilo a slzy mu s lehkým praskáním mrzly a třístily se o hladký žulový chodník.

Asi za pět minut si všiml, že je před domem Isis Ponteauezannové. Dvě mladé dívky přešly kolem něho a vstoupily chodbou do domu.

Srdce se mu nesmírně nadmulo, odlehčilo, zvedlo ho se země a on následoval dívky dovnitř.

Už v prvním patře bylo slyšet neurčitý šum mnoha lidí u rodičů Isis. Schodiště se třikrát kroutilo nahoru a ve svém prostoru zesilovalo zvuky, jako to dělají křídélka v rezonátoru vibrafonu. Colin stoupal nahoru s nosem až na patách oněch dvou dívek. Měly krásné zesílené paty z nylonu tělové barvy, vysoké střevičky z jemné kůže a delikátní kotníčky. Dále bylo vidět lehce zakřivené švy jako dlouhé housenky a čárku důlku pod kolena. Colin se zastavil a zůstal o dva schody pozadu. Znovu vykročil. Teď viděl pod sukněmi té vlevo dvojité podvazky a úběl stehů ve stínu. Sukně té druhé nedovolovala stejné potěšení, protože měla ploché záhyby, ale zato zadeček pod pláštěm z bobroviny se rýsoval kulatěji než u té první, vytvářel střídavě malý záhyb. Colin ze slušnosti zase sklopil zrak dolů na nohy a viděl, že se zastavily ve druhém poschodí. Došel až k dívkám, kterým právě přišla pokojská otevřít.

„Dobrý den, Coline,“ vítala ho Isis. Jak se máte?“

Přitiskl ji k sobě a políbil ji na čelo pod vlasy.

Hezky voněla.

„Narozeniny přece nemám já, ale Dupont!“ protestovala Isis.

„Kde je Dupont? Ať mu tedy mohu pográtulovat...!“

„Je to mrzuté,“ odpověděla Isis. „Dnes ráno s ním šli k holiči, aby hezky vypadal. Vykoupali ho a všechno, a ve dvě hodiny tu byli tři jeho kamarádi s hrozným ošoupaným balíkem kostí a vytáhli ho s sebou někam ven. Ten asi bude pěkné zřízení, až se vrátí...!“

„Vždyť má dnes narozeniny,“ podotkl Colin.

Dvojítymi dveřmi viděl hochy a dívky. Asi dvanáct jich tančilo. Většina jich stála vždy po dvou stejného pohlaví vedle sebe s rukama za zády, tvářili se ne právě důležité a vyměňovali si názory o ne právě důležitých věcech.

„Odložte si plášť,“ vybídla ho Isis. „Pojďte, zavedu vás do šatny pro hochy.“

Když šel za ní, potkal na chodbě další dvě dívky, které právě zaklaply kabelky a pudřenky a vyšly z pokoje Isis, proměněného v dámskou šatnu. Ze stropu visely železné háky vypůjčené od řezníka, a aby to bylo co nejhezčí, půjčila si Isis od něho ještě dvě dobře opracované skopové hlavy, které se usmívaly na začátku každé řady.

Šatna pro hochy, zřízená v pracovně tatínka Isis, vznikla tak, že se pouze dal na stranu všechny nábytek. Kabát se prostě hodil na podlahu a bylo to. Colin se tím nedal zmást a zastavil se u zrcadla.

„Tak pojdte už,“ pobízela netrpělivě Isis. „Představím vás půvabným dívkám.“

Popadl ji za obě zápěstí a přitáhl k sobě.

„Máte rozkošné šaty,“ řekl.

Měl tím na mysli zcela jednoduché šaty z mandloňově zelené vlněné látky s velkými zlatými keramickými knoflíky, sepnuté na zádech tepanou železnou mřížkou.

„Líbí se vám?“ řekla Isis.

„Jsou rozkošné,“ ujíšťoval ji Colin. „Může se skrz tu mříž prostrčit ruka, aniž by se člověk musel bát kousnutí!“

„Raději to moc nezkoušejte,“ odpověděla Isis.

Vymkla se mu z náručí, vzala Colina za ruku a táhla ho doprostřed potíciho se davu. Vrazili přitom do dvou nových příchozích mužského pohlaví, proklouzli zákrutem chodby a dveřmi od jídelny se dostali přímo doprostřed živé zábavy.

„Vida!“ řekl Colin, „Alise a Chick jsou už tady!“

„Ano,“ přisvědčila Isis. „Pojďte, představím vás...“

Většina dívek byla ucházející. Jedna z nich měla na sobě mandloňově zelené vlněné šaty s velkými zlatými keramickými knoflíky a na zádech sponu zvláštního tvaru.

„Představte mne nejdřív tamté,“ žadonil Colin. Isis s ním zatřásla, aby dal pokoj.

„Nechtěl byste se konečně trochu mírnit...?“

Vyhlédl si už zase jinou a zatahal svou průvodkyni za ruku.

„To je Colin“ řekla Isis. „Coline, představuji vám Chloé.“

Colin polkl slinu. V ústech ho škrábalo jako po připálené koblize.

„Dobrý den!“ pozdravila Chloé.

„Dob... Vás aranžoval Duke Ellington?“ zeptal se Colin... A potom utekl, protože byl přesvědčen, že řekl hroznou pitomost.

Chick ho popadl zezadu za kabát.

„Kampak, kampak? Snad už zas nechceš jít? Podívej se...!“

Vytáhl z kapsy malou knížečku, vázanou v červeném marokénu.

„To je originál Partrova *Paradoxu zvracení*.“

„Tak přece jsi jej objevil!“

Pak si uvědomil, že je na útěku, a prchl.

Alise se mu postavila do cesty.

„Tak vy odcházíte a ani jednou jste si se mnou nezatančil?“

„Promiňte,“ omlouval se Colin, „ale já jsem provedl hroznou pitomost a je mi trapné tady zůstat.“

„Když se tak člověk na vás dívá, musí to chtět nechtět uznat...“

„Alise...“ zalkal Colin, vrhl se k ní a třel si tváře o Alisiny vlasy.

„Copak, můj drahý Coline?“

„Kruci...nál... a houby! Spral to ďas. Vidíte tamtu dívku?“

„Chloé...?“

„Vy ji znáte?“ vydechl Colin. „Řekl jsem jí nějakou hroznou pitomost, a právě proto jsem chtěl odejít.“

Nepřiznal, že uvnitř v hrudi mu to bouchá, jako když spustí německá vojenská hudba, při níž je slyšet jenom velký buben.

„Je hezká, že?“ poznamenala Alise.

Chloé měla červené rty, hnědé vlasy, vypadala šťastně, a to ne kvůli svým šatům.

„Nemám odvahy!“ hlesl Colin.

A potom Alise pustil a šel Chloé vyzvat k tanci. Podívala se na něho. Usmála se a pravou ruku mu položila na rameno. Cítil na krku její svěží prsty. Zredukoval vzdálenost mezi sebou a jí tak, že povel z mozku, přenášeným pomocí pozorně voleného páru lebečních nervů, stáhl pravý biceps.

Chloé se na něho stále dívala. Měla modré oči. Pohodila hlavou, aby jí kadeřavé lesklé vlasy sklouzly dozadu, a pak jediným rozhodným a odhodlaným pohybem přitiskla svůj spánek Colinovi na tvář.

Najednou nastalo kolem naprosté ticho a převážná část ostatních přítomných pro ně splynula vniveč. Jak se však dalo čekat, deska se zastavila. Teprve teď se Colin vpravil zase do skutečnosti a všiml si, že strop je průhledný a že skrz něj nahlízejí dolů hořejší nájemníci, že stěny jsou dole lemovány širokým pásem vodních kosatců, že z otvorů tu a tam rozmístěných vychází pestře zbarvený plyn a že jeho přítelkyně Isis stojí před ním a nabízí mu na hercynském podnosu cukroví.

„Děkuji, Isis,“ řekla Chloé a potřásla bohatými kadeřemi.

„Díky, Isis,“ řekl Colin a vzal si jeden banánek s několika odnožemi.

„Neděláte dobře,“ upozornil Chloé. „Jsou výborné.“

A vtom se rozkašlal, protože naneštěstí spolkl bodlinu z ježka zapečenou v těstu.

Chloé se mu smála, ukazujíc krásné zuby.

„Copak se vám stalo?“

Musel ji pustit, poodstoupit, rozkašlal se na celé kolo a konečně to povolilo. Chloé se vrátila se dvěma skleničkami.

„Napijte se,“ řekla, „to vám pomůže.“

„Děkuji,“ zachrčel Colin. „To je šampaňské?“

„Ne, směs.“

Polkl hodně velký doušek a zakuckal se. Chloé se mohla potřhat smíchy. Přišli k nim Chick s Alise.

„Co je ti?“ zeptal se Chick.

„Neumí pít!“ řekla Chloé.

Alise mu bouchla pořádné do zad a zadunělo to jako gong z ostrova Bali. Rázem všichni přestali tančit a odebrali se ke stolu.

„Už je to tady,“ poznamenal Chick. „Dali si pohov. Chcete, abychom si pustili nějakou pořádnou desku...?“

Mrkl na Colina.

„Co kdybychom si zatančili hopsa-trot?“ navrhla Alise.

Chick se prohrabával v hromadě desek u gramorádia.

„Pojď tančit, Chicku,“ vyzvala ho Alise.

„Hned!“ zvolal Chick, „jen co tam vrazím desku.“

Bylo to boogie-woogie.

Chloé vyčkávala.

„Na tohle přece nebudete tančit hopsa-trot...?“ ozval se Colin zděšeně.

„Proč ne?“ namítl Chick.

„Nedívejte se na to!“ řekl Chloé.

Lehce sklonil hlavu a políbil ji mezi ucho a rameno. Zachvěla se, ale neucukla.

Colin také nechal rty, kde byly.

Alise s Chickem se zatím pustili do tance a předváděli podivuhodný hopsa-trot v černošském stylu.

Deska byla brzy u konce. Alise se pustila a hledala něco dalšího. Chick sebou praštil na pohovku. Colin a Chloé byli teď právě blízko něho. Popadl je za nohy a strhl je k sobě.

„Tak co, andílkové,“ řekl, „jde to...?“

Colin se posadil a Chloé se pohodlně uhnízдила vedle něho.

„Tahle holčička je rozkošná, že?“ prohodil Chick.

Chloé se usmála. Colin neřekl nic, ale vzal Chloé kolem krku a začal si jakoby nic pohrávat s prvním knoflíčkem na jejích šatech s rozpínáním vpředu.

Přišla Alise.

„Uhni kousek, Chicku, chtěla bych si sednout mezi Colina a tebe.“

Tu desku vybrala dobře. Byla to Chloé v podání Duke Ellingtona. Colin kousal Chloé do vlasů nad ušima. Zašeptal:

„To jste přesně vy.“

A než Chloé stačila odpovědět, všichni ostatní se vrátili a začali zase tančit, neboť jim zatím došlo, že není vůbec čas k jídlu.

„Ach! To je škoda...!“ řekla Chloé.

„Sejdeš se s ní ještě?“ zeptal se Chick.

Seděli u stolu a pochutnávali si na posledním Nicolasově výtvoru, tykvi s oříškovou nádivkou.

„Nevím,“ odpověděl Colin. „Nevím, co mám dělat. Víš, je to velmi vychované děvče. Posledně u Isis vypila spoustu šampaňského...“

„Velice jí to slušelo,“ podotkl Chick. „Je moc hezká. Nedělej si z toho těžkou hlavu! Považ, že jsem dnes objevil vydání Partrova spisu Předběžný nástin Nevolnosti na neperforovaném kotouči toaletního papíru...“

„Ale kde na to bereš tolik peněz?“ divil se Colin.

Chick se zachmuřil.

„Přijde mne to sice hodně draho,“ řekl, „ovšem nemohu si to nechat ujít. Já Partra potřebuji. Jsem jeho sběratel. Musím mít vše, co napsal.“

„Vždyť on píše bez ustání,“ namítl Colin. „Uveřejňuje nejméně pět článků týdně...“

„To vím,“ poznamenal Chick.

Colin ho pobídl, aby si vzal ještě trochu tykve.

„Jak bych to měl udělat, abych se zase setkal s Chloé?“ uvažoval.

Chick se na něho podíval a usmál se.

„Máš pravdu. Já tě svými žvásty o Jean-Sol Partrovi zbytečně unavuji. Rád bych ti nějak pomohl... Co pro tebe mohu udělat?“

„Je to hrozné,“ odpověděl Colin. „Jsem zoufalý a přitom strašně šťastný. Je příjemné tak děsně po něčem toužit.“

„Chtěl bych ležet v trochu spálené trávě,“ pokračoval, „se suchou zemí a se sluncem, víš, v trávě žluté a praskající jako sláma, se spoustou malých zvířátek, a také na suchém mechu. Lehnout si na břicho a dívat se kolem sebe. Vidět jakýsi živý plot s kamínky a úplně pokřivenými stromy a malými lístečky. To by bylo ohromné blaho.“

„A mít u sebe Chloé,“ poznamenal Chick.

„A Chloé, samozřejmě,“ přisvědčil Colin. „Myslet na Chloé.“

Chvilí oba mlčeli. Jedna láhev na vodu toho využila a vydala křišťálový zvuk, který dozníval na stěnách.

„Nalij si ještě sauternského,“ pobízel Colin.

„Ano, děkuji.“

Nicolas přinesl další chod, ananasový chlebiček v pomerančovém krému.

„Díky, Nicolasi,“ řekl Colin. „Co podle vás mám dělat, abych se sešel zase s dívkou, do které jsem zamilován?“

„Božínku,“ odpověděl Nicolas, „určitě se k tomu najde příležitost... Musím se pánovi přiznat, že já sám jsem ještě nikdy nic takového nezažil.“

„Bodejť,“ na to Chick. „Máte postavu jako Johnny Weissmüller. To ovšem není vzor pro každého!“

„Děkuji pánovi za takové uznání, hřeje mě u srdce,“ odvětil Nicolas. „Doporučuji pánovi,“ pokračoval obraceje se na Colina, „snažit se prostřednictvím osoby, u které se pán setkal s osobou, jejíž přítomnost pánovi, jak se zdá, schází, získat nějaké informace o způsobech a stycích té druhé osoby.“

„Ačkoliv jste to řekl dost složité a zamotané,“ poznamenal Colin, „myslím, Nicolasi, že je to opravdu jedna možnost. Ale to víte, když se člověk zamiluje, zpitomí. Proto jsem ani Chickovi neřekl, že na to už dávno pomyslím.“

Nicolas se vrátil do kuchyně.

„Ten chlapík je za všechny peníze,“ podotkl Colin.

„To ano,“ přisvědčil Chick. „Vařit umí ohromně.“

Napili se ještě sauternského. Nicolas se vrátil s obrovským koláčem.

„Tady je moučník,“ řekl.

Colin vzal nůž a ve chvíli, kdy chtěl rozříznout neporušený povrch, se zarazil.

„Je příliš krásný,“ řekl. „Chvíli počkáme.“

„Pauza je přede hrou v molové tónině,“ poznamenal Chick.

„Jak té to napadlo?“ divil se Colin.

Vzal opatrně Chickovu skleničku a naplnil ji nazlátlým, hustým a jako těžký éter těkavým vínem.

„Nevím. Náhlé osvětlení,“ odpověděl Chick.

„Ochutnej!“ vybídl ho Colin.

Vyprázdnili společně skleničky.

„To je strašné!“ zamumlal Chick a oči se mu začaly střídavě blyškat rudými ohníčky.

Colin se držel za prsa.

„Je to lepší než strašné,“ řekl. „Není to podobné ničemu, co znám.“

„To by ještě nemuselo nic znamenat,“ mínil Chick. „Ty taky nejsi podobný ničemu známému.“

„Jsem si jist, že když toho člověk dost vypije,“ dodal Colin, „Chloé hned bude tady.“

„Muselo by se to vyzkoušet,“ podotkl Chick.

„Neprovokuj mne,“ prohodil Colin a podal mu svou skleničku.

Chick naplnil znovu obě dvě.

„Počkej,“, řekl Colin.

Zhasl stropní lustr i lampičku nad stolem. Pouze v jednom koutě zářilo zelené světlo u skotské ikony, kde se Colin obvykle oddával meditacím.

„Och!“ vzdychl Chick.

Víno v křišťálovém poháru vydávalo nejasnou fosforeskující zář, která jako by vycházela z myriády světélkujících teček všech barev.

„Pij!“ pobízel Colin.

Napili se. Záře jim ulpěla na rtech. Colin rozsvítil. Zdálo se, že se stěží drží na nohou.

„Pro jednou to nemůže uškodit,“ řekl. „Myslím, že bychom tu láhev měli dorazit.“

„Co kdybychom načali ten koláč?“ navrhl Chick.

Colin vzal stříbrný nůž a začal do hladké bílé polevy na koláči rýt spirálu. Náhle se zarazil a hleděl s údivem na svůj výtvor.

„Pokusím se o něco,“ řekl.

Utrhl z kytice na stole lístek cesmíny a do jedné ruky uchopil koláč. Roztočil jej rychle na špičce prstu a druhou rukou přiložil jeden z cesmínových ostnů do spirály.

„Poslouchej...“

Chick poslouchal. Byla to *Chloé* v podání Duke Ellingtona.

Chick zíral na Colina. Ten byl celý bledý.

Chick mu vzal nůž z rukou a bez rozmyšlení jej vrazil do koláče. Rozpůlil jej a v koláči byl nový Partrův článek pro Chicka a pro Colina pozvání na schůzku s Chloé.

Colin stál na rohu náměstí a čekal na Chloé. Náměstí bylo kulaté a byl tam kostel, holubi, parčík, lavičky a vpředu na vozovce auta a autobusy. Také sluníčko čekalo na Chloé, mohlo se však bavit tím, že dělalo stíny, že tahalo ze země klíčky semínek divokých bobů vždýcky stejně daleko od sebe, nutilo stahovat rolety a zahanbovalo jednu pouliční lampu, kterou kterýsi nesvědomitý příslušník městských Elektrických podniků zapomněl zhasnout.

Colin si ohrnul rukavice a připravoval si první větu. Ta se měnila tím rychleji, čím víc se blížila stanovená hodina schůzky. Nevěděl, co si s Chloé počne. Což zavést ji do cukrárny, ovšem tam bývá obvyčejné dost nepříjemná atmosféra a žravé dámy kolem čtyřicítky, které se zdviženým malíčkem spořádají sedm zákusků se šlehačkou, ne, to neměl v lásce. Žravost chápal pouze u mužů, u nichž dostává pravý smysl, a přitom jim neubírá na přirozené důstojnosti. Do kina, to také ne, na to by nepřistoupila. Na poslaneckou závodní dráhu také ne, to se jí nebude líbit. Telecí zápasy, to také nejde, bude mít strach. K nemocnici Saint-Louis se nesmí. Muzeum v Louvrů nepřipadá v úvahu, tam jsou zase za andělíčky s křídýlky satyrové. Na nádraží Saint-Lazare rovněž ne, tam mají už jenom dva trakaře a žádný vlak.

„Dobrý den!“

Chloé přišla zezadu. Sundával rychle rukavici, ale nějak mu to nešlo, takže se praštil pořádně do nosu, vyjel „Ouvej!“ a stiskl jí ruku. Smála se.

„Vypadáte nějak vyplašeně!“

Kožešinový plášť s dlouhým chlupem barvy jejích vlasů, čepice rovněž z kožešiny a botičky do půl lýtek, s kožešinovou manžetou.

Vzala Colina pod paži.

„Nabídněte mi rámě. Dnes jste nějak nesmělý...!“

„Posledně to bylo lepší,“ doznal Colin.

Zase se zasmála, podívala se na něho a rozesmála se znovu a ještě víc.

„Děláte si ze mne legraci,“ řekl Colin lítostivě. „To od vás není hezké.“

„Jste rád, že jsem přišla?“

„Ano!“ odpovídal Colin.

Kráčeli po prvním chodníku, na který došli. Ze vzduchu se snesl malý růžový obláček a blížil se k nim.

„Jdu na to!“ prohlásil.

„Tak dělej,“ řekl Colin.

A obláček je zahalil. Uvnitř bylo teplo a vonělo to tam skořicovým cukrem.

„A už nás nikdo nevidí!“ liboval si Colin. „Ale my vidíme všechny!“

„Je to dost průhledné,“ podotkla Chloé. „Dejte si pozor!“

„Nevadí, i tak se člověk cítí hned lépe,“ mínil Colin. „Kam chcete jít?“

„Jen tak na procházku... Nudí vás to?“

„Tak mi něco povídejte...“

„Já moc povídat neumím,“ řekla Chloé. „Můžeme si prohlížet výlohy. Podívejte se třeba tuhle... To je zajímavé.“

Ve výkladní skříni seděla na pérové matraci hezká žena. Měla nahou hrud' a přístroj opatřený dlouhými měkkounkými kartáči s jemnými bílými chlupy jí směrem nahoru kartáčoval ňadra. Na ceduli tam bylo napsáno: *Ošetřujte svou obuv pomocí Protinožce důstojného pána Karla.*

„To je dobrý nápad!“ zvolala Chloé.

„Vždyť to spolu nijak nesouvisí...“, namítl Colin. „Je to mnohem příjemnější rukou.“

Chloé se začervenala.

„Takové věci neříkejte. Nemám ráda chlapce, kteří před dívkami mluví neslušně.“

„To mne mrzí...“, řekl Colin, „to jsem nechtěl...“

Vypadal tak zkroušeně, že se usmála, a trochu s ním zatřásla, aby viděl, že se na něho nezlobí.

V jiné výloze podřezával muž v řeznické zástěře malé děti. Byla to propagační výloha Sociální péče.

„Tohle je drahý špás,“ poznamenal Colin. „Čistit to každý večer, to je musí přijít hrozně drah.“

„Nejsou přece skutečné!“ vyplašila se Chloé.

„Kdo to může vědět?“ řekl Colin. „Sociální péči to nic nestojí.“

„Tohle se mi nelíbí,“ řekla Chloé. „Dřív člověk takovéhle propagační výlohy neuviděl. Nezdá se mi, že by v tom byl nějaký pokrok.“

„To nic není,“ chlácholil ji Colin. „Působí to jenom na ty, co těmhle pitomostem věří.“

„Co je zase tohle?“ zeptala se Chloé.

Ve výloze bylo na podstavci z gumových kol hezky kulatoučká a pěkně vypnuté břicho. Na ceduli tam stálo: *Vaše se také nebude mačkat, přezehlíte-li je elektrickou žehličkou.*

„Vždyť já je znám...“, řekl Colin. „Je to břicho Serge, mého bývalého kuchaře...! Co tady asi dělá?“

„Na tom nesejde,“ podotkla Chloé. „Nebudete přece nad tím břichem rozjímat. Ostatně je tlusté ažaž...“

„Ten se vyznal ve vaření...!“

„Pojďme odtud pryč,“ pravila Chloé. „Já si už žádné výlohy prohlížet nechci, nelíbí se mi to.“

„Co budeme dělat?“ chtěl vědět Colin. „Zajdeme si někam na čaj?“

„Och!... Na to teď není vhodná doba... a pak, já na to moc nejsem!“

Colin si s úlevou oddychl, až mu zavrzaly šle.

„Co to bylo?“

„Šlápl jsem na suchou větvičku,“ odpověděl Colin celý rudý.

„Co kdybychom se šli projít do Lesa?“ navrhla Chloé.

Colin se na ni radostně podíval.

„Skvělý nápad. Tam aspoň budeme sami.“

Chloé se začervenala.

„Proto jsem to neřekla. Ostatně budeme se procházet jen po hlavních cestíčkách, jinak bychom si promáčeli boty,“ dodala, aby se mu pomstila. Stiskl jí trochu ruku, kterou cítil pod svou paží.

„Půjdeme podchodem,“ navrhl.

Po obou stranách podchodu se táhla řada obrovských klecí, kde Městský okrašlovací spolek choval do zásoby holuby pro náměstí a památné budovy. Byl tu také chov vrabců a štěbetali tu malí vrabčáci. Lidé sem dolů chodili málokdy, protože křídla všech těch ptáků působila strašný průvan, v němž poletovala maličká bílá a modrá pírká.

„Copak toho ani na chvíli nenechají?“ durdila se Chloé přidržujíc si čepici, aby jí neuletěla.

„To nejsou stále jedni a titíž,“ odpověděl Colin. Zápasil s vlajíci šosy pláště.

„Pospěšme si, ať se dostaneme za holuby, vrabci nenadělají takový vítr,“ řekla Chloé a přitiskla se ke Colinovi.

Spěchali dál, až se dostali z nebezpečné oblasti. Malý obláček se jich nedržel. Použil zkratky a čekal už na ně na druhé straně.

Lavička sice vypadala trochu vlhká a zašlá dozelená, ale právě po této cestičce chodilo poměrně málo lidí a oni se tu necítili špatně.

„Není vám zima?“ zeptal se Colin.

„V tom obláčku ne,“ odpověděla Chloé. „Ale... stejně se k vám raději přitisknu.“

„Och...!“ řekl Colin a začervenal se.

Dělalo mu to ohromně dobře. Vzal Chloé kolem pasu. Čepici měla posunutou trochu na druhou stranu, takže blízko svých rtů cítil bohatý pramen lesklých vlasů.

„Jsem s vámi tak rád.“

Chloé neřekla nic. Dýchala trochu rychleji a pomaličku se k němu tiskla blíž a blíž.

Colin jí mluvil skoro do ucha.

„Nenudíte se?“ otázal se.

Zavrtěla hlavou a Colin se k ní při tom pohybu ještě víc přitlačil.

„Já...“ hlesl jí přímo do ucha a ona v té chvíli jakoby mimoděk otočila hlavu a Colin jí políbil na rty. Netrvalo to dlouho, ale při další příležitosti to bylo už mnohem lepší. Zabořil tvář do vlasů Chloé a oba tak zůstali bez jediného slůvka.

„To je od vás hezké, Alise, že jste přišla,“ řekl Colin. Ovšem budete tu jediná dívka...”

„Nevadí,“ ujistila ho Alise. „Chick s tím souhlasí.“

Chick přisvědčil. Ale po pravdě řečeno, hlas Alise nebyl úplně bezstarostný.

„Chloé není v Paříži,“ řekl Colin. „Odjela na tři týdny se známými na jih.“

„Ach! Jsi kvůli tomu zřejmě dost nešťastný,“ poznamenal Chick.

„Nikdy jsem nebyl šťastnější!“ odpověděl Colin. „Chtěl jsem vám oznámit, že jsem se s ní zasnoubil...”

„Blahopřeji,“ na to Chick.

Neodvážil se na Alise ani pohlédnout.

„Co je s vámi dvěma?“ spustil Colin. „Zdá se mi, že to mezi vámi nějak neklape.“

„Nic se neděje,“ ozvala se Alise. „To Chick je protivný.“

„Ale ne, Coline... Neposlouchej ji. Nic se neděje,“ řekl Chick.

„Říkáte oba totéž, a přece každý něco jiného,“ namítl Colin, „takže jeden z vás dvou lže, anebo lžete oba. Pojdte dál, večere bude hned.“

Došli do jídelny.

„Sedněte si, Alise,“ pobídl ji Colin. „Pojdte sem ke mně, musíte mi povědět, co je to s vámi.“

„Chick je protivný,“ spustila Alise. „Říká, že dělám chybu, že mě k sobě váže, protože prý nemá peníze, aby mi mohl zajistit slušný život, a stydí se nevzít si mne.“

„Jsem lump,“ ozval se Chick.

„Nevím, co bych k tomu řekl,“ utrousil Colin.

Sám byl tak šťasten, že mu to působilo nesmírný zármutek.

„O peníze ani tak nejde,“ řekl Chick. „Spíš jde o to, že rodiče Alise nikdy nebudou chtít, abych si ji vzal, a budou mít pravdu. Podobný případ je popsán v jedné z Partrových knih.“

„Je to skvělá kniha,“ poznamenala Alise. „Vy jste ji, Coline, nečetl?“

„Tak takoví vy jste,“ řekl Colin. „Teď je mi jasné, že všechny peníze strkáte pořád do knih.“

Chick a Alise sklopili hlavy.

„Je to moje chyba,“ přiznal Chick. „Alise už za Partra neutratí ani halíř. Od té doby, co žije se mnou, se jím skoro už vůbec nezabývá.“

V jeho hlase bylo znát výčitku.

„Víc než Partra miluji tebe,“ řekla Alise.

Měla slzy na krajíčku.

„To je od tebe hezké,“ prohodil Chick. „Nezasloužím si tě. Ovšem sbírat Partra je moje neřest a inženýr si bohužel nemůže dovolit mít vše.“

„To mě mrzí,“ řekl Colin. „Chtěl bych, aby mezi vámi všechno klapalo. Měli byste si vzít ubrousek.“

Pod Chickovým byl v polokůži ze skunka vázaný výtisk Zvracení a pod Alisiným tlustý zlatý prsten ve tvaru hnusu.

„Ach!“ vydechla Alise.

Padla Colinovi kolem krku a políbila ho.

„Jsi skvělý chlap,“ řekl Chick. „Nevím, jak se ti odvděčit. Ostatně víš dobře, že já se ti nemohu odvděčit, jak bych chtěl.“

Colin dostal trochu lepší náladu. A Alise byla ten večer opravdu v plné kráse.

„Jaký parfém máte?“ zeptal se. „Chloé užívá dvakrát destilovanou esenci z orchidejí.“

„Žádný parfém nemám,“ ujistila jej Alise.

„To je přírodní vůně,“ ozval se Chick.

„Báječné...!“ zvolal Colin. „Voníte lesem s potůčkem a králíky.“

„Povídejme si o Chloé!“ navrhl Alise polichoceně.

Nicolas přinesl předkrm.

„Dobrý den, Nicolasi,“ pozdravila ho Alise. „Máš se dobře?“

„Mám,“ odpověděl Nicolas.

Postavil tác na stůl.

„Ani mé nepolíbíš?“ ozvala se Alise.

„Neostýchejte se, Nicolasi,“ řekl Colin. „Ba udělal byste mi velikou radost, kdybyste povečeřel s námi.“

„Och ano!“ přidala se Alise. „Povečeř s námi.“

„Pán mě přivádí do rozpaků,“ podotkl Nicolas. „Nemohu se přece posadit ke stolu v tomhle úboru.“

„Poslechněte, Nicolasi,“ řekl Colin, „jestli chcete, jděte se převléknout, ale prikazuji vám, abyste s námi povečeřel.“

„Děkuji, pane,“ uklonil se Nicolas. „Půjdu se tedy převléknout.“

Položil tác na stůl a odešel.

„Tak co Chloé?“ zeptala se Alise.

„Poslužte si,“ řekl Colin. „Nevím, co to je, ale určitě je to dobré.“

„Ty nás ale napínáš...!“ ozval se Chick.

„Chci si Chloé asi za měsíc vzít,“ pokračoval Colin, „a velmi bych si přál, aby to bylo už zítra!“

„Och, vy ale máte štěstí!“ vydechla Alise.

Colin se zastyděl, že je tak bohatý.

„Poslouchej, Chicku, chceš část mých peněz?“

Alise se na Colina něžně podívala. Byl tak šlechetný, že bylo vidět, jak mu jeho slézově modré myšlenky tepou v žilách na rukou.

„Nemyslím, že to bude k něčemu dobré,“ poznamenal Chick.

„Mohl by sis Alise vzít,“ řekl Colin.

„Její rodiče si to nepřejí,“ namítl Chick, „a já si zase nepřejí, aby měla doma mrzutosti. Je ještě moc mladá...“

„Tak mladá zas nejsem,“ ozvala se Alise a napřímila se na čalouněné lavici, aby plně uplatnila své dráždivé poprsí.

„Tohle on nemyslel...“, vložil se do řeči Colin. „Poslouchej, Chicku, mám sto tisíc doublezonů, dám ti jich čtvrtinu a můžeš si klidně žít. Budeš přitom dál pracovat, a tak to nějak půjde.“

„Nikdy se ti nebudu moci plně odvděčit,“ řekl Chick.

„Neděkuj mi,“ řekl Colin. „Zajímá mě štěstí nikoliv všech lidí, ale každého jednotlivce zvlášť.“

Někdo zazvonil u dveří.

„Půjdu otevřít,“ nabídla se Alise. „Jsem nejmladší, sami mi to předhazujete...“

Zvedla se a její chodidla udělala v měkkém koberci mělký důlek.

Byl to Nicolas, přišel dolů schodištěm pro sloužící. Vrátil se teď ustrojený ve svrchníku z tlusté poddajné látky s bezovými a zelenými klikatými proužky a se žlutavým, zvlášť plochým americkým plstěným kloboukem na hlavě. Měl rukavice z vepře svlečeného z kůže, polobotky z tlustého krokodýla, a když odhrnul plášť, objevil se v plném lesku, se sametovou vestou s tmavě kaštanově hnědými a slonovinově bílými vroubky a s kalhotami petrolejově modré barvy, se záložkami na pět prstů plus palec.

„Och! Ty jsi sekáč!“ divila se Alise.

„Jak se daří, má neti? Pořád stejně krásná...?“

Pohládl jí nadra a boky.

„Pojď si sednout ke stolu,“ pobízela ho Alise.

„Dobrý den, přátelé!“ pozdravil Nicolas u dveří.

„Konečně jste se uráčil mluvit normálně!“ poznamenal Colin.

„Ovšem!“ pravil Nicolas. „Teď mohu. Ale co kdybychom si všichni čtyři tykali?“ dodal.

„Souhlasím,“ řekl Colin. „Sedni si na zadek.“

Nicolas se posadil naproti Chickovi.

„Vezmi si předkrm,“ řekl Chick.

„Hoši, nechtěli byste mi jít za svědky?“ navrhl Colin.

„Ovšemže půjdem,“ přísvedčil Nicolas. „Ale nebudeme muset jít do páru s nějakými ošklivými holkami? Co ty na to? Tyhle šprýmy už zná každé dítě...“

„Z dívek chci požádat za svědky Alise a Isis,“ řekl Colin, „a za čestné teplouše bratry Desmaretovy.“

„Výborně!“ zvolal Chick.

Slava se ujal opět Nicolas: „Alise, skoč do kuchyně a přines další chod, je v troubě. Bude to už určitě hotovo.“

Alise provedla, oč ji Nicolas požádal, a přinesla masivní stříbrnou mísu. A jakmile Chick nadzvedl poklici, uviděli vevnitř dvě figurky vyřezané z husích jater,

které představovaly Colina v žaketu a Chloé ve svatebních šatech. Kolem dokola bylo napsáno datum svatby a v rohu se skvěl podpis: *Nicolas*.

Colin běžel po ulici.

„Bude to nádherná svatba... Už zítra, zítra ráno. Budou tam všichni mí přátelé...“

Ulice vedla k Chloé.

„Chloé, máte sladké rty. Máte pleť jako broskev. Vaše oči hledí, jak mají hledět, a vaše tělo ve mně budí žár...“

Po ulici se kutálely skleněné kuličky a za nimi utíkaly děti.

„Budou potřebovat měsíce, celé měsíce, než se nasytím polibků, které vám chci dát. Bude to trvat celé roky a měsíce, než vyčerpám všechny polibky, kterými chci pokrýt vás, vaše ruce, vaše vlasy, vaše oči, váš krk...“

Byla tam tři malá děvčátka; zpívala si kolo kolo mlýnské a tančila je do trojúhelníku.

„Chloé, chtěl bych cítit vaše ňadra na své hrudi, vaše tělo ve svých zkřížených rukou, vaše paže kolem svého krku, vaši voňavou hlavu v důlku na svém rameni a vaši chvějivou pleť a vůni, kterou vydechujete...“

Obloha byla světle modrá, mráz dosud ostrý, ale ne už tolik. Stromy, celé černé, ukazovaly na odív na konečcích tmavých větví nalité zelené pupeny.

„Když jste daleko ode mne, vidím vás v těch šatech se stříbrnými knoflíky, ale kdy jste je vlastně měla na sobě? Při našem prvním setkání to nebylo? Bylo to v den naší schůzky, pod vaším hustým a měkkým pláštěm, měla jste je na svém těle.“

Vzal za kliku a vešel do obchodu.

„Prosím náručí květin pro Chloé,“ řekl.

„Kdy jí je máme doručit?“ zeptala se květinářka. Byla mladá a útlá, ruce měla rudé. Květiny byly její velikou láskou.

„Doručte je zítra ráno a pak přineste nějaké též ke mně. Ať jich je náš pokoj plný — lilii, bílých gladiol, růží a jiných bílých květů, a mezi ně dejte zvlášť velikou kytičku rudých růží...“

Bratři Desmaretové se oblékali na svatbu. Bývali často zváni za čestné teplouše, protože působili dobrým dojmem. Byli dvojčata. Starší se jmenoval Koriolán. Měl černé kadeřavé vlasy, hebkou bílou pleť, panenský výraz, rovný nos a modré oči s velkými žlutými řasami.

Mladší, jménem Pegas, vypadal podobně až na to, že řasy měl zelené, což ovšem obvykle stačilo, aby ti dva byli k rozeznání. Svou kariéru teploušů začali kdysi z nutnosti i ze záliby, ale protože jako čestní teplouši byli dobře placeni, skoro už ani nepracovali, a tato neblahá zahálčivost je občas sváděla k neřesti. Není divu, že Koriolán se včera neslušně choval s nějakou dívkou, Pegas mu pořádně vyhuboval, masíruje si přitom před trojdílným zrcadlem kůži v kříži pastou ze samčích mandlíček.

„A kdy jsi vlastně přišel domů, co?“ zeptal se Pegas.

„Už ani nevím,“ odpověděl Koriolán. „Dej mi pokoj. Hleď si svých zádíček.“

Koriolán si vytrhával štípací pinzetou řasy.

„Jsi oplzlý!“ řekl Pegas. „Děvče...! Kdyby to tak věděla tetička...!“

„Nono...! Tys to ještě nikdy neudělal, co?“ řekl Koriolán výhružně.

„Kdypak asi?“ prohodil Pegas poněkud zneklidněn.

Přestal se masírovat a udělal před zrcadlem několik uvolňovacích cviků.

„Tak si to nech,“ prohlásil Koriolán, „mačkat to z tebe nebudu. Raději mi zapni kalhoty.“

Měli zvláštní kalhoty s rozparky vzadu, které se daly bez cizí pomoci nesnadno zapnout.

„Hele,“ uštěpačně se ušklíbl Pegas, „vidíš, nemůžeš nic říct...!“

„Nech si to, povídám!“ ozval se znovu Koriolán. „Kdo má dnes svatbu?“

„Colin, bere si Chloé,“ odpověděl bratr znechuceně.

„Proč to říkáš takovým tónem?“ chtěl vědět Koriolán. „Je to náhodou hezký hoša.“

„Ano, to je,“ přiznal toužebně Pegas. „Ale ona ti má tak vyvinutý hrudník, že si člověk při nejlepší vůli nemůže představit, že je to hoša.“

Koriolán se začervenal.

„Mně se líbí...“ zamumlal. „Člověk má chuť si na ten její hrudníček šáhnout... Na tebe to nepůsobí!“

Bratr se na něho zpitoměle podíval.

„Ty jsi ale čuně,“ uzavřel rázně diskusi. „Jsi větší zvrhlík než kdokoliv jiný... Jednoho krásného dne se ještě oženíš, s ženskou...!“

Zástupce církve vyšel ze sakristie, sledován pupkatým kostelníkem a vyšepalým ministrantem. Nesli velikánské krabice z vlnité lepenky, plné ozdob.

„Až přijede nákladní auto s natěrači, necháte je zajet až k oltáři, Josefe,“ řekl ministrantovi.

Fakt je, že skoro všichni ministranti z povolání se jmenují Josef.

„Všechno se natře na žluto?“ zeptal se Josef.

„Na žluto s fialovými pruhy,“ řekl kostelník Emanuel Judo, takto velmi sympatický šprýmař, jehož zlatý řetěz se leskl jako namrzlý nos.

„Ano,“ pravil zástupce církve, „neboť jim přijde požehnat pan dědkan. Pojd'te, vyzdobíme kůr pro hudebníky vším, co je v krabicích.“

„Kolik je hudebníků?“ zeptal se ministrant.

„Třiasedmdesát,“ odpověděl kostelník.

„A třináct družiček,“ dodal pyšně zástupce církve.

Ministrant dlouze zahvízdl: „Fíjúúúú...“

„A svatbu mají jenom dva,“ řekl s podivem.

„Ano, u bohatých tomu tak bývá,“ dodal zástupce církve.

„Přijde hodně lidí?“ zeptal se kostelník.

„Moc!“ odpověděl ministrant. „Vezmu si dlouhou červenou halapartnu a červenou obřadní hůl.“

„To ne,“ řekl zástupce církve. „Žlutou halapartnu a fialovou hůl, bude se to lip vyjímat.“

Došli pod kůr. Zástupce církve odemkl dvířka na jednom z pilířů podpírajících klenbu a otevřel je. Jeden po druhém vstoupili na úzké točité schody typu Archimédova šroubu. Shora sem padalo slabé světlo.

Když měli za sebou čtyřadvacet otáček, zastavili se, aby nabrali dechu.

„Je to dřina!“ poznamenal zástupce církve.

Ministrant, který byl nejníže, přisvědčil, a kostelník, jsa mezi dvěma ohni, se přidal k tomuto zjištění.

„Ještě dvě a půl otáčky,“ řekl zástupce církve.

Vynořili se na plošině naproti oltáři asi sto metrů nad zemí, která se ztrácela v mlze. Do kostela nízka bez okolků mraky a v načebraných šedivých chuchvalcích táhly chrámovou lodí.

„Bude hezky,“ mínil kostelník, vtahuje do sebe vůni mraků. „Voní mateřídouškou.“

„A trochu chrpami,“ dodal ministrant, „ty je tam taky znát.“

„Doufám, že obřad dopadne dobře!“ mínil zástupce církve.

Položili krabice a začali zdobit židle pro hudebníky pestrými ozdobami. Ministrant je vyndával, sfoukával z nich prach a podával je kostelníkovi a zástupci církve.

Pilíře nad nimi rostly a rostly a zdálo se, že se spojují až kdesi v nedohlednu. Matný, krásné smetanově bílý kámen, laskaný přívitem denního světla, šířil kolem dokola lehoučký klidný jas. Úplně nahoře přecházel do modrozelená.

„Je třeba též vyleštit mikrofony,“ připomenul zástupce církve ministrantovi.

„Jen co vyndám poslední věci, hned se do toho pustím,“ odpověděl ministrant.

Vytáhl z brašny vlněný hadr a pustil se energicky do čištění podstavce prvního mikrofonu. Byly tam celkem čtyři, stály v řadě před židlemi pro orchestr a byly zapojeny tak, aby každé melodii odpovídal venku jistý zvuk kostelních zvonů, kdežto uvnitř aby bylo slyšet hudbu.

„Pospěš si, Josefe,“ pobídl ho zástupce církve. „Emanuel a já jsme už hotovi.“

„Počkejte na mne, jenom pět minut strpení,“ ozval se ministrant.

Kostelník a zástupce církve dali na krabice zase víka a narovnali je vedle sebe do kouta balkónu, aby je měli po svatbě po ruce.

„Už je to,“ ohlásil ministrant.

Všichni tři si zapnuli řemeny padáků a půvabně se vrhli do prázdna. Hedvábí zašustilo, tři velikánské pestrobarevné květy se rozevřely a oni se snesli bez nejmenší námahy až dolů na hladké dlaždice chrámové lodi.

„Myslíš, že jsem hezká?“

Chloé se zhlížela v nádržce z granulovaného stříbra, kde bezstarostně dováděla červená ryбка. Na rameni jí seděla šedá myška s černými vousy, třela si tlapkami čumáček a pozorovala měňavé odlesky.

Chloé měla oblečeny jenom punčošky barvy její světlé pleti, lehounké jako dým z kadidla, a bílé kožené střevičky na vysokém podpatku. Jinak neměla na sobě vůbec nic kromě těžkého náramku z modrého zlata, pod nímž se její něžné zápěstí zdálo ještě útlejší.

„Myslíš, že se mám obléknout...?“

Myška se svezla Chloé po kulatém krku dolů a uvelebila se jí na jednom řadru. Vzhlížela k ní a zdálo se, že souhlasí.

„Tak pojď hezky dolů!“ řekla Chloé. „Dnes večer se vrátíš ke Colinovi, víš? Řekneš tam těm ostatním: Tak už jsem zase tady...“

Položila myšku na koberec, vyhlédla z okna, záclonu zase spustila a šla k svému lůžku. Ležely na něm rozprostřeny její bílé šaty a dvoje akvamarínové šaty Isis a Alise.

„Jste už hotové?“

Alise pomáhala v koupelně Isis s česáním. Měly na sobě také jen střevíce a punčochy.

„Máme všechny nějak moc času,“ řekla Chloé naoko přísně. „Víte vůbec, dětičky, že se dnes ráno vdávám?“

„Máš ještě hodinu čas!“ poznamenala Alise.

„To je ažaž,“ ozvala se Isis. „Jsi už učesaná!“

Chloé se rozesmála, až jí kadeře poskakovaly. V místnosti plné páry bylo horko a Alise měla tak svůdná záda, že jí je Chloé něžně pohladila roztaženými dlaněmi. Isis seděla před zrcadlem a poslušně držela hlavu, kterou jí Alise dovedně upravovala.

„Lechtáš mě!“ vyjekla Alise a rozesmála se.

Chloé ji hladila v místech, kde to lechtá, pod žebry až k bokům. Kůže Alise byla teplá a svěží.

„Zpackáš mi loknu,“ křičela Isis, která si z dlouhé chvíle ošetřovala nehty.

„Jste obě hezké, jedna jako druhá,“ dodala Chloé. „Škoda, že nemůžete jít se mnou, tak jak jste, byla bych hrozně ráda, kdybyste zůstaly jen v punčoškách a střevících.“

„Běž se obléct, holčičko,“ řekla Alise, „nebo všechno zmeškáš.“

„Dej mi hubičku,“ žadonila Chloé. „Mám takovou radost.“

Alise ji vyhnala z koupelny a Chloé se posadila na své lůžko. Spatřila krajky na svých šatech a sama pro sebe se tomu usmála. Nejdřív si vzala malou

celofánovou podprsenku a spodní kalhotky z bílého saténu, které dávaly vyniknout jejím pevným oblým tvarům vzadu.

„Jde to?“ tázal se Colin.

„Zase ne,“ odpověděl Chick.

Chick již počtrnácté vázal Colinovi uzel na kravatě, a pořád mu to nějak nešlo.

„Co kdybychom to zkusili v rukavicích?“ navrhl Colin.

„Proč?“ zeptal se Chick. „Půjde to líp?“

„Nevím, to mi jen tak napadlo.“

„Ještě že jsme s tím začali dřív.“

„Ano,“ mínil Colin. „Ale jestli se to nepovede, stejně přijdeme pozdě.“

„Och!“ řekl Chick. „Povede se to.“

Udělal rychle za sebou řadu pohybů a za oba konce pořádně zatáhl. Kravata se uprostřed roztrhla a zůstala mu v prstech. „To je už třetí,“ poznamenal Colin nepřítomně.

„Ach jo!“ vzdychl Chick. „Vždyť... já vím...“

Sedl si na židli a zamysleně si třel bradu.

„Já nevím, čím to je,“ řekl.

„Já také ne,“ přidal se Colin. „Ale není to normální.“

„Ano, přesně tak,“ přisvědčil Chick. „Zkusím to naslepo.“

Vzal čtvrtou kravatu a jakoby nic ji otočil Colinovi kolem krku a koukal přitom po nějaké mouše, jako by ho kdovíjak zajímala. Široký konec přehodil přes úzký, otočil jej zpátky do uzlu, stočil doprava, provlékl, a co čert nechtěl, v tom okamžiku upřel zrak na svůj výtvar a kravata se prudce stáhla a zmáčkla mu ukazováček. Vyjekl bolestí. „Zatracená mrcha!“

„Ona ti ublížila?“ zeptal se Colin soucitně.

Chick si zuřivě cucal prst:

„Budu mít nehet celý černý.“

„Chudáčku malý!“ politoval ho Colin.

Chick něco zabručel a podíval se Colinovi na krk.

„Moment!“ ... hlesl. „Uzel je hotov...! Nehýbej se!“

Opatrně couvl, aniž spustil oči z Colína, a popadl ze stolu za sebou lahvičku fixativu na pastely. Trubičku rozprašovače přiložil pomalu k ústům a tiše se přikradl zpátky. Colin si něco prozpěvoval, dívaje se okázale do stropu.

Proud jemně rozprášené tekutiny zasáhl kravatu přesně doprostřed uzlu. Krátce sebou cukla a znehybněla, pod vlivem tuhnoucího pryskyřičného roztoku zůstala jakoby přibitá na místě.

Colin vykročil z domova a Chick za ním. Šli k Chloé pěšky. Nicolas se k nim měl připojit až v kostele. Bděl nad přípravou zvláštního jídla, které objevil u Gouffého a od něhož si sliboval zázraky.

Při cestě bylo knihkupectví a Chick před ním zůstal stát celý zkoprnělý. Přímou uprostřed výlohy se skvěl drahocenný skvost, výtisk Partrovy Ztuchliny, vázaný ve fialové safiánové kůži s erbem vévodkyně de Bovouard.

„Och, podívej se!“ žasl Chick.

„Copak?“ zeptal se Colin, když se byl kousek vrátil. „Ach tohle...?“

„Ano,“ řekl Chick.

Chtivostí mu začaly téct sliny. Mezi nohama se mu utvořil potůček a razil si cestu po okraji chodníku, vyhýbaje se nepatrným zrníčkům prachu.

„Tak co? Máš ji?“ chtěl vědět Colin.

„Ale ne v téhle vazbě...!“

„Och! Dej pokoj!“ řekl Colin. „Pojď, nemáme moc času.“

„Stojí nejméně jeden nebo dva doublezony.“

„To určitě,“ ujistil ho Colin již na odchodu.

Chick zpřevracel všechny kapsy.

„Coline,“ zavolal, „půjč mi nějaké peníze, ne moc!“

Colin se znovu zastavil. Posmutněle pokýval hlavou.

„Myslím, že těch pětadvacet tisíc doublezonů, které jsem ti slíbil, se u tebe dlouho neohřeje.“

Chick se začervenál, sklopil hlavu, ale natáhl ruku. Popadl peníze a vrhl se do krámu. Colin zamyšleně čekal. Když uviděl, jak Chick celý září, znovu pokýval hlavou, tentokrát soucitně, a na rtech se mu objevil slabý úsměv.

„Ty jsi blázen, ubohý Chicku! Kolik jsi za to zaplatil?“

„To není důležité. Pospěšme si.“

Přidali do kroku. Chick letěl, jako by ho posadil na okřídleného draka.

Před vchodem, kde bydlela Chloé, si lidé prohlíželi krásný bílý vůz, který Colin objednal a který právě poslali i s řidičem ve slavnostním úboru. Uvnitř byl celý potažený bílou kožešinou, bylo tam krásně teplo a hrála tam hudba.

Nebe bylo stále modré, mraky lehké a řidké. Bylo chladno, ale ne příliš. Zima se schylovala ke konci.

Podlaha výtahu se jim vzedmula pod nohama a jediným tahem je vynesla do poschodí. Dveře se před nimi otevřely. Zazvonili. Někdo šel otevřít. Chloé je čekala.

Kromě celofánové podprsenky, malých bílých kalhotek a punčoch měla na těle dvojitou vrstvu mušelínu a dlouhý tylový závoj, který jí splýval s ramenou, nechávaje hlavu úplně volnou.

Alise a Isis byly oblečeny také tak, avšak jejich šaty měly barvu vody. Upravené vlasy jim zářily ve slunci a vlnily se jim v hustých vonících spoustách po ramenou. Člověk nevěděl, kterou si vybrat. Colin to věděl. Neodvážil se Chloé obejmout, aby nenarušil soulad její toalety, a odškodnil se na Isis a Alise. Nechaly si to líbit, neboť viděly, jak je šťasten.

Celá místnost byla plná bílých květů, které vybral Colin, a na polštáři v rozestlaném lůžku ležel okvětní lístek rudé růže. Vůně květin splývala s parfémem dívek a Chick si připadal jako včela v úle. Alise měla ve vlasech orchideu slézové barvy, Isis nachovou růží a Chloé velkou bílou kamélii. V ruce držela kytici lilí a vedle náramku z modrého zlata se jí třpytil náramek z nových a čerstvě nalakovaných brečťanových listů. Snubní prsten měla posázený malými diamanty ve tvaru čtverce nebo obdélníku, které značily morseovkou jméno Colin. V jednom koutě pod kyticí vystrčil lebku filmař a zoufale točil klikou.

Colin postál několik okamžiků s Chloé pak to udělali Chick, Alise a Isis. Potom se všichni společně odebrali k výtahu, kam Chloé vstoupila jako první. Lana se pod tou tíhou tak natáhla, že ani nepotřebovali zmáčknout knoflík, zato však museli dát pozor a vystoupit všichni najednou, aby s nimi kabina nevjela zpátky nahoru.

Řidič otevřel dvířka. Tři dívky a Colin nastoupili dozadu. Chick se usadil vpředu a jelo se. Všichni lidé na ulici se otáčeli a nadšeně mávali v domněnku, že je to pan prezident, a potom šli zase dál každý svým směrem a mysleli přitom na třpytivé a zlaté věci.

Kostel byl nedaleko. Vůz opsal elegantní srdcovitou křivku a zastavil pod schody.

Před kostelem mezi dvěma vysokými tesanými pilíři dělali zástupce církve, kostelník a ministrant předsvatební scénu. Za nimi splývaly až na zem dlouhé drapérie z bílého hedvábí a čtrnáct družiček předvádělo balet. Chlapci byli oblečeni v bílých blůzkách, červených kalhotkách a bílých střevících. Děvčátka měla na sobě místo kalhot červené skládané sukénky a ve vlasech vetknuto po červeném péru. Zástupce církve měl na starosti buben, kostelník hrál na písťalu a ministrant udával rytmus chřestítky. Všichni tři zazpívali sborově refrén, načež ministrant zastepoval, chopil se basy a zahrál dojemný smyčkový sbor na příležitostnou melodii.

Třiasedmdesát hudebníků již hrálo na balkóně a všechny zvony hlaholily na celé kolo.

Jeden krátký akord zazněl falešně, neboť šéf orchestru, který se přiblížil příliš blízko ke kraji, se právě zřítíl do prázdna a řízení ansámblu se ujal jeho zástupce. V okamžiku, kdy se šéf orchestru rozplácl o dlažbu, zahráli jiný akord, aby přehlušili ránu způsobenou pádem, ale kostel se zachvěl v základech.

Colin a Chloé hleděli jako u vytržení na výstup zástupce církve, kostelníka a ministranta, a dva podministranti čekali vzadu u vchodu do kostela, až nadejde jejich chvíle a nastaví halapartny.

Zástupce církve naposled dovedně zavířil paličkami, kostelník vyloudil ze své písňové vřískavé zamňoukání, čímž přivedl do náboženského vytržení dobrou polovinu svíčkových bab, které se mačkaly po celé délce schodiště, aby uviděly nevěstu, a ministrant při jednom z posledních akordů přetřhal na svém kontrabasu všechny struny. Tu čtrnáct družiček sešlo v zástupu dolů se schodů a postavilo se do řady, děvčata vpravo, chlapci vlevo od dveří vozu.

Chloé vystoupila. Byla ve svých bílých šatech úchvatná a oslnující. Alise a Isis ji následovaly, Nicolas právě přišel a přidal se ke skupině. Colin vzal pod paži Chloé, Nicolas Isis a Chick Alise, a tak vyšli po schodech nahoru a za nimi bratři Desmaretové, Koriolán vpravo a Pegas vlevo, zatímco družičky se připojovaly v párech po celé délce schodiště. Zástupce církve, kostelník a ministrant odložili nástroje a tančili teď okolo.

Před vchodem do kostela vykonal Colin a jeho přátelé složitou výměnu míst a byli teď seřazeni tak, jak měli vejít do kostela: Colin a Alise, Nicolas pod paží s Chloé, pak Chick a Isis a nakonec bratři Desmaretové, ale tentokrát Pegas vpravo a Koriolán vlevo. Zástupce církve a jeho pobočníci se přestali vytáčet, postavili se do čela průvodu a všichni se za zpěvu starého gregoriánského chorálu hrnuli ke dveřím. Podministranti u vchodu rozbili každému o hlavu malou baňku z tenkého křišťálového skla, naplněnou svěcenou vodou, a každému strčili do vlasů po kousku zapáleného kadidla, které hořelo žlutým plamenem u mužů a fialovým u žen.

U vchodu do kostela stály v řadě malé vozíčky. Colin s Alise se uvelebili v prvním a ihned odjeli. Zapadli do tmavé chodby, kde bylo cítit náboženství. Vozíček pádil po kolejích s hromových rachotem a hudba k tomu dělala rámus, až uši zaléhaly. Na konci chodby vrazil vozíček do dveří, stočil se kolmo doprava a v zeleném světle se objevil Svatý. Šklebil se příšerně a Alise se přitiskla ke Colinovi. Do tváře jim vlály pavučiny a na mysl jim přicházely útržky modliteb. Druhým zjevením byla svatá Panna a při třetím, tváří v tvář Bohu, který měl jedno oko podlité a nevypadal právě spokojeně, vzpomněl si Colin na celou modlitbu a mohl ji Alise předříkávat.

Vozíček dojel za ohlušujícího hřmotu pod klenbu postranní kruchty a zůstal stát. Colin vystoupil, Alise nechal sedět na místě a čekal na Chloé, která se vynořila brzy poté.

Prohlíželi si chrámovou loď. Stála tam spousta lidí. Byli tam všichni jejich známí, poslouchali hudbu a hleděli s potěšením na krásný obřad. Objevili se ministrant s kostelníkem, metajíce ve svých krásných úborech kozelce, a za nimi zástupce církve, doprovázející pana dědkana. Všichni povstali a pan dědkan se posadil do velikého křesla potaženého sametem. Krkání židlí po dláždění znělo velice harmonicky.

Hudba náhle zmlkla. Zástupce církve poklekl před oltář, uhodil třikrát hlavou o zem a kostelník zamířil ke Colinovi a Chloé, aby je uvedl na jejich místo,

kdežto ministrant stavěl družičky do řady po obou stranách oltáře. Teď bylo v kostele přehluboké ticho a nikdo ani nedutal.

Velkolepá světla všude kolem vysílala svazky paprsků na pozlacené předměty, které je odrážely na všechny strany, a žluté a fialové pruhy na zdech kostela působily tak, že chrámová loď vypadala jako břicho mohutné ležící vosy při pohledu zevnitř.

Hudebníci vysoko nahoře začali nejasně jakýsi sbor. Dovnitř létaly obláčky. Voněly koriandrem a horskými bylinami. V kostele bylo teplo a lidé měli pocit, že jsou jako ve vatičce.

Colin a Chloé klečeli ruku v ruce na dvou klekátkách pokrytých bílým plyšem a čekali. Zástupce církve vpředu nahlížel do tlusté knihy, protože si nevzpomínal, co má odříkávat. Chvillemi se pootočil a mrkl po Chloé, jejíž šaty se mu velice líbily. Konečně přestal listovat, vzpřímil se, pokynul rukou šéfovi orchestru, a ten spustil předejdu.

Zástupce církve nabral dechu a začal zpívat ceremoniál, podporován unisonem jedenácti ucpaných trubek. Pan dědkan sladce dřímал s rukou na kříži. Věděl, že ho vzbudí, až přijde řada na něho.

Ouvertura i ceremoniál byly složeny na klasická témata blues. Colin si vymínil, aby při slibu zahráli dobře známou starou píseň Chloé v podání Duka Ellingtona.

Na stěně před Colinem bylo vidět Ježíše na velikém černém kříži. Zdálo se, že je šťasten, že byl také pozván, a se zájmem si všechno prohlížel. Colin držel Chloé za ruku a maloučko se na Ježíše pousmál. Byl trochu unaven. Obřad ho přišel hodné draho, na pět tisíc doublezonů, a on byl rád, že se všechno vydařilo.

Oltář tonul v záplavě květů. Hudbu, kterou právě hráli, miloval. Viděl před sebou zástupce církve a slyšel svou píseň. Zvolna tedy zavřel oči, naklonil se maličko kupředu a řekl: „Ano.“

Chloé řekla také „ano“ a zástupce církve jím pevně stiskl ruce. Orchester spustil ještě krásněji a pan dědkan povstal, aby dal snoubencům Napomenutí. Ministrant vklouzl mezi dvě řady přítomných a Chickovi dal pořádně holí přes prsty, protože místo aby poslouchal, otevřel si nějakou knížku.

Pan dědkan odešel, Colin a Chloé zůstali stát v sakristii a přijímali stisky rukou i nadávky „pro štěstí“. Jiní lidé jim dávali rady, jak se mají chovat v noci, přišel kamelot a nabízel jim fotografie pro poučení. Začala na ně padat únava. Hudba stále vyhrávala a lidé v kostele tančili, podávala se tam svěcená zmrzlina a posvátné občerstvení — chlebičky s treskami. Zástupce církve se převlékl do svých všedních šatů s velikánskou dírou na zadku, ale počítal, že si za čistý výtěžek oněch pěti tisíc doublezonů opatří nový hábit. Mimoto, jako se to vždycky dělá, vzal na hůl orchestr a odmítl jim vyplatit odměnu za kapelníka, protože ten se zabil dřív, než vůbec začal. Kostelník s ministrantem svlékali družičky a jejich úbory ukládali na místo. Ministrant si vzal na starost především děvčátka. Oba podministranti najatí na výpomoc odešli. Venku čekalo nákladní auto s natěrači. Chystali se zase odstranit žlutou a fialovou barvu a sebrat ji do pokecaných hrnců.

Mimo Colina a Chloé přijímali stisky rukou také Alise a Chick, Isis a Nicolas. Bratři Desmaretové stisky rukou rozdávali. Když Pegas viděl, že jeho bratříček se nějak moc tlačí k Isis, která stála po jejich boku, štípl ho vši silou do zadnice a vynadal mu přitom zvrhlíkům.

Zbývalo ještě asi dvanáct osob. Byli to osobní přátelé Colina a Chloé, kteří se měli odpoledne zúčastnit slavnostní hostiny. Než společně opustili kostel, pohlédli naposled na květy u oltáře, a když vycházeli ven, ucítili, jak jim do tváří udeřil chlad. Chloé se rozkašlala, seběhla co nejrychleji se schodů a zalezla do vozu, kde bylo teplo. Schoulila se na polštáře a čekala na Colina.

Ostatní zůstali stát na venkovním schodišti a dívali se, jak hudebníky hned u východu lapou a postrkují do velkého policejního vozu, protože všichni měli dluhy. Byli tam namačkáni jako sardinky, a aby se pomstili, foukali do svých nástrojů, což zvláště u houslistů působilo příšerný kravál.

Do Colinova pokoje ve tvaru přesného čtverce s dosti vysokým stropem přicházelo denní světlo asi padesát centimetrů širokým otvorem, který se táhl tak metr dvacet od země po celé délce stěny. Podlaha byla pokryta hustým světle oranžovým kobercem a stěny přírodní kůží.

Postel nestála na koberci, nýbrž na zvláštní plošince asi v polovině výšky stěny. Vystupovalo se do ní po malém žebříčku ze syrakúského dubu zdobeného bíločervenou mědí. Prostor pod touto plošinkou a lůžkem sloužil za budoár. Byly tam knihy a pohodlná křesla a fotografie dalajlámy.

Colin ještě spal, Chloé se právě probudila a dívala se na něho. Vlasy měla rozčuchané a vypadala ještě mladší. Na lůžku zbylo jediné prostěradlo, všechno ostatní bylo rozházeno po celém pokoji, dobře vyhrátém ohňopumami. Teď seděla s koleny pod bradou a protírala si oči, potom se protáhla a zvrátila se zpátky na polštář, který se pod její vahou prohnul.

Colin ležel natažený na břiše, objímal podhlavník a slintal jako velké dítě. Chloé se rozesmála, klekla si vedle něho a pořádně s ním zatřásla. Probudil se, vzepřel se trochu na rukou, posadil se a s očima stále ještě zavřenýma ji objal.

Chloé si dala všechno docela ráda líbit a vedla ho, kam chtěl. Měla jantarovou pleť chutnající po marcipánu.

Šedá myška s černými vousy se vyšplhala po žebříku nahoru a přišla je upozornit, že Nicolas už čeká. Uvědomili si, že mají odcestovat, a vyskočili z postele. Myška využila jejich nepozornosti a vysmýčila až na dno krabici s čokoládovými bonbóny, ležící u hlavy postele.

Rychle se umyli, oblékli se do vhodných šatů a pospíchali do kuchyně. Nicolas je totiž pozval, aby posnídali v místnosti, které vládl. Myška jim běžela v patách a na chodbě zůstala stát. Chtěla se přesvědčit, proč sem slunce nepadají tak naplno jako obvykle, a příležitostné je za to vyplínit.

„Tak co, vyspali jste se dobře?“ zeptal se Nicolas. Měl kruhy pod očima a byl celý pobledlý.

„Výborně!“ odpověděla Chloé a jako podřátá padla na židli, protože se sotva držela na nohou.

„A ty?“ otázal se Colin, který uklouzl a octl se na zadku na zemi, aniž projevil jakoukoliv snahu se zvednout.

„Já jsem doprovodil Isis domů a ona mi dala jak se patří napít,“ řekl Nicolas.

„Její rodiče nebyli doma?“ vyzvíдалa Chloé.

„Nebyli,“ řekl Nicolas. „Zato tam byly dvě její sestřenice a ty mne nechtěly za žádnou cenu pustit.“

„Kolik jim bylo?“ otázal se Colin zálučně.

„To nevím,“ odpověděl Nicolas. „Ale tak od oka bych hádal jedné šestnáct a druhé osmnáct.“

„Tys tam zůstal přes noc?“ vyptával se Colin.

„Ech...!“ vzdychl Nicolas. „Byly všechny tři trochu stříknuté, tak jsem je musel uložit do postele. Isis má ohromně širokou postel... Jedno místo tam ještě zůstalo volné. Nechtěl jsem vás budit, tak jsem tam spal s nimi...“

„Spal...?“ žasla Chloé. „Ta postel musela být nějak moc tvrdá, protože dobře zrovna nevypadáš...“

Nicolas se nepřírozeně rozkašlal a začal se točit kolem svých elektrických přístrojů.

„Ochutnejte tohle,“ řekl, aby svedl hovor na jiné téma.

Byly to meruňky plněné datlemi a sušenými švestkami, zalité vláčným, vespod karamelizovaným sirupem.

„Budeš schopen řídit?“ staral se Colin.

„Pokusím se o to,“ odpověděl Nicolas.

„Je to dobré. Vezmi si také, Nicolasi,“ řekla Chloé.

„Já si dám raději něco ostřejšího.“

Před zraky Colina a Chloé vyrobil strašlivou míchanci. Dal tam trochu bílého vína, lžici octa, pět vaječných žloutků, dvě ústřice a deset deka sekaného masa se smetanou a nakonec špetku redukovaného siričitanu sodného. To vše mu zmizelo v hrdle s rachotem cyklotronu běžícího na plné obrátky.

„Tak co?“ zeptal se Colin, když viděl, jak se Nicolas šklebí, divže se přitom nezakuckal smíchy.

„Jde to...“, hlesl Nicolas s námahou.

Skutečně, kruhy pod očima mu najednou zmizely, jako by je vyčistil benzínem, a dostal hned o mnoho lepší barvu. Odfrkl si, sevřel pěsti a zrudl. Chloé na něho hleděla poněkud znepokojeně.

„Není ti zle od žaludku, Nicolasi?“

„Vůbec ne...!“ zahuhlal Nicolas. „Už je to v pořádku. Dám vám další chod a pak pojedeme.“

Velký bílý vůz se opatrně prodíral vyjetými stopami po silnici. Colin a Chloé, kteří seděli vzadu, pozorovali krajinu s jistou tísní. Obloha byla nízko, kolem telegrafních drátů létali rudí ptáci, stoupali či klesali zároveň s nimi a jejich pronikavý křik se odrážel od olovené vody v kalužích.

„Proč jsme jeli právě tudy?“ zeptala se Chloé Colina.

„Je to zkratka,“ odpověděl Colin. „Jinudy to nejde. Cesta, kudy se jezdívá obvykle, je nesjízdná. Všichni chtěli jezdit tamtudy, protože tam bylo pořád hezky, a teď zbývá jenom tahle. Buď klidná. Nicolas je spolehlivý řidič.“

„To světlo mi vadí,“ řekla Chloé.

Srdce, jakoby sevřené v tvrdé skořápce, jí rychle tlouklo. Colin Chloé jednou rukou objal a chytil ji vzadu pod vlasy za křehký krk, jako se nosí kotě.

„Jen mne drž, sama se bojím...“, pokračovala Chloé, choulíc hlavu mezi ramena, protože Colin ji lechtal.

„Mám vytáhnout žlutá skla?“ zeptal se Colin.

„Dej tam nějaké barvy...“

Colin stiskl zelený, modrý, žlutý a červený knoflík a místo dosavadních skel se objevila jiná, vždy v příslušné barvě. Člověk si připadal skoro jako v duze, a jak míjeli telegrafní tyče, tančily na bílých kožešinách pestrobarevné stíny. Chloé se teď cítila lépe.

Po obou stranách cesty rostl olýsalý nízký mech vybledlé zelené barvy a tu a tam zkroucený holý strom. Ani jediný závan větru nezčeřil moře bláta, střikajícího zpod kol vozidla. Nicolas měl co dělat, aby zachoval správný směr, a jen s největším úsilím se držel uprostřed rozbahněné silnice.

Na okamžik se otočil.

„Nic si z toho nedělejte,“ chlácholil Chloé, „už to nebude dlouho trvat. Za chvíli budeme na lepší cestě.“

Chloé se obrátila k okénku po pravé straně a zachvěla se. U jedné telegrafní tyče stála jakási šupinatá nestvůra a dívala se na ně.

„Podívej, Coline... Co to je...?“

Colin se podíval.

„Nevím,“ řekl. „Nezdá se mi..., že by nám to chtělo ublížit...“

„To je jeden z těch chlapů, co udržují vedení,“ ozval se Nicolas přes rameno. „Mají takové oblečení, aby byli chráněni před blátem...“

„Bylo to... bylo to strašně ošklivé...“, zamumlala Chloé.

Colin ji políbil.

„Neboj se, má Chloé, byl to jen člověk...“

Zdálo se, že půda pod koly vozu je už pevnější. Nad obzorem se objevila slabá záře.

„Podívej se,“ řekl Colin. „Slunce...“

Nicolas zavrtěl hlavou.

„Jsou to doly na měď,“ upozornil. „Tamtudy pojedeme.“

Myška vedle Nicolase nastražila uši.

„Ano, bude nám aspoň teplo.“

Cesta se několikrát zatáčela. Z bláta se teď začalo kouřit. Vůz byl zahalen bílými parami silně páchnoucími po mědi. Pak bláto úplně ztvrdlo a vynořila se z něho rozpukaná, prашná vozovka. Daleko vpředu se vzduch chvěl jako nad velkou pecí.

„Nelíbí se mi tady,“ ozvala se Chloé. „Nedá „se jet jinudy?“

„Je to jediná cesta,“ odpověděl Colin. „Chceš knížku od Gouffého? Vzal jsem ji s sebou...“

Nic jiného s sebou nebrali, počítali, že všechno nakoupí cestou.

„Mám už ta barevná skla zase stáhnout?“ dodal ještě Colin.

„Ano,“ přisvědčila Chloé. „Teď už to světlo není tak zlé.“

Cesta se náhle znovu stočila a oni se ocitli uprostřed měďných dolů. Sestupovaly po obou stranách terasovitě dolů, každá terasa byla o několik metrů níže. Obrovské vyprahlé plochy zelenavé mědi se táhly donedohledna. Kolem ohnivých pecí se míhaly stovky mužů v hermetických kombinézách. Jiní skládali do pravidelných pyramid topivo, které sem bez přestání vozily elektrické vozíky. Měď se žářem tavila a odtékala v rudých stružkách se škraloupou houbovitě a jako skála tvrdé strusky. Tu a tam ji sváděli do velikých nádrží, odkud ji stroje pumpovaly a přelévaly do oválných trubíc.

„To je hrozná práce...!“ poznamenala Chloé.

„Dosti dobře placená,“ podotkl Nicolas.

Několik mužů se zastavilo a dívalo se na projíždějící vůz. Z očí jim hleděl jenom poněkud uštěpačný soucit. Byli mohutní a silní, tváře měli jako z kamene.

„Nemají nás rádi,“ řekla Chloé. „Jedme odtud pryč.“

„Pracuji...,“ řekl Colin.

„To ještě není žádný důvod,“ namítla Chloé.

Nicolas přidal rychlost. Vůz ujížděl za hukotu strojů a tavené mědi po rozpukané cestě kupředu.

„Za chvíli dorazíme na starou cestu,“ poznamenal Nicolas.

„Proč jsou tak pohrdliví?“ chtěla vědět Chloé. „Že někdo pracuje, na tom přece není nic tak dobrého...“

„Řekli jim, že je to dobré,“ vysvětloval Colin. „Všeobecně se tvrdí, že to dobré je. Ovšem nikdo si nemyslí, že je tomu tak skutečné. Dělá se to ze zvyku a právě proto, aby se o tom nepřemýšlelo.“

„Ať je tomu tak nebo tak, je nesmyslné vykonávat práci, kterou by mohly zastat stroje.“

„Stroje musí někdo vyrobit, a kdo to má udělat?“ řekl Colin.

„Och, to je mi jasné,“ podotkla Chloé. „Kdo chce mít vejce, musí mít slepici, a když má někdo slepici, může mít vajíček celé spousty. Lepší je tedy začít od slepice.“

„Nutno ovšem uvážit,“ navázal Colin, „co brání výrobě strojů. Nutně k tomu schází čas.“

„Není tomu spíš naopak?“ namítla Chloé.

„Ne, není,“ řekl Colin. „Kdyby měli čas na vyrábění strojů, pak by už nemuseli nic víc dělat. To znamená, že pracují, aby žili, místo aby vyráběli stroje, které by jim umožnily život bez práce.“

„Je to složité,“ mínila Chloé.

„Není,“ řekl Colin. „Je to velmi jednoduché. Mělo by k tomu ovšem dojít postupně. Ale lidé ztrácejí příliš mnoho času tím, že vyrábějí věci určené k spotřebě.“

„Nemyslíš ale, že by raději zůstali doma, objímali své ženy a chodili na plovárnu a po zábavách?“

„Ne, protože oni na takové věci nemyslí,“ odpověděl Colin.

„Je to však jejich chyba, že věří, že pracovat je dobré?“

„Není,“ řekl Colin, „jejich chyba to není. Je to proto, že se jim řeklo: ‚Práce je svatá, dobrá, krásná, je cennější než všechno ostatní, a jenom ti, kdo pracují, mají právo na vše.‘ Jenže zařídí se to tak, aby museli pracovat po celý čas, a proto jej nemohou využít pro sebe.“

„Takže jsou vlastně hloupí?“ poznamenala Chloé.

„Ano, jsou hloupí,“ přisvědčil Colin. „Právě proto táhnou za jeden provaz s těmi, co jim namlouvají, že práce je to nejlepší. Tím se sami zbavují možnosti přemýšlet a hledat cestu vpřed a dál nepracovat.“

„Mluvme o něčem jiném,“ navrhla Chloé. „Takové hovory člověka unaví. Pověz mi, jestli se ti líbí mé vlasy?“

„Už jsem ti řekl...“

Posadil si ji na kolena. Opět se cítil dokonale šťastný.

„Už jsem ti řekl, že se mi líbíš celá i v detailech.“

„Tak prober ty detaily hezky jeden po druhém,“ řekla Chloé a stulila se mazlivě Colinovi do náručí jako užovka.

„Promiňte, pane,“ řekl Nicolas. „Nepřeje si pán ubytovat se tady?“

Auto zůstalo stát před hotelem u silnice. Byla to dobrá silnice, hladká, fotogenicky se lesknoucí, lemovaná po obou stranách stromy oblými jako válečky a svěží trávou, plná slunce, s kravami v polích, s červotočivými dřevnými ohradami, s kvetoucími živými ploty, s jablky na jabloních a s nevelkými chomáči suchého listí, tu a tam — aby byla krajina pestřejší — s trochou sněhu, s palmami, mimózami a severskými borovicemi v zahradě hotelu a s ryšavým střapatým chlapcem ženoucím dva beránky a opilého psa. Po jedné straně silnice foukal vítr a po druhé ne. Každý si mohl vybrat, kterou chtěl. Pouze každý druhý strom vrhal stín a jen v jednom příkopu byly žáby, ve druhém ne.

„Zůstaňme tady,“ řekl Colin, „na Jih dnes už stejně nedojedeme.“

Nicolas otevřel dveře a vystrčil nohu na zem. Měl na sobě hezký řidičský oblek ze svinské kůže a k němu stejnou čepici. Poodstoupil o dva kroky a prohlížel si vůz. Také Colin s Chloé vystoupili.

„Máme hezky zapráskaný vůz,“ utrousil Nicolas. „Je na něm všechno bláto, kterým jsme projeli.“

„Nevadí, v hotelu je umyjí...“, mínila Chloé.

„Zajdi tam a zjisti, jestli pronajímají pokoje a jestli se tam můžeme nakrmit,“ požádal ho Colin.

Nicolas zasalutoval a způsobem pobuřujícím víc než kdy jindy řekl: „Milerád, pane.“

Když otevřel závoru z leštěného dubového dřeva a sáhl na kliku potaženou plyšem, naskočila mu husí kůže. Štěrk na chodníku mu zaskřípal pod nohama. Po dvou schodech vyšel nahoru. Strčil do zasklených dveří, ty povolily a on zmizel uvnitř budovy.

Žaluzie byly spuštěny a nikde ani hlásku. Slunce něžně zahřívalo spadlá jablka, takže z nich pučely zelené jablůňky, které ihned rozkvétaly a rodily ještě o něco menší plody. V třetí generaci bylo vidět už jenom jakýsi zelený a červený mech, v němž se kutálela jablíčka, maličká jako kuličky.

Na slunci bzučelo několik mušek, oddávajících se úkolům, jejichž účel nebyl jasný, a ty úkoly, které byly zřejmé, sestávaly z rychlého kroužení na jednom místě. Na návětrné straně silnice se tiše vlnila tráva a poletovalo tam šustící listí. Nějací brouci se snažili letět proti větru a jejich krovky přitom vydávaly klapavý zvuk jako kola parníku na cestě k Velkým jezerům.

Colin a Chloé se vyhrňvali na slunci, přitisknutí k sobě, nemluvili a srdce jim oběma tlouklo v rytmu boogie.

Zasklené dveře slabě vrzly. Nicolas vyšel ven. Čepici měl na stranu a oblek pocuchaný.

„Vyhodili tě?“ zeptal se Colin.

„Nevyhodili, pane,“ odpověděl Nicolas. „Mohou pána a paní ubytovat a postarat se o vůz.“

„Co se ti stalo?“ vyzvíдалa Chloé.

„Ech...!“ řekl Nicolas, „majitel není doma... Přijala mne jeho dcera...“

„Uprav se pořádně,“ přikázal mu Colin. „Nejsi korektní.“

„Prosím, aby mi pán prominul,“ pokračoval Nicolas, „ale já jsem myslel, že za dva pokoje ta oběť stála...“

„Šel se převléknout do civilu,“ řekl Colin, „a začal zas mluvit normálně! S tebou aby měl člověk nervy jako dráty.“

Chloé zůstala stát a hrála si s hrstkou sněhu. Křehké ledové vločky zůstaly bílé a netály. „Podívej, ten je krásný!“ řekla Colinovi.

Pod sněhem byly petrklíče, chrpy a vlčí máky.

„Ano, je, ale neměla bys to brát do ruky. Nastydneš.“

„Ale kdepak,“ a Chloé se rozkašlala, jako když se trhá hedvábná látka.

Colin ji vzal do náručí: „Má Chloé, nekašlej tak, dělá mi to zle!“

Pustila sněh, který padal pomalu jako z duchny, a vrátila se pod zářící slunce.

„Tenhle sněh nemám moc v lásce,“ zamumlal Nicolas.

Hned se vzpamatoval.

„Prosím, aby mi pán prominul, že jsem tak prostořeký.“

Colin vyzul střevíc a hodil jím po Nicolasovi, který se však právě shýbl, aby si vyčistil jakousi skvrnu na kalhotách, a vztyčil se, až když zařinčelo sklo.

„Och, pane...“, řekl Nicolas vyčítavě, „je to zrovna okno od pánova pokoje!“

„Tím líp,“ usoudil Colin. „Budeme tam mít aspoň pořádně vyvětráno... A pak, tebe to odnaučí mluvit hlouposti...“

Skákal po jedné noze s pomocí Chloé ke dveřím hotelu. Rozbitá okenní tabulka se začala, zacelovat. Po stranách rámu se tvořila tenká, opalizující a jako duha zářící blanka neurčitých a proměnlivých barev.

„Vyspal ses dobře?“ zeptal se Colin.

„Ušlo to, a ty?“ opětoval Nicolas, tentokrát v civilních šatech.

Chloé zívla a vypila džbánec teplé kaparové šťávy.

„Já jsem kvůli té tabulce nemohla spát.“

„Copak se ještě nezacelila?“ divil se Nicolas.

„Ne docela,“ odpověděla Chloé. „Škvíra v bláně je pořád ještě dost velká, takže sem příšerně táhne. Ráno jsem měla plné plíce toho sněhu...“

„To je otřesné,“ poznamenal Nicolas. „Půjdu jim pořádně vynadat. Abych nezapomněl, jede se hned teď ráno dál?“

„Až po poledni,“ rozhodl Colin.

„To abych si pak zase oblékl řidičský úbor,“ utrousil Nicolas.

„Och, Nicolasi...,“ řekl Colin. „Jestli budeš takhle pokračovat..., já...“

„Já vím,“ řekl Nicolas, „ale ne teď.“

Vyzunkl šálek kaparové šťávy a dojedl svůj chléb.

Zvedl se, kapesním vrtákem si upravil uzel na kravatě a prohlásil: „Půjdu se podívat do kuchyně.“

Vyšel z pokoje a bylo slyšet, jak se jeho kroky vzdalují směrem, kde byla zřejmě kuchyň.

„Co chceš dělat, má Chloé?“ zeptal se Colin.

„Líbat se.“

„No ovšem...,“ přisvědčil Colin, „A pak?“

„Pak..., to nemohu říkat nahlas.“

„Dobře,“ řekl Colin, „a potom?“

„Potom už bude čas k obědu,“ řekla Chloé. „Vezmi mě do náručí. Je mi zima. To ten snůh...“

Do pokoje vnikalo slunce zlatými vlnami.

„Tady přece není zima,“ poznamenal Colin.

„Není,“ přisvědčila Chloé tisknouc se k němu, „ale mně zima je. Potom napíšu Alise...“

Od samého začátku ulice se mačkal dav lidí, kteří se chtěli dostat do sálu, kde měl přednášku Jean-Sol Partre.

Používali nejrůznějších lstí, aby oklamali bdělé pořadatele, kteří kontrolovali platnost pozvánek, protože do oběhu se dostaly desítky tisíc falešných.

Někteří přijížděli v pohřebních vozech a četníci, kteří vráželi hluboko do rakví dlouhá ocelová kopí, přibíjeli je navěky k dubovému dřevu, takže je už ani nebylo nutné před pohřbením vytahovat; pouze skutečně mrtví, pokud tam jací byli, tím utrpěli újmu, neboť měli natržený rubáš. Jiní se dávali shazovat padákem ze zvláštního letadla (a rovněž v Bourget vznikaly rvačky o místa v letadle). Ty si vzalo na mušku družstvo hasičů a pomocí požárních stříkaček je sráželo do Seiny, kde ubožáci tonuli. Konečně ještě jiní se pokoušeli prolézt kanály. Ty zaháněli zpátky pořádnými kopanci okovaných bot do kloubů prstů ve chvíli, kdy se zachytili okraje, aby si vydechli a vylezli ven, a o další se postaraly krysy. Nic však těmto nadšencům nevzalo odvahu. Dlužno přiznat, že ti, co se topili a co nepřestávali ve svých pokusech, nebyli jedni a titíž, a hluk stoupal k zenitu a odrážel se od mraků jako dunivé hřmění.

Pouze skalní, dobře známí a důvěrní přívrženci měli pravé vstupenky, které se daly snadno rozeznat od falešných, a tak volně procházeli připravenou úzkou uličkou u zdí domů, střeženou každých padesát centimetrů tajným agentem, maskovaným za automatickou brzdu. I tak jich bylo ohromné množství a v přeplněném sále přibývalo návštěvníků každou vteřinu a minutu.

Chick tam byl již od včerejška. Za cenu zlata získal od vrátného právo ho zastupovat, a aby k tomu měl pádný důvod, zlomil onomu muži náhradním hasákem levou nohu. Když šlo o Partra, na doublezony se neohlížel. Alise a Isis čekaly společně s ním na příchod přednášejícího. Strávily tady celou noc, neboť si takovou událost nechtěly nechat ujít. Chick v tmavozelené uniformě vrátného vypadal ohromně svůdně. Od té doby, co dostal od Colina oněch pětadvacet tisíc doublezonů, velmi zanedbával svou práci.

Publikum, které se tam tísnilo, se vyznačovalo zvláštními zjevy — samé tváře ztrácející se za brýlemi, zježené vlasy, zažloutlé špačky z cigaret, krkání po nugátových bonbónech, a pokud jde o ženy, ty měly ubohé čůpky otočené kolem lebky a kožené bundy na holém těle, na nichž se rýsovaly na tmavším pozadí výběžky v podobě příčných řezů ňader.

Ve velkém sále v přízemí se stropem napůl skleněným, napůl zdobeným freskami provedenými těžkou vodou a jako dělanými k tomu, aby v duších přítomných mužů budily pochyby o přitažlivosti lidských tvorů s tak skličujícími ženskými tvary, byl čím dál tím větší nával a tým, kteří přišli pozdě, nezbylo než zůstat vzadu na jedné noze a druhou od sebe odstrkávat sousedy, kteří se tlačili. Zvláštní lóže, v níž trůnila vévodkyně de Bovouard se svou suitou, přitahovala zraky davu, ve

kterém téměř tuhla krev, a svým vznešeným leskem působila jako pěst na oko oproti provizorním osobním dispozicím řady filozofů sedících na rozkládacích židličkách.

Stanovená hodina přednášky se blížila a dav začal hořet netrpělivostí. Vzadu vznikal organizovaný šum, neboť několik studentů chtělo zasít do myslí přítomných sémě nejistoty tím, že hlasitě přednášeli nesouvislé, vytrhané pasáže z Kázání na hoře od baronky Orzczyové.

Ale Jean-Sol byl už nedaleko. V ulici bylo slyšet sloní troubení a Chick se vyklonil z okna vrátnice. Postava Jean-Sol Partra se vynořila opodál z obrněného nosítka a slonova svrasklá a krabátá záda pod nimi dostala ve světle rudého reflektoru zvláštní vzezření. V každém rohu nosítek byl ve střehu elitní střelec, ozbrojený sekerou. Slon si velkými kroky razil cestu zástupem a tupý dupot jeho čtyř tlap, šlapajících do drcených těl, se neúprosně blížil. Před vchodem slon poklekl a elitní střelci sestoupili. Partré půvabně seskočil mezi ně a oni mu svými sekerami klestili cestu k pódiu. Policisté zavřeli všechny vchody a Chick se vrhl do tajné chodby vedoucí za pódium a Isis s Alise strkal před sebou.

Zadní část pódia byla zakryta zduřelým plyšovým závěsem, do něhož Chick udělal díry, aby dobře viděli. Sedli si na polštáře a čekali. Sotva metr od nich se Partré připravoval ke čtení své přednášky. Z jeho pružného asketického těla vycházelo zvláštní záření a publikum, uchvácené pověstným kouzlem každého jeho sebemenšího gesta, nedočkavě čekalo, až začne.

Došlo k četným případům mdloby z přílišného vnitroděložního vzrušení, které postihovalo především ženské obcenstvo, a Alise, Isis a Chick slyšeli ze svého místa zřetelné funění čtyřia dvaceti posluchačů, kteří se vetřeli pod pódium a potmě se tam svlékali, aby zabrali co nejméně místa.

„Vzpomínáš?“ řekla Alise, něžně se přitom dívajíc na Chicka.

„Jistěže,“ přisvědčil Chick. „Právě tam jsme se seznámili...“

Naklonil se k Alise a něžně ji políbil.

„Vy jste byli tam vespod?“ divila se Isis.

„Ano, bylo tam velice příjemné,“ odpověděla Alise.

„Věřím,“ podotkla Isis. „Co je to, Chicku?“

Chick se pustil do otvírání velké černé krabice, vedle níž seděl.

„Nahrávací přístroj,“ odpověděl. „Koupil jsem jej, když jsem se dozvěděl, že bude přednáška.“

„Och, to je skvělý nápad...! To ani nebudeme muset poslouchat...“

„Ovšem,“ řekl Chick. „Až se vrátíme domů, budeme si to moci poslehnout celou noc, když budeme chtít, ovšem to neuděláme, abychom nezničili desky. Nejprve si je dám nahrát ještě jednou, a možná požádám firmu Výkřik šéfa, aby mi je vydala.“

„Tohle vás muselo stát hrůzu peněz,“ podotkla Isis.

„Och, to není důležité.“

Alise vzdychla. Vzdychla tak slabé, že to mohla slyšet jen ona sama... a sama to sotva slyšela.

„Už je to tady...“, řekl Chick. „Začíná mluvit. Svůj mikrofon jsem přistrčil k těm, co jsou pod řečnickým pultem napojeny na oficiální rozhlas, nikdo si toho ani nevšimne.“

Jean-Sol Partre právě začal. Zpočátku nebylo slyšet nic než cvakání spouští. Fotografové a reportéři od tisku a filmu se do toho dali s ohromnou vervou. Na jednoho se přístroj převrátil a nastal strašlivý zmatek. Jeho kolegové se na něj vrhli a zaplavili ho magnéziovým práškem. K všeobecnému uspokojení zmizel v oslinivé záři a všechny ty, kteří tam zůstali, odváděli policisté do vězení.

„Výborně!“ zaradoval se Chick. „Nikdo nebude mít záznam, jediné já.“

Obecenstvo, které bylo až dosud celkem klidné, se začalo rozehrávat a svůj obdiv k Partrovi dávalo najevo stále větším křikem a projevy souhlasu pokaždé, sotva řekl jediné slovo, což značně znesnadňovalo souvislé chápání textu.

„Nesnažte se všemu rozumět,“ upozornil je Chick. „Klidně si pak poslechneme záznam.“

„Už proto, že tady není slyšet vůbec nic,“ podotkla Isis. „Je tichý jako myška. Abych nezapomněla, víte něco nového o Chloé?“

„Dostala jsem od ní dopis,“ odpověděla Alise.

„Tak konečně došli?“

„Ano, cestovali šťastně, ale chtějí se vrátit dřív, než zamýšleli, protože Chloé se necítí právě nejlépe,“ řekla Alise.

„A co Nicolas?“ vyptávala se Isis.

„Tomu se daří dobře. Chloé mi napsala, že se strašně nezpůsobně choval ke všem dcerám hoteliérů, u kterých se zastavili.“

„Nicolas je prima,“ řekla Isis. „Není mi jasné, proč je zrovna kuchařem.“

„Ano,“ přisvědčil Chick, „je to směšné.“

„Proč směšné?“ ozvala se Alise. „Já si myslím, že je to pořád lepší než být sběratelem Partra,“ dodala probodávajíc Chicka očima.

„S Chloé to jistě nebude vážné?“ chtěla vědět Isis.

„Nepíše, co jí je. Bolí ji v prsou,“ řekla Alise.

„Chloé je tak hezká, nedovedu si představit, že by byla nemocná,“ dodala Isis.

„Och! Podívejte se...!“ zvolal Chick.

Jedna část stropu se právě nadzvedla a objevila se jedna hlava vedle druhé. To se někteří odvážní citelé prodrali až ke skleněnému stropu a provedli s ním delikátní operaci.

Jiní se na ně mačkali a ti první se vši silou drželi okraje otvoru.

„To není špatné,“ prohodil Chick. „Tahle přednáška za to stojí!“

Partre se vzpřímil a ukazoval publiku vzorky vycpaných zvratků. Nejkrásnější z nich, nestrávené jablko s červeným vínem, dosáhl obrovského úspěchu. Nebylo

slyšet skoro už ani vlastního slova, a to dokonce ani za závěsem, kde byli Isis, Alise a Chick.

„Tak kdy přijedou?“ vyptávala se Isis.

„Zítra nebo pozítří,“ odpověděla Alise.

„Už jsme je tak dlouho neviděli...!“

„Ano, od svatby...“

„Ta jejich svatba byla stejně úžasná...“, mínila Isis.

„Tehdy večer šel s tebou Nicolas, vid’...?“ řekla Alise.

Tu se naštěstí celý strop propadl do sálu a to Isis zachránilo, že nemusela jít do detailů. Zvedl se hustý prach. V rozbitém zdivu se zmítaly, vrávoraly a hroutily bělavé postavy dušené hustým mrakem, který se vznášel nad troskami. Partre přestal přednášet a smál se na celé kolo, šťasten, že v spoušti je angažováno tolik lidí. Nalokal se přitom pořádně prachu a šíleně se rozkašlal.

Chick horečně otáčel knoflíky na nahrávacím přístroji. Vyběhlo z něho zelené světlo, které uteklo na zem a zmizelo ve škvíře mezi parketami. Za ním druhé, třetí, a Chick vypnul přívod proudu právě v okamžiku, kdy z motoru začalo vylézat jakési špinavé zvíře s mnoha nohama.

„Co teď?“ uvažoval. „Zablokoval se, v mikrofonu je prach.“

Pekelný zmatek v sále dosáhl vrcholu. Partre teď vyzunkl jedním douškem celou karafu vody a chystal se k odchodu, protože právě dočetl poslední stránku. Chick se rozhodl.

„Půjdu a nabídnu mu, aby vyšel tudy,“ řekl. „Jděte napřed, přijdu za vámi.“

Když Nicolas procházel chodbou, zastavil se. Slunce sem vnikalo rozhodně nějak špatně. Zdálo se mu, že žluté keramické čtverce ztratily lesk a jsou jakoby lehce zamžené, a paprsky, místo aby se odrážely v podobě kapiček kovu, se tříštily o zem a rozplývaly se v malé lenivé skvrny. Stěny, jindy plné kulatých slunečních odlesků, nezářily už tak stejnoměrně jako dříve.

Myškám, jak se zdálo, ta změna celkem nevadila, kromě té šedé s černými vousy, která vypadala tak hrozně unaveně, že to bilo už na první pohled do očí. Nicolas se domníval, že je jí asi líto, že to cestování náhle skončilo, a že se jí stýská po známostech z cesty.

„Ty nejsi spokojena?“ zeptal se jí.

Myška mávla packou, že je znechucena, a ukázala na stěny.

„Ano,“ přisvědčil Nicolas. „Už to není ono. Dříve to bývalo lepší. Nevím, čím to je...“

Myška, jak se zdálo, chvíli přemýšlela, pak zavrtěla hlavou a roztáhla packy od sebe na znamení, že nechápe.

„Já také ne,“ řekl Nicolas. „Vůbec to nechápu. Není to lepší, ani když se to utře. Možná že je to způsobeno ovzduším, které je korozivní.“

Také on zamyšleně postál a pokýval hlavou a pak šel dál svou cestou. Myška si dala packy přes sebe a roztržitě se pustila do žvýkání, ale honem si odplivla, neboť ucítila chuť žvýkačky pro kočky. Prodavač se zřejmě spletl.

Chloé s Colinem v jídelně snídali.

„Tak co, už je to lepší?“ zeptal se Nicolas.

„Jakže,“ poznamenal Colin, „ty ses rozhodl, že budeš mluvit normálně?“

„Nevzal jsem si střevice,“ řekl Nicolas na vysvětlenou.

„Zrovna nejhůř mi není,“ ozvala se Chloé.

Oči se jí leskly a tváře měla červené a vypadala šťastně, že je zase doma.

„Snědla celou půlku kuřecího koláče,“ řekl Colin.

„To mám radost,“ řekl Nicolas, „tenhle nebyl podle Gouffého.“

„Chloé, co chceš dnes dělat?“ zeptal se Colin.

„Bude dnes oběd brzy, nebo pozdě?“ chtěl vědět Nicolas.

„Ráda bych šla ven s vámi dvěma, s Isis a Chickem a Alise, zabruslit si a chodit po obchodech a pak na mejdan a koupit si prsten se zelenými kameny.“

„Tak dobře,“ řekl Nicolas, „už běžím do kuchyně.“

„Nepřevlékej se na to, Nicolas,“ podotkla Chloé, „bude to pro nás mnohem jednodušší. A pak, budeš aspoň brzy hotov.“

„Půjdu si vzít z pokladny na doublezony nějaké peníze,“ ozval se Colin, „a ty, Chloé, zatelefonuj přátelům. Uděláme si hezký výšlap.“

„Zavolám jim,“ přisvědčila Chloé.

Vstala a běžela k telefonu. Zvedla sluchátko a zahoukala jako sova na znamení, že chce mluvit s Chickem.

Nicolas uklidil stůl pouhým zmáčknutím páčky a špinavé nádobí si to namířilo tlustou rourou na stlačený vzduch, skrytou pod kobercem, ke dřezu. Vyšel z místnosti zase na chodbu.

Myška stála na zadních tlapkách a svýma packama drhla jeden zašlý čtverec. Tam, kde jej vyčistila, leskl se jako nový.

„Vida! Tys na to mákla! To je ohromné!“ divil se Nicolas.

Myška celá udýchaná toho nechala a ukázala Nicolasovi své do krve rozedřené packy.

„Och, ty sis ublížila...“, litoval ji Nicolas. „Pojď sem, nech toho. I tak je tady ještě dost slunce. Ukaž, zavážu ti to...“

Strčil si ji do náprsní kapsičky a ona úplně vyčerpaná a s očima napůl zavřenýma svěřila ubohé rozbité packy ven.

Colin rychle otáčel knoflíkem u své pokladny a prozpěvoval si přitom. Teď už naň nedoléhaly starosti z minulých dní, a zdálo se mu, že má srdce jako pomeranč. Pokladna byla z bílého mramoru vykládaného slonovinou, knoflíky z černozeleňého ametystu. Ukazatel udával částku šedesát tisíc doublezonů.

Víko se s tlumeným cvaknutím otevřelo a Colin se přestal usmívat. Ukazatel byl kdoví proč vzpříčený a teď se dvakrát třikrát zakymácel a zůstal stát na pětatřiceti tisících doublezonech. Colin hrábl do pokladny a obratem si ověřil, že poslední cifra je naprosto správná. Rychle si vše v duchu spočítal a došel k závěru, že to odpovídá skutečnosti. Pěťadvacet tisíc z původních sto dal Chickovi, aby si mohl vzít Alise, patnáct tisíc stál vůz, pět tisíc svatební obřad..., zbytek vydal za naprosto běžné věci. To ho trochu uklidnilo.

„Je to jasné“, pronesl hlasem, který se mu zdál cizí a změněný.

Vzal, kolik potřeboval, zaváhal, s unaveným gestem vrátil polovinu zpátky a zavřel dvířka. Knoflíky se rychle otáčely se slabým, ale zřetelným cvakáním. Ťukl párkrát do číselníku a ověřil si, že ukazuje správnou výslednou sumu.

Pak se vzpřímil. Chvilí zůstal stát v úžasu, jak obrovské částky musel vydat, aby mohl poskytnout Chloé vše, čeho podle jeho názoru byla hodná, usmál se při vzpomínce na Chloé, jak ráno ležela v posteli celá rozčuchaná, jak se jí pod prostěradlem rýsovaly tvary jejího nataženého těla, na ambrovou barvu její kůže, když prostěradlo shodila, a najednou se přinutit myslet na pokladnu, protože na tamty věci teď nebyla vhodná chvíle.

Chloé se oblékala.

„Řekni Nicolasovi, ať udělá obložené chlebičky, abychom mohli hned vyrazit... Domluvila jsem se s nimi, že se sejdem u Isis.“

Colin využil místa, kde byla odhalena, políbil ji na nahé rameno a běžel vše vyřídít Nicolasovi.

Nicolas mezitím ošetřil myšku a dělal pro ni pár maličkých bambusových berlí.

„Tak,“ řekl na závěr. „Chod' na tom až do večera a bude po všem.“

„Copak se jí stalo?“ zeptal se Colin a pohládl ji po hlavě.

„Chtěla vydrhnout dlaždičky na chodbě,“ odpověděl Nicolas. „Podařilo se jí to, ale ublížila si přitom.“

„S tím si nedělej těžkou hlavu,“ chlácholil ho Colin, „to se spraví samo.“

„Nevím,“ zapochyboval Nicolas. „Je to zvláštní. Zdá se, že se jí nějak špatně dýchá.“

„To se zase spraví, aspoň si to myslím,“ řekl Colin, „copak se to ještě nikdy nestalo, až teď?“

„Ne, nestalo,“ ujistil jej Nicolas.

Colin zůstal chvíli stát v kuchyni u okna.

„Jsou už asi normálně opotřebované,“ podotkl. „Co kdybychom je zkusili dát vyměnit?“

„To přijde hrozně draho,“ namítl Nicolas.

„Tak raději počkáme,“ na to Colin.

„Co jsi chtěl?“ zeptal se Nicolas.

„Nevař, udělej jenom obložené chlebíčky..., půjdeme za chvíli ven.“

„Dobře, obléknu se,“ souhlasil Nicolas.

Položil myšku na zem a ta se na svých malých berličkách potácěla ke dveřím. Vousy jí přitom čouhaly na obě strany.

Ulice se od té doby, co Colin s Chloé odjeli na cesty, úplně změnila. Listy na stromech byly už veliké a domy ztrácely svůj bledý nádech a barvily se slabě dozelená, než nabudou měkkého světla bezového odstínu léta. Chodník pod nohama zpružněl a změkkl a vzduch voněl po malinách.

Bylo ještě chladno, ale při pohledu z oken s modravými tabulkami bylo znát, že nastává hezké počasí. Podél chodníků pučely zelené a modré květy a uvnitř kolem jejich útlých stvolů stoupala nahoru míza s tichým pomlaskáváním, jako když se líbají dva hlemýždi.

Nicolas šel vpředu. Měl na sobě sportovní komplet z teplé vlněné látky hořčicové barvy a pod ním tlustý svetr s přehnutým kulatým límcem a s vetkaným lososem a la Chambord, takovým jako na str. 607 Gouffého Kuchařské knihy. Jeho žluté kožené polobotky s mechovou podrážkou se vegetace skoro ani nedotýkaly. Kráčel ve dvou brázdách, které byly ponechány volné, aby tudy mohla jezdit vozidla.

Colin s Chloé šli za ním, Chloé se držela Colina za ruku a dlouhými doušky vdechovala voňavý vzduch. Měla jednoduché bílé vlněné šaty a krátký pláštěk z benzolovaného leoparda, na němž se jemně vypracované skvrny šířily jako aureoly a zvláštním způsobem se protínaly v přerušovaných kruzích. Hebké vlasy jí volně poletovaly a vydechovaly lehoučký opar vonící po jasmínu a karafiátech.

Colin šel s přivřenýma očima za touto vůní a rty se mu při každém vdechnutí zachvěly. Průčelí domů vyhlížela poněkud nenuceněji, opouštěla svou přísnou pravidelnost a ulice se tak změnila, že Nicolas tím byl místy zmaten a musel se zastavovat, aby si přečetl smaltované tabulky.

„Co podnikneme nejdříve?“ zeptal se Colin.

„Budeme chodit po obchodech,“ řekla Chloé. „Nemám už vůbec nic na sebe.“

„Nechceš si zajít k Sestrám Calottovým jako obvykle?“ tázal se Colin.

„Nechci, chci chodit po obchodech a koupit si hotové šaty a různé jiné věci.“

„Nicolasi, Isis bude zřejmě ráda, že tě zase uvidí,“ poznamenal Colin.

„Pročpak?“ řekl Nicolas.

„Já nevím...“

Zahnuli do ulice Sidney-Béchet a byli na místě. Domovnice seděla u vchodu a kolébala se v samočinné houpací židli, jejíž motor vydával petardy v polkovém rytmu. Byl to zastaralý typ,

Isis je srdečně přivítala. Chick s Alise byli již u ní. Isis měla rudé rty a usmála se na Nicolase. Dala hubičku Chloé a chvíli se všichni vzájemně líbali.

„Vypadáš dobře, drahá Chloé, já jsem myslela, že jsi nemocná. Teď jsem klidná.“

„Už je mi lépe,“ ujistila ji Chloé, „Nicolas s Colinem o mne pečovali.“
 „Jak se daří vašim sestřenkám?“ zeptal se Nicolas.
 Isis se začervenala až po uši.
 „Každý druhý den se mne na vás ptají,“ odpověděla.
 Nicolas se trochu pootočil stranou a řekl: „Jsou to hezké dívky, ale vy jste zdatnější.“
 „Když myslíte...,“ hlesla Isis.
 „Jakou jste měli cestu?“ tázal se Chick.
 „Výšlo nám to dobře,“ odpověděl Colin. „Silnice byla zpočátku moc špatná, ale potom se to spravilo.“
 „Bylo to hezké, až na ten sníh,“ dodala Chloé.
 Položila si ruku na prsa.
 „Kam se jde?“ zeptala se Alise.
 Jestli chcete, mohu vám říct obsah Partrovy přednášky,“ nabídl se Chick.
 „Hodné jsi toho nakoupil, co jsme byli pryč?“ vyptával se Colin.
 „Och, ani ne...“
 „A co zaměstnání?“ dodal Colin.
 „Och... Jde to... Našel jsem si člověka, který mne zastupuje, když musím odejít.“
 „To dělá zadarmo?“ chtěl vědět Colin.
 „Och... Skoro,“ odpověděl Chick. „Vy chcete jít teď hned na kluziště?“
 „Ne, jde se po obchodech,“ řekla Chloé. „Ale jestli si pánové přejí jít bruslit...“
 „To je nápad,“ zvolal Colin.
 „Já půjdu s nimi po obchodech,“ nabídl se Nicolas. „Musím něco nakoupit.“
 „Takhle je to nejlepší,“ ozvala se Isis. „Ale pojďme rychle, abychom pak měli ještě chvíli času na bruslení.“

Colin s Chickem bruslili asi hodinu a na kluzišti začal nával. Zase tytéž dívky, titíž hoši, zase pády a zase čističi se škrabadlem. Správce právě přehrál na gramorádiu šlágr, který všichni stálí hosté znali už celé týdny nazpaměť. Obrátil desku na druhou stranu a všichni věděli předem, co přijde, protože už znali jeho mánie, ale ta se najednou zastavila a ve všech reproduktorech kromě jediného odpadlíka, který vysílal dál hudbu, se ozval dunivý hlas. Žádal pana Colina, by se laskavě dostavil do vrátnice, někdo ho volá k telefonu.

„Kdo to může být?“ řekl Colin.

Pospíšil si ke kraji, Chick za ním, a šlapal dál po koberci z linolea. Prošel kolem baru a vrazil do vrátnice, kde byl mikrofon. Muž, který měl na starosti pouštění desek, drhl právě jednu rýžákem, aby z ní odstranil nerovnosti vzniklé opotřebováním.

Colin popadl sluchátko a řekl: „Haló!“

Poslouchal.

Chick viděl, že nejdřív celý ztuhl a vzápětí ztratil barvu a zůstal bledý jako kus ledu.

„Něco vážného?“ zeptal se.

Colin mu pokynul, aby mlčel.

„Přijdu hned,“ řekl do telefonu a zavěsil.

Stěny kabiny se sevřely a on vyšel ven, dřív než ho mohly rozdrtit, následován Chickem. Dal se na bruslích do běhu. Nohy se mu přitom kroutily na všechny strany. Zavolal šatnáře:

„Rychle mi otevřte kabinu. Tři sta devět.“

„Mně také, tři sta jedenáct.,“ řekl Chick.

Mladík šel za nimi bez velkého spěchu. Colin se otočil, uviděl, že je asi deset metrů pozadu, a počkal si, až dorazí k němu. Rozpráhl se a příšerně ho kopl bruslí pod bradu, až mladíkovi odletěla hlava na komín větracího zařízení, zatímco Colin se zmocnil klíče, který mrtvola bez tváře držela dosud v ruce. Otevřel jednu z kabin, šoupl tělo do ní, plivl na ně a skočil k třistadevítce. Chick dveře zase zavřel.

„Co se stalo?“ zeptal se celý udýchaný, když Colina dohonil.

Ten už zatím sundal brusle a obul si boty.

„S Chloé je zle,“ odpověděl Colin.

„Něco vážného?“

„Nevím. Omdlela.“

Byl hotov a už běžel pryč.

„Kam jdeš?“ chtěl vědět Chick.

„Domů!“ houkl Colin a zmizel na schodišti z betonu, který zvučel.

Na druhém konci kluziště se vynořili strojníci, napůl udušení, protože přestalo fungovat větrání, a padali vyčerpáním kolem ledové plochy.

Chick, celý zkoprnělý, s jednou bruslí v ruce, nepřítomně zíral do míst, kde Colin zmizel.

Zpod dveří kabiny 128 se pomalu klikatil pramének zpěněné krve a rudý likér se začal řinout na led po velkých a těžkých kapkách, z nichž se kouřilo.

Běžel, co mu síly stačily, a lidé se před jeho očima zvolna nakláněli, až upadli jako kuželky povalené na dlažbu s tupým plácnutím, jako když někdo shodí naplocho velkou papírovou krabici.

A Colin běžel a běžel, ostrý úhel obzoru sevřený řadami domů se mu řítíl vstříc. Kam šlápl, byla tma. Černá, neproniknutelná tma, beztvářá a neorganická, a obloha byla bezbarvá, strop, další ostrý úhel, běžel na vršek pyramidy se středem vklíněným do míst, kde noc nebyla tak černá, ale domů to měl stále ještě přes tři ulice.

Chloé, velice bledá, odpočívala na jejich svatebním loži. Oči měla otevřené, ale dýchala těžce. Alise byla u ní. Isis pomáhala Nicolasovi připravovat zaručený povzbuzující prostředek podle Gouffého a myška hryzala svými ostrými zoubky rostlinná semínka na odvar pro nemocnou.

Colin však o tom všem nevěděl, běžel, měl strach, proč nestačí být stále spolu, proč se člověk musí ještě bát, možná že se stalo neštěstí, přejelo ji auto, bude asi na lůžku, nebudu ji ani smět vidět, nedovolí mi jít k ní, ale snad mi věříte, že mám o svou Chloé strach, půjdu za ní, ať chcete nebo nechcete, ale ne, Coline, nechod' k ní. Snad je jen zraněná, pak z toho nebude vůbec nic, zítra spolu půjdeme do Lesa podívat se na naši lavičku, měl jsem její ruku ve své a její vlasy těsně u svých, její parfém na polštáři. Já si vždycky vezmu její polštář, ještě se kvůli tomu večer popereme, můj se jí zdá příliš nacpaný, vůbec se jí pod hlavou neprohne a já si jej pak vezmu zpátky, je z něho cítit vůni jejích vlasů. Už nikdy neucítím sladkou vůni jejích vlasů.

Chodník se před ním zvedl. Zdolal jej obrovským skokem, byl v prvním patře, vyběhl ještě výš, otevřel dveře a všude bylo ticho a mír, žádní lidé v černém, žádný zástupce církve, všude jen uklidňující koberce s šedomodrými vzory. Nicolas mu řekl: „Není to nic vážného,“ a Chloé se usmála, byla šťastná, že ho zase vidí.

Ruka Chloé, vlažná a důvěřivá, byla v ruce Colinově. Dívala se na něho, její poněkud udivené oči ho uklidňovaly. Strasti se tísnily v pokoji pod plošinkou s lůžky a zuřivě dusily jedna druhou. Chloé cítila v těle tajemný tlak, v hrudi jí něco překáželo, nevěděla, co proti tomu dělat, chvílemi kašlala, aby se zbavila nepřítele, zahnížděného kdesi hluboko v jejím těle. Zdálo se jí, že když zhluboka dýchá, vydává se tím napospas temné zuřivosti protivníka a jeho záludné škodolibosti. Prsa se jí sotva dmula a hladké přiléhavé příkrývky na jejích dlouhých nahých nohou dodávaly jejím pohybům klidu. Colin stál vedle ní s trochu shrbenými zády a díval se na ni. Stmívalo se, tma se formovala v soustředných kruzích kolem zářícího středu rozsvícené lampičky, zasazené do zdi u hlavy lůžka a zakryté kulatým poklopem z mléčného skla.

„Pusť mi nějakou hudbu, můj Coline,“ řekla Chloé. „Dej tam něco, co máš rád.“

„Unaví tě to,“ namítl Colin.

Mluvil jakoby hodně zdaleka, vypadal velmi špatně. Srdce mu zaplnilo celou hrud', teprve teď si to uvědomoval.

„Neunaví, prosím tě o to.“

Colin se vztyčil, slezl po dubovém žebříčku dolů a zapnul samočinný přístroj. Reproduktoři byly ve všech místnostech. Zapojil ten od pokoje.

„Cos tam dal?“ zeptala se Chloé.

Usmívala se. Věděla to dobře.

„Vzpomínáš...?“ řekl Colin.

„Vzpomínám...“

„Nebolí tě to?“

„Moc ne.“

V místech, kde se řeky vlévají do moře, se vytváří nesnadno zdolatelná čára se zpěnými víry, kde tančí různé trosky. Mezi tmou padající zvenčí a světlem lampy se vynořovaly vzpomínky, narážely na zářící kruh, hned se ztrácely a hned zase objevovaly ukazující bílá břicha a stříbřité hřbety. Chloé se trochu napřímila.

„Pojď si sem ke mně sednout...“

Colin šel k ní, usedl na okraj postele a hlava Chloé spočívala teď v důlku jeho levé paže. Krajka její tenké košile kreslila na její zlaté pleti rozmarnou síť, něžně vzdutou tam, kde začínala řadra. Ruka Chloé se pověsila Colinovi na rameno.

„Nezlobíš se?“

„Proč bych se zlobil?“

„Že máš tak nemožnou ženu...“

Políbil důlek na důvěrně známém rameni.

„Dej ruku kousek zpátky, má Chloé, nastydneš.“

„Není mi zima! Poslouchej.“

Ve hře Johnny Hodgese bylo něco éterického, něco nevysvětlitelného a naprosto smyslného. Smyslnost v čistém stavu, zbavená vší tělesnosti. Rohy pokoje se účinkem hudby měnily a zaoblovaly se. Colin s Chloé byli teď uprostřed jakési koule.

„Co to bylo?“ zeptala se Chloé.

„*The Mood to be Wooed*,“ odpověděl Colin.

„Tušila jsem to,“ řekla Chloé. „Jak se teď doktor dostane do pokoje, když je takovýhle?“

Nicolas šel otevřít. U dveří stál doktor.

„Jsem lékař,“ řekl.

„Pojďte prosím laskavě za mnou,“ zval ho Nicolas. Vtáhl ho dovnitř.

„Tumáte, ochutnejte to a povězte mi, co si o tom myslíte,“ řekl na vysvětlenou, když dorazili do kuchyně.

Myslel tím jakousi míchanici ve sklovité křemičitosodíkovápenaté nádobce, která hrála zvláštními barvami od cassiovské červeně přes zelenou odstínu močové-
ho měchýře až po chromovou modř.

„Co je to?“ zeptal se doktor.

„Taková míchanice...“ odpověděl Nicolas.

„To vidím, ale... na co je to?“ řekl doktor.

„Je to povzbuzující prostředek.“

Doktor zvedl číšku k nosu, číchl si, zrudl, usrdl a ochutnal, pak se napil, upustil doktorskou brašnu a chytil se oběma rukama za břicho.

„Má to sílu, co?“ ptal se Nicolas.

„He..., má,“ přiznal doktor. „To by člověka roztrhalo... Vy jste zvěrolékař?“

„Nikoliv, kuchař. Ale účinkuje to, že ano?“

„Není to špatné. Cítím, že mě to vzpružilo...“, přisvědčil doktor.

„Pojďte se podívat na nemocnou, teď jste dezinfikován,“ vyzval ho Nicolas.

Doktor se dal na pochod, ale nesprávným směrem. Bylo na něm znát, že nevládne dobře tělem.

„Ech, počkejte...! Jste vůbec v stavu nemocnou vyšetřit?“ zeptal se Nicolas.

„No, rád bych měl dobrozdání ještě od některého kolegy, tak jsem požádal Mišmaše, aby přišel také...“

„To je dobře,“ řekl Nicolas. „Tak pojďte tudy.“

Otevřel dveře schodiště pro služebnictvo.

„Půjdete o tři patra níž a zahnete doprava. Vstoupíte dovnitř a budete na místě...“

„Dobrá,“ řekl doktor.

Pustil se kousek dolů a najednou se zarazil.

„Ale kde to jsem?“

„Tam...“, ukázal Nicolas.

„Ach tak...!“ ozval se doktor.

Nicolas za ním dveře zavřel. Přicházel Colin.

„Kdo to byl?“ zeptal se.

„Jakýsi doktor. Vypadal idiotsky, tak jsem se ho zbavil.“

„Vždyť my přece nějakého doktora potřebujeme,“ namítl Colin.

„Samozřejmě. Přejde Mišmaš,“ ujistil ho Nicolas.

„To jsem rád,“ na to Colin.

Zvonek znovu zacinkal.

„Zůstaň tady, půjdu tam sám,“ řekl Nicolas.

Na chodbě se mu vyšplhala po noze myška a uvelebila se mu na pravém rameni. Spěchal profesorovi otevřít.

„Dobrý den,“ pozdravil lékař Colina.

Byl celý v černém, jen košili měl ostře žlutou.

„Fyziologicky působí černá na žlutém pozadí nejvýš kontrastně“ řekl na vysvětlenou. „Nenamáhá to oči, a když jde člověk po ulici, aspoň ho tak hned něco nepřejede.“

„Jistěže,“ přisvědčil Colin.

Profesoru Mišmašovi mohlo být asi čtyřicet roků. Vypadal, že jejich tíhu lehce snáší. Ale ani o rok víc. Měl hladký obličej s malou špičatou bradkou a nevýrazné brýle.

„Pojďte laskavě dál,“ zval ho Colin.

„Já nevím, musím si to rozmyslit...“, řekl profesor.

Přesto se rozhodl.

„Kdo je nemocen?“

„Chloé,“ odpověděl Colin.

„Ach! To mi připomíná jednu píseň,“ poznamenal profesor.

„Ano, to je ona,“ přisvědčil Colin.

„Dobrá, tak pojďme,“ řekl Mišmaš. „Měl jste mi to říci dřív. Co jí je?“

„Nevím,“ odpověděl Colin.

„Já také ne, teď vám to mohu říci,“ dodal profesor.

„Ale jistě to poznáte?“ naléhal Colin zneklidněn.

„Snad,“ poznamenal profesor Mišmaš pochybovačně. „Musel bych ji ale nejprve prohlédnout...“

„Tak jen pojďte dál...“, pobídl ho znovu Colin.

„Však už jdu...“, řekl profesor.

Colin ho zavedl až ke dveřím místnosti a najednou si na něco vzpomněl.

„Až půjdete dovnitř, dejte pozor, je kulatá.“

„To nic, jsem na to zvyklý,“ řekl Mišmaš. „Je v jiném stavu?“

„Ale ne, jste praštěný, místnost je kulatá,“ odpověděl Colin.

„Docela kulatá? To jste jistě hrál nějakou desku s Ellingtonem, že?“ vyzvídal profesor.

„Ano,“ přisvědčil Colin.

„Také mám doma jeho desky,“ řekl Mišmaš. „Znáte *Slap Happy*?“

„Já mám raději...“, začal Colin, a tu si vzpomněl na Chloé, která na ně čeká, a strčil profesora do pokoje.

„Dobrý den,“ pozdravil profesor.

Vylezl po žebříčku nahoru.

„Dobrý den. Jak se máte?“ řekla na oplátku Chloé.

„Ach bože, chvílemi mě hrozné zlobí játra. Víte, co to je?“

„Nevím,“ odpověděla Chloé.

„Jak vidím, nikdy jste na játra nestonala,“ podotkl profesor.

Přistoupil k Chloé a vzal ji za ruku.

„Je vám dost horko, že...?“

„Ani se mi nezdá.“

„Ano, ale je to klamný pocit.“

Posadil se na postel.

„Jestli vás to příliš neunaví, vyšetřím vás.“

„Prosím vás o to,“ řekla Chloé.

Profesor vyndal z brašny stetoskop a přiložil jej naslouchátkem Chloé na záda.

„Počítejte,“ požádal ji.

Chloé počítala.

„Nějak vám to nejde,“ ozval se doktor, „po dvacet šest následuje dvacet sedm.“

„Ano, promiňte,“ omlouvala se Chloé.

„Ostatně, to stačí,“ dodal doktor. „Kašlete?“

„Ano,“ přisvědčila Chloé a zakašlala.

„Co je jí, pane doktore, je to něco vážného?“ zeptal se Colin.

„Hm...,“ zahučel profesor, „má něco na pravé plíci. Ale nevím co...“

„Co budete dělat?“ chtěl vědět Colin.

„Měla by přijít ke mně na důkladnější vyšetření,“ odpověděl profesor.

„Já bych nerad, aby vstávala, pane doktore. Co když jí zase bude tak špatně jako dnes odpoledne?“ namítl Colin.

„Nebojte se, tohle není nic vážného. Předepíšu jí něco, ale bude to muset užívat přesně podle návodu.“

„Ovšemže budu, pane doktore,“ ujišťovala Chloé.

Dala si ruku před ústa a rozkašlala se.

„Nekašlejte,“ řekl Mišmaš.

„Nekašlej, miláčku,“ přidal se Colin.

„Nemohu se udržet,“ řekla Chloé zlomeným hlasem.

„V její plíci je slyšet jakousi zvláštní hudbu,“ vysvětloval doktor.

Vypadal poněkud ustaraně.

„Je to normální, doktore?“ tázal se Colin.

„Ne tak docela...,“ odpověděl profesor.

Potáhl se za bradku a ta se mu se suchým cvaknutím smrškla nazpátek.

„Kdy k vám máme přijít, doktore?“ zeptal se Colin.

„Za tři dny. Musím si dát do pořádku nástroje,“ odvětil profesor.

„Copak jich jinak nepoužíváte?“ podivila se Chloé.

„Ne, nepoužívám,“ na to profesor. „Mnohem víc se věnuji letadýlkům, stavím modely, ale pořád mě někdo vyrušuje, takže už rok jsem pořád tam, kde jsem byl, a nemám ani chvíli času, abych to dotáhl do konce! Je to k zoufání...!“

„To chápu,“ poznamenal Colin.

„Jsou to žraloci,“ pokračoval profesor. „Říkám si s oblibou, že jsem jako ubohý trosečník, jehož vratký člun se chystají převrhnout žravé obludy, jakmile usne...“

„To je krásné přirovnání,“ podotkla Chloé a usmála se, ale jen trošku, aby se zas nerozkašlala.

„Pozor, holčičko,“ řekl profesor a položil jí ruku na rameno. „To přirovnání je naprosto pitomé, neboť podle *Génie Civil* z 15. října 1944 — v rozporu s obecně vžitým míněním — pouze tři či čtyři druhy žraloků z pětaticeti známých požírají lidi! A to se na člověka ještě vrhají méně než lidi na ně.“

„Umíte hezky mluvit, pane doktore,“ řekla Chloé uznale.

Doktora si velmi zamilovala.

„Já ne, to *Génie Civil*,“ upozornil doktor. „S tím vás opustím.“

Dal Chloé na pravou tvář velikánskou pusou, poklepal jí na rameno a pustil se po žebříku dolů. Zakopl přitom pravou nohou o levou a levou o poslední příčku a spadl.

„Máte to ale zvláštní zařízení,“ poznamenal ke Colinovi a třel si vší silou záda.

„Promiňte,“ omlouval se Colin.

„A pak, tahle kulatá místnost má v sobě něco deprimujícího,“ dodal profesor. „Zkuste zahrát *Slap Happy*, snad to pomůže, že bude všechno zase tak, jak má být, nebo ji ohoblujte.“

„Zařídím to,“ ujistil ho Colin. „Dáte si malý aperitiv?“

„Proč ne,“ řekl profesor. „Na shledanou, holčičko,“ zavolal na Chloé, než odešel z pokoje.

Chloé se smála. Zespodu ji bylo vidět, jak sedí nahoře na velkém lůžku jako na honosném pódiu, osvětlená ze strany elektrickou lampičkou. Paprsky světla jí pronikaly skrz vlasy, jako když slunce září do mladé trávy, a světlo, které se odráželo od její pleti, pozlacovalo všechno kolem.

„Máte hezkou ženu,“ řekl profesor v předpokoji.

„Ano, mám,“ přisvědčil Colin.

Najednou se dal do pláče, protože věděl, že Chloé má bolesti.

„Ale jděte, přivádíte mne do rozpaků...,“ ozval se profesor. „Budu vás muset utěšit... No tak...“

Zalovil v jedné kapsičce u vesty a vytáhl z ní malý notýsek vázaný v červené kůži.

„Podívejte se, tohle je moje.“

„Vaše?“ divil se Colin, nutě se do klidu.

„Moje žena,“ řekl profesor na vysvětlenou.

Colin bez rozmyšlení notýsek otevřel a vyprskl smíchy.

„Takhle je to pokaždé, nikdy se to nemine účinkem,“ poznamenal profesor. „Všichni z ní mají legraci. Ale — co je na ní vlastně směšného?“

„Já... Já ne... nevím,“ koktal Colin a v záchvatu strašného smíchu sebou praštil o zem.

Profesor popadl svůj notýsek.

„Všichni jste stejní,“ řekl, „myslíte si, že ženy potřebují být krásné... Tak kde je ten aperitiv?“

Colin, následován Chickem, strčil do dveří obchodu s léky. Udělalo to „Rach!“ a sklo ve dveřích se provalilo do místnosti plné naskládaných lahviček a laboratorních přístrojů.

Objevil se obchodník, kterého přivolal hluk. Byl vysoký, starý a hubený a na hlavě mu poletovala zježená bílá hříva.

Zašel spěšně za pult, popadl telefon a vytočil rychle, s dlouholetým cvikem, nějaké číslo.

Zavolal: „Haló!“

Jeho hlas zazněl dutě jako mlžný roh a podlaha pod jeho dlouhýma černýma a plochýma nohama se zahoupala sem a tam, až se balíčky s pouštmournem rozkutálely po pultě.

„Haló! Firma Gershwin? Mohli byste mi přijít zasklít dveře?! Nejdéle za čtvrt hodiny...? Pospěšte si, může přijít další zákazník... Dobře...“

Položil sluchátko, které se s námahou samo zavěsilo.

„Čím pánům posloužím?“

„Vyřídte tento předpis...“, požádal ho Colin.

Lékárník papír popadl, přeložil jej vedví, udělal z něho dlouhý úzký proužek a strčil jej do malé kancelářské gilotiny.

Zmáčkl červený knoflík a prohlásil: „Hotovo.“

Nůž sjel dolů a rozříznutý předpis odpadl.

„Pro léky si přijďte v šest večer.“

„Ale ono to dost spěchá“, poznamenal Colin.

„Rádi bychom to měli hned“, přidal se Chick.

„Prosím“, řekl obchodník, „počkejte si tedy laskavě, připravím hned, co potřebujete.“

Colin s Chickem se posadili na lavičku potaženou purpurovým sametem, přímo naproti pultu, a čekali. Obchodník za pultem se přikrčil a odplížil se z místnosti skrytými dvířky tak, že ho skoro ani nebylo slyšet. Trení jeho dlouhého hubeného těla o parkety sláblo, až se úplně vytratilo do vzduchu.

Rozhlíželi se po stěnách. Na dlouhých policích ze zašlé mědi stály v řadách skleněné nádoby s běžnými i zvláštními druhy léků. Poslední nádoba v každé řadě silně fluoreskovala. V kuželovité nádržce z tlustého, korozí vyleptaného skla se spirálovitě spouštěli shora dolů až na dno pulci s velikánskými hlavami, pak jako šípka vyplouvali zpátky na hladinu a znovu začali excentricky kroužit až dolů ke dnu, zanechávající za sebou bělavou brázdu zhuštěné vody. Po straně, na dně několik metrů dlouhého akvária, postavil obchodník zařízení na zkoušení a opravy skřehotavých žab, a tu a tam ležely bez hnutí ty, které už byly k nepotřebě, a jejich čtyři srdce ještě slabě tloukla.

Vzadu na stěně za Chickem a Colinem byla velká freska představující obchodníka s léky, jak ve cvičebním úboru Cesara Borgii smilní s matkou. Byly tam dále stoly s nejrůznějšími přístroji na výrobu pilulek a některé byly v provozu, i když zpomaleném.

Pilulky vypadávaly z modré skleněné trubičky do voskových rukou a ty je vkládaly do papírových kornoutků.

Colin vstal, aby si mohl nejbližší přístroj lépe prohlédnout, a nadzvedl zrezavělý ochranný kryt. Uvnitř byl živočich, složený napůl z masa a napůl z kovu, který usilovně polykal základní surovinu a vyměšoval ji v podobě stejnoměrných kuliček.

„Chicku, pojď se podívat,“ zvolal Colin.

„Na co?“ zeptal se Chick.

„To jsi ještě neviděl!“ odpověděl Colin.

Chick se díval. Potvůrka měla protáhlé čelisti a ty se vysouvaly rychlými laterálními pohyby. Pod průhlednou kůží bylo znát trubkovitá žebra z tenké oceli a zažívací rouru, která se zvolna pohybovala.

„Je to předělaný králík,“ řekl Chick.

„Myslíš?“

„Dá se to udělat docela hladce,“ poznamenal Chick. „Stačí uměle udržet potřebnou funkci. Tady zachoval pohyby zažívací roury bez chemické funkce trávení. Je to mnohem jednodušší než vyrábět pilulky obyčejným lisem.“

„Co to žere?“ chtěl vědět Colin.

„Pochromovanou mrkev,“ odpověděl Chick. „Vyráběla se v továrně, kde jsem pracoval, když jsem vyšel z boudy. A pak se tomu dávají základní složky těch pilulek...“

„To je skvělý nápad,“ divil se Colin, „a dělá to krásné pilulky.“

„Ano, hezky kulaté,“ souhlasil Chick.

„Poslyš...,“ řekl Colin, než si zase sedl.

„Copak?“ zeptal se Chick.

„Kolik ti zbývá z těch pětadvaceti tisíc doublezonů, co jsem ti dal, než jsme odjeli?“

„Ech...!“ zahučel Chick.

„Bylo by na čase, aby ses rozhodl a vzal si Alise. Vždyť ji to musí žrát, že se pořád nemůžeš rozhoupat!!!“

„Ano,“ odpověděl Chick.

„Vždyť máš přece ještě nejméně dvacet tisíc doublezonů? Přece... To je dost, aby ses mohl oženit...“

„Totiž...“

Chick se zarazil, protože nevěděl, jak z toho.

„Totiž co...?“ naléhal Colin. „Nejsi sám, kdo má soužení s penězi...“

„Já vím,“ přiznal Chick.

„Tak co ti brání!?“ namítl Colin.

„Abys věděl, mám už jenom tři tisíce dvě stě doublezonů,“ přiznal se Chick. Colin pocítil strašnou únavu. Hlavou mu vířily a hučely jako příboj temné a bodavé věci. Opřel se o lavičku.

„To není pravda...“

Byl úplně vyřízen, jako kdyby ho někdo právě prohnal jezdeckým bičíkem po dlouhé překážkové dráze.

„To není pravda...,“ opakoval, „děláš si ze mne legraci.“

„Nedělám...,“ ujistňoval Chick.

Chick zůstal stát. Konečkem prstu škrabal roh nejbližšího stolu. Pilulky ve skleněných trubičkách se koulely a ťukaly o sebe jako kuličky a voskové ruce se třely o papír, což vyvolávalo atmosféru jako v neandrtálské restauraci.

„Ale co jsi s nimi udělal?“ otázal se Colin.

„Koupil jsem různé Partrovy spisy,“ odpověděl Chick.

Zalovil v kapse.

„Podívej se. Tohle jsem objevil včera. Není to báječné?“

„Bylo to *Květinové krknuťv* marokénové kůži posázené perlami s glosami od Kierkegaarda.

Colin vzal knížku, hleděl do ní, ale stránky neviděl. Viděl oči Alise na své svatbě, plné smutného obdivu, kdykoliv pohlédla na šaty Chloé. Chick však nedovedl nic pochopit. Chick nikdy nezvedl oči tak vysoko.

„Nemám, co bych k tomu řekl...,“ zamumlal Colin. „Tak ty jsi tedy všechno utratil...?“

„Minulý týden jsem získal dva jeho rukopisy,“ řekl Chick a hlas mu přeskakoval potlačovaným vzrušením. „A už jsem si nahrál sedm jeho přednášek.“

„Ano,“ hlesl Colin.

„Proč to ode mne vyžaduješ?“ pokračoval Chick. „Alise, té je jedno, jestli si ji vezmu nebo ne. Je šťastná i tak. Víš přece, že ji velice miluji, a pak — ona také nesmírně miluje Partra!“

Jeden z přístrojů se podle všeho splášil. Pilulky z něho přšely jako vodopád a pokaždé, když dopadly do papírových kornoutků, se tam fialově zablýsko.

„Co se děje? Je to nebezpečné?“ zneklidněl Colin.

„Nemyslím,“ chlácholil ho Chick. „Pro každý případ nestůjme tak blízko.“

Uslyšeli, jak se opodál zavřely dveře, a obchodník s léky se najednou vynořil za pultem.

„Nechal jsem vás čekat,“ řekl.

„Nevadí,“ ujistil ho Colin.

„Ale vadí...,“ pokračoval obchodník. „To já schválně. Pro svou dobrou pověst.“

„Zdá se, že jeden váš přístroj se splášil...,“ upozornil ho Colin a ukázal, který má na mysli.

„Ach!“ vzdychl obchodník s léky.

Shýbl se, vyndal zpod pultu karabinu, klidně zalíčil a střelil. Přístroj udělal ve vzduchu několik kotrmelců a spadl se supěním na zem.

„To nic,“ poznamenal obchodník. „Někdy králík převládne nad ocelí a je nutno ho zlikvidovat.“

Zvedl svůj přístroj, zatlačil mu na spodní kryt, aby se vyčural, a pověsil ho na hřebík.

„Tu máte ty léky,“ řekl a vytáhl z kapsy jakousi krabičku. „Dejte pozor, jsou velmi účinné. Nedávejte jich víc, než je předepsáno.“

„Ach. A proti čemu podle vás vlastně jsou?“

„To vám nemohu povědět...,“ odvětil obchodník.

Dlouhou rukou s naondulovanými nehty si prohrábl bílou kšticí.

„Může to být proti leccemu...,“ řekl konečně. „Ale obyčejná rostlina by tomu dlouho neodolala.“

„Ach! Kolik jsem dlužen?“ zeptal se Colin.

„Je to velice drahé,“ upozornil ho obchodník. „Měl byste mne oddělat a odejít bez placení...“

„Och, jsem příliš unaven,“ řekl Colin.

„Nuže, dělá to dva doublezony,“ prohlásil obchodník.

Colin vytáhl náprsní tašku.

„Abych vám řekl pravdu, je to zlodějská cena,“ podotkl obchodník.

„To je mi jedno...,“ řekl Colin netečně.

Zaplatil a měl se k odchodu. Chick s ním.

„Jste trouba,“ ozval se obchodník s léky cestou ke dveřím. „Jsem starý a nedovedu se bránit.“

„Nemám čas,“ zamumlal Colin.

„To není pravda,“ namítl obchodník, „jinak byste nebyl tak dlouho čekal...“

„Teď mám aspoň léky,“ řekl Colin. „Na shledanou, pane.“

Bral to šikmo přes ulici, aby si šetřil síly.

„Když to chceš vědět,“ svěřil se mu Chick, „já se s Alise proto, že si ji nehodlám vzít, nerozejdu...“

„Och! Nemám, co bych k tomu řekl... Konečně, je to tvoje věc.“

„Ne,“ dodal Chick, „takový už je život.“

„Není,“ řekl Colin.

Vítr si razil cestu listím a vycházel ze stromů obtěžkán vůněmi poupat a květů. Lidé chodili poněkud vzpřímeněji a dýchali víc zhluboka, protože vzduchu bylo víc než dost. Sluníčko vysílalo své paprsky jen zvolna, a do míst, kam nemohlo proniknout přímo, se odvažovalo tím, že své paprsky ohýbalo v hladkých a oblých úhlech, ovšem naráželo tam na věci velmi černé, takže je zase rychle, citlivými a přesnými pohyby jako zlatá chobotnice, stahovalo zpátky. Jeho obrovské žhoucí tělo se zvolna blížilo, potom začalo bez pohnutí proměňovat vnitrozemní vodstva v páru a věžní hodiny třikrát zazvonily.

Colin předčítal Chloé nějakou povídku. Byl to příběh o lásce se šťastným koncem. Hrdina s hrdinkou si psali dopisy.

„Proč je to tak dlouhé?“ ozvala se Chloé. „Obvykle to jde mnohem rychleji.“

„Obvykle..., copak ty s tím máš nějaké zkušenosti?“ podotkl Colin.

Rázně ulomil koneček jednoho slunečního paprsku, který směřoval Chloé přímo do oka. Ten se ochable stáhl zpátky a začal se procházet po nábytku v pokoji.

Chloé se začervenala.

„Ne, žádné zkušenosti s tím nemám...,“ přiznala vyplašené, „ale zdá se mi, že...“

Colin zavřel knížku.

„Máš pravdu, má Chloé.“

Vstal a přistoupil k lůžku.

„Je čas vzít si pilulku.“

Chloé se otřásla.

„Je to hrozně nepříjemné,“ řekla. „Musím?“

„Rozhodně,“ odpověděl Colin. „Dnes odpoledne půjdeš k doktorovi; konečně budeme vědět, co ti je. Zatím musíš užívat ty pilulky. Pak ti snad předepíše něco jiného.“

„To je strašné.“

„Musíš být rozumná.“

„Když ji spolknu, je to, jako když se mi v prsou rvou dvě zvířata. A pak, to není pravda, člověk nemá být rozumný...“

„Lepší je, když není, ale někdy není vyhnutí,“ poznamenal Colin.

Otevřel malou krabičku.

„Mají takovou špinavou barvu a páchnou,“ namítla Chloé.

„Já vím, jsou takové divné, ale užívat je musíš.“

„Podívej se,“ upozornila jej Chloé. „Samy od sebe se hýbají a navíc jsou napůl průhledné a uvnitř to určitě žije.“

„Ovšem když to zapiješ vodou, nemůže to žít dlouho,“ namítl Colin.

„Mluvíš hlouposti... třeba je to ryba...“

Colin se dal do smíchu.

„Aspoň té to posílí.“
Shýbl se k ní a políbil ji.
„Spolkni to, má Chloé, bude to od tebe milé!“
„Spolknu, ale budeš mě přitom stále líbat!“
„Jistěže,“ přisvědčil Colin. „Hlavně že se stále ráda líbáš s takovým ošklivým manželem, jako jsem já..“
„Máš pravdu, nejsi žádný krasavec,“ řekla Chloé škádlivě.
„To není moje vina.“
Colin protáhl obličej.
„Málo spím,“ dodal.
„Můj Coline, polib mne, jsem hrozně ošklivá. Dej mi dvě pilulky.“
„Neblázni,“ řekl Colin. „Jednu. Tumáš, polkni to..“
Chloé zavřela oči, zbledla a položila si ruku na prsa.
„Už je to tam,“ hlesla těžce. „Už to začíná..“
Pod lesklými vlasy jí vyskočily kapičky potu.
Colin si sedl vedle ní a objal ji kolem krku. Vzala jeho ruku do svých a zasténala.
„Tiše, má Chloé, musí to být,“ uklidňoval ji Colin.
„Je mi zle..,“ zašeptala Chloé.
Z koutků víček jí vyrazily slzy velké jako oči a zanechaly v jejích něžných kulatých tvářích studené brázdy.

„Už se ani neudržím na nohou...“, zašeptala Chloé.

Obě nohy měla na podlaze a pokoušela se vstát.

„Nejde to a nejde..., nemám žádnou sílu.“

Colin k ní přistoupil a pomohl jí. Zavěsila se mu rukou kolem ramen.

„Drž mne, Coline, nebo upadnu!“

„To jsi tak zesláblá z toho ležení...“, těšil ji Colin.

„Ne, to ty pilulky od tvého starého obchodníka.“

Zkusila udržet se na nohou sama a zapotácěla se. Colin ji zachytil a ona, jak padala, ho strhla s sebou na postel.

„Tak je mi dobře. Zůstaň u mne. Už tak dlouho jsme spolu takhle neleželi.“

„To nesmíme“, řekl Colin.

„Ano, smíme. Polib mne. Jsem přece tvoje žena, ano nebo ne?“

„Ano, jsi“, přisvědčil Colin, „ale není ti dobře.“

„Za to já nemohu“, namítla Chloé a ústa se jí přitom zachvěla, jako by se chtěla rozplakat.

Colin se k ní nahnul a zpolehoučka ji políbil, jako by líbal květinu.

„Ještě“, žadonila Chloé. „A nejenom na tvář... Tak ty už mne nemiluješ? Ty už nestojíš o ženu?“

Sevřel ji pevněji do náručí. Byla teplá a voňavá. Jako lahvička parfému, uložená v bíle vystlané krabičce.

„Tak“, protáhla se Chloé, „ještě...“

„Přijdeme pozdě,“ připomněl Colin.

„To nevadí,“ řekla Chloé, posuň si zpátky hodinky.“

„Opravdu tam nechceš zajet vozem?“

„Ne... Chci se s tebou projít po ulici.“

„Vždyť je to kus cesty!“

„To nevadí,“ řekla Chloé. „Když jsi mne... líbal, hned mne to postavilo na nohy. Hrozně ráda bych se trochu prošla.“

„Řeknu Nicolasovi, aby vzal vůz a přijel tam pro nás, co tomu říkáš?“ navrhl Colin.

„Och, jestli chceš...“

K doktorovi si oblékla krátké světle modré šaty s hlubokým špičatým výstřihem a rysí plášťík s čepicí ze stejného materiálu. K tomu si vzala boty z barvené hadí kůže, které vhodně doplňovaly oblečení.

„Pojď, kočička,“ pobízel Colin.

„To není kočka, ale rys,“ upřesnila Chloé.

„To zní příliš tvrdě,“ namítl Colin.

Vyšli z pokoje do předsíně. U okna se Chloé zastavila.

„Co se to tu děje? Je tu nějak méně světla než jindy...“

„Kdepak, je tu slunce ažaž,“ odporoval Colin.

„Není,“ trvala na svém Chloé, „dobře se pamatuji, že slunce šlo až sem po ten vzorek na koberci, a teď jde jenom sem...“

„To záleží na tom, kolik je právě hodin,“ tvrdil Colin.

„Ale kdepak, na hodinách to vůbec nezáleží, protože to bylo ve stejnou dobu...!“

„Zítra o tom čase se uvidí,“ řekl Colin.

„Dobře se podívej, šlo vždycky až po sedmý proužek. Teď sahá jenom k pátému...“

„Pojď, přijdeme pozdě,“ pobízel Colin.

Když Chloé míjela velké zrcadlo na vydlážděkové chodbě, usmála se na sebe. To, co jí je, není nic vážného a ode dneška budou spolu chodit často na procházky. Se svými doublezony bude dobře hospodařit, zbylo mu jich ještě dost, aby mohli bezstarostně žít. Nebo půjde pracovat...

Ocelový zámek cvakl a dveře se zavřely. Chloé se ho držela pod paží. Děkala malé lehké krůčky. Colin udělal jeden, co ona dva.

„Jsem spokojena,“ řekla Chloé. „Svítí slunce a stromy hezky voní.“

„Ovšem, to dělá to jaro!“ poznamenal Colin.

„Vážně?“ poznamenala Chloé a šelmovsky po něm mrkla.

Zahnuli doprava. Cesta do nemocniční čtvrti vedla podél dvou budov, kudy ještě museli projít. Sto metrů od nich začali cítit pach anestetik, který se za

větrného počasí šířil ještě dál. Chodník změnil svůj vzhled. Teď to byl široký, plochý kanál, pokrytý betonovými mřížemi s hustými úzkými příčkami. Pod nimi tekla alkohol smíchaný s éterem a na něm plavaly tampóny z buničité vaty potřísněné různými výměšky a hnísem, někdy i krví. Z pařícího se proudu se tu a tam vynořovaly dlouhé cary napůl sražené krve, pomalu po ní odplouvaly napůl rozpadlé kusy masa, otáčející se kolem vlastní osy jako hluboko ponořené plovoucí ledovce. Nebylo cítit nic než éter. Proud unášel též pruhy gázy a obvazů, roztáčeje jejich uvolněné prstence. Před každým domem ústilo do kanálu odpadní potrubí, a když se člověk chvíli zahleděl na jeho ústí, mohl lehce uhádnout, o jakého lékaře-specialistu jde. Vykutálelo se oko, chvíli na ně zíralo a zmizelo pod širokým zarudlým pásem buničité vaty, měkkým jako jedovatá medúza.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekla Chloé. „Vzduch je tu sice velmi zdravý, ale pro oči to není nic příjemného.“

„Není...“

„Pojďme prostředkem ulice.“

„Ano, ale něco nás přejede,“ namítl Colin.

„Udělal jsem chybu, že jsem odmítl vůz,“ doznala Chloé. „Už vůbec necítím nohy.“

„Ještě štěstí, že bydlíš dost daleko od oddělení velké chirurgie...“

„Mlč! Už tam budeme?“ zeptala se Chloé.

Náhle se zase rozkašlala a Colin zesinal.

„Nekašlej, Chloé,“ žadonil.

„Nebudu, můj Coline...,“ řekla násilím se přemáhajíc.

„Nekašlej..., už jsme tady..., tamhle to je.“

Firemním znakem doktora Mišmaše byla obrovská tlama polykající nádenickou lopatu, z níž čouhal jenom železný konec. Chloé se tomu zasmála. Slabounce, tichounce, neboť měla strach, že se rozkašle. Na zdech byly po celé délce barevné fotografie profesorových zázračných způsobů léčení, osvětlené lampami, které právě nefungovaly.

„Tak vidíš,“ řekl Colin. „Je to velký odborník. Jiné domy kolem takovou krásnou výzdobu nemají.“

„To nedokazuje nic víc, než že má hodně peněz,“ namítila Chloé.

„Nebo že je to člověk, který má vkus. Je to umělecky provedené,“ podotkl Colin.

„To je,“ pokračovala Chloé, „připomíná mi to vzorné řeznictví.“

Vešli dovnitř a octli se ve veliké kulaté předsíni, natřené bílým lakem. Vyšla jim vstříc ošetřovatelka.

„Jste objednáni?“ zeptala se.

„Ano,“ odpověděl Colin. „Jdeme asi trochu pozdě.“

„Nevadí,“ ujistila je ošetřovatelka. „Pan profesor má dnes už po operacích. Pojďte prosím za mnou.“

Uposlechli a jejich kroky duněly na lakované podlaze matnou a vysokou ozvěnou. V kulaté stěně zela řada dveří a ošetřovatelka je zavedla k těm, na kterých byla přesná kopie obrovského venkovního znaku z tepaného zlata. Otevřela je a poodstoupila stranou, aby mohli jít dál. Odšoupli další, průhledné a masivní dveře a octli se v profesorově pracovně. Ten stál u okna a kartáčkem na zuby, namočeným ve voňavé esenci z opoponaxu, si natíral bradku.

Když uslyšel, že někdo jde, obrátil se a s nataženou rukou vykročil vstříc Chloé.

„Nuže, jak se cítíte dnes?“

„Ty pilulky byly hrozné,“ řekla Chloé.

Profesorova tvář se zachmuřila. Vypadal teď jako míšenec s osminou černé krve.

„To mne mrzí. Myslel jsem to dobře“ zamumlal. Asi minutu zůstal zadumaně stát na místě, načež si uvědomil, že má v ruce pořád ještě kartáček na zuby.

„Podržte mi to,“ požádal Colina a vrazil mu jej do ruky.

„Posaďte se, holčičko,“ vyzval Chloé. Obešel pracovnu kolem dokola a sám se posadil.

„Víte,“ řekl, „máte něco na plíci. Přesněji řečeno v plíci. Doufal jsem, že to je...“

Nedopověděl a rázně se zvedl.

„Mluvit do větru nemá smysl,“ dodal. „Pojďte se mnou. Ten kartáček dejte, kam chcete,“ poznamenal na adresu Colina, který opravdu nevěděl, co s ním.

Colin chtěl následovat Chloé a profesora, ale musel zdolat jakousi neviditelnou pevnou clonu, která se postavila mezi ně. Do srdce mu padla podivná úzkost a tlouklo mu nepravdělně. Opřel se do ní poprvé, vydechl a sevřel pěsti. S vynaložením všech sil se mu podařilo postoupit o několik kroků, a jakmile se dotkl rukou Chloé, bylo to pryč. Držela se za ruku profesora, který ji zavedl do malé bílé síně s pochromovaným stropem, kde celou jednu stranu zabíral hladký masivní přístroj.

„Lepší bude, když přitom budete sedět,“ řekl profesor. „Nebude to dlouho trvat.“

Před přístrojem stála projekční plocha z červeného stříbra v rámu z křišťálového skla, na podstavci se třpytil jediný černě lakovaný manipulační knoflík.

„Zůstanete tady?“ zeptal se profesor Colina.

„Rád bych,“ odpověděl Colin.

Profesor otočil knoflíkem. Světlo prchlo z místnosti jasným proudem, který zmizel pod dveřmi a ve větracím otvoru nad přístrojem, a projekční plocha se zvolna rozzářila.

Profesor Mišmaš poplácal Colina po zádech.

„Nic si z toho nedělejte, můj brachu,“ těšil ho, „to se může zase spravit.“

Colin se díval zdrceně do země. Chloé ho vzala pod paží. Dělal, co mohla, aby vypadala vesele.

„No ovšem, nebude tam dlouho,“ řekla.

„Jistěže,“ zahučel Colin.

„No, když se vaše paní bude léčit podle mého návodu, bude jí, doufejme, lépe,“ dodal profesor.

„Doufejme,“ hlesl Colin.

Byli v bílé kulaté předsíni a Colinův hlas se odrážel od stropu, jako by přicházel odkudsi hodně zdaleka.

„V každém případě vám pošlu účet,“ poznamenal na závěr profesor.

„Ovšem,“ souhlasil Colin. „Děkuji vám za vaši péči, pane doktore.“

„A když se to nezlepší,“ pokračoval profesor, „přijdete zase ke mně. Je tu ještě možnost operace, s tím jsme dosud vůbec nepočítali...“

„Ale ovšem,“ ozvala se Chloé tisknouc se ke Colinově paži, a tentokrát začala vzlykat.

Profesor se oběma rukama tahal za bradku.

„Zatracená věc,“ řekl.

Nastalo ticho. Za průhlednými dveřmi se objevila ošetřovatelka a dvakrát na ně lehce zaťukala. Zelené návěští „Vstupte“ ve výplni dveří se před ní rozsvítilo.

„Je tu nějaký pán a ten mi řekl, abych pánovi a paní vyřídila, že Nicolas už je tady.“

„Děkuji, mrško,“ odpověděl profesor. „Můžete jít,“ dodal a ošetřovatelka odběhla.

„Tak, pane doktore, my se s vámi loučíme, a na shledanou,“ zahučel Colin.

„Jistě...“, řekl profesor. „Na shledanou. Dávejte na sebe pozor... a snažte se odjet na venkov.“

„Je to špatné?“ zeptal se Nicolas, ještě než vyjeli, aniž se otočil.

Chloé ještě stále plakala do bílého kožešinového potahu a Colin vypadal jako mrtvola. Pach stoupající z chodníků byl stále silnější. Éterové výpary zaplňovaly ulici.

„Ujde to,“ odpověděl Colin.

„Copak je jí?“ vyzvídal Nicolas.

„Och! Nemůže být nic horšího!“ odpověděl Colin.

Uvědomil si, co řekl, a pohlédl na Chloé. V této chvíli ji tak miloval, že by se byl pro svou nerozvážnost na místě zabil.

Chloé, skrčená v koutku ve voze, se kousala do dlaní. Lesklé vlasy jí padaly do obličeje a kožešinovou čepici měla pod nohama. Plakala usilovně jako dítě, ale bez jediného hlesu.

„Odpusť, Chloé, jsem zvíře,“ řekl Colin.

Naklonil se k ní a přitáhl si ji blíž k sobě. Líbal ji na ubohé uslzené oči a cítil, jak jí srdce v hrudi tlučte hluše a pomalu.

„Budeš zase zdráva,“ těšil ji. „Já jsem chtěl říci, že nemůže být nic horšího než vidět tě nemocnou, ať je to cokoliv...“

„Bojím se...“, svěřila se Chloé. „Určitě mě bude operovat.“

„Nebude, dřív se sama uzdravíš,“ na to Colin.

„Copak jí je?“ opakoval Nicolas. „Mohu pro ni něco udělat?“

Také on vypadal velice nešťastně. Jeho obvyklá sebejistota silně poklesla.

„Chloé, uklidni se,“ řekl Colin.

„Určitě bude zas všechno v pořádku jedna dvě,“ přitakal Nicolas.

„Tak leknín,“ vzdychl Colin. „Kde jenom k něčemu takovému mohla přijít?“

„Má leknín?“ zeptal se Nicolas nedůvěřivě.

„V pravé plíci,“ vysvětloval Colin. „Profesor se nejdříve domníval, že je to jenom jakýsi živočich. Ale je to tohle. Bylo ho vidět na projekční ploše. Je už dost veliký, ale zatím je ještě možné ho dostat pryč.“

„No tak,“ poznamenal Nicolas.

„Vy nemůžete vědět, co to je,“ vzlykala Chloé, „jak to bolí, když sebou pohne!!!“

„Neplačte,“ těšil ji Nicolas. „Nic vám to nepomůže, jenom se zbytečně unavíte.“

Vůz se rozjel. Nicolas jej pomalu řídil klikatou cestou mezi domy. Slunce zvolna zapadalo za stromy a vítr byl studenější.

„Doktor chce, aby jela do hor,“ řekl Colin. „Předpokládá, že zima to svinstvo zahubí.“

„Chytila to někde na cestě,“ mínil Nicolas. „Bylo tam takovýchhle nechutností plno.“

„Říkal také, že musí mít kolem sebe pořád nějaké květiny, aby z nich měl ten její leknín strach...“, dodal Colin.

„Pročpak?“ chtěl vědět Nicolas.

„Protože kdyby rozkvetl, bylo by jich pak víc. Ale rozkvést mu nedovolíme,“ podotkl Colin.

„To je vše, čím se to dá léčit?“ tázal se Nicolas,

„Ne,“ odpověděl Colin.

„Čím tedy ještě?“

Colin váhal s odpovědí. Cítil, jak Chloé opřena o něho pláče, a nenáviděl utrpení, které jí bude muset zase způsobit.

„Nesmí pít...“, řekl.

„Cože? Nic?“ žasl Nicolas.

„Ne.“

„Opravdu vůbec nic...?!“

„Dvě lžičky denně...“, zamumlal Colin.

„Dvě lžičky!“ opakoval Nicolas.

Už neřekl nic a zahleděl se upřeně před sebe na silnici.

Alise dvakrát zazvonila a čekala. Dveře od bytu jí připadaly užší než obvykle. Koberec se jí zdál tmavší a tenčí. Nicolas jí přišel otevřít.

„Dobrý den!“ pozdravil. „Přišla ses na ně podívat?“

„Ano,“ odpověděla Alise. Jsou doma?“

„Ano. Pojď dál, Chloé je doma,“ zval ji Nicolas.

Zavřel dveře. Alise se zkoumavě rozhlížela po koberci.

„Už tu není tak jasno jako dřív,“ řekla. „Čím to je?“

„Nevím,“ na to Nicolas.

„To je divné,“ dodala Alise. „Nebyl tadyhle obrázek?“

„Nepamatuji se,“ odpověděl Nicolas.

Hrábl si nejistě rukou do vlasů.

„Abych řekl pravdu, člověk má dojem, že teď je tu jiné ovzduší než dřív.“

„Ano, tím to asi bude,“ poznamenala Alise.

Měla na sobě hnědý, dobře ušitý kostým a v ruce velikou kyticí narcisů.

„Vypadáš skvěle. Jsi spokojená?“ zeptal se Nicolas.

„Jsem, ujde to,“ odpověděla Alise. „Chick mi dal ten kostým, vidíš...?“

„Hezky ti padne,“ řekl Nicolas.

„Mám štěstí,“ pokračovala Alise, „že vévodkyně de Bovouard má stejnou postavu jako já. Je to z bazaru. Chick chtěl získat jakýsi papír, který byl tuhle v jedné kapse, tak koupil celý kostým.“

Podívala se na Nicolase a dodala:

„Tobě se asi moc dobře nevede.“

„Ech!“ vzdychl Nicolas. „Já nevím. Mám dojem, že stárnu.“

„Ukaž mi svůj pas,“ požádala ho Alise.

Zalovil v kapse vzadu u kalhot.

„Prosím.“

Alise otevřela pas a zbledla.

„Kolik ti bylo?“ zeptala se tiše.

„Devětadvacet...“ odpověděl Nicolas.

„Podívej se...“

Počítal. Dělal to pětatřicet roků.

„Tomu nerozumím,“ prohodil.

„To musí být omyl,“ přidala se Alise. „Na víc než na devětadvacet nevypadáš.“

„Vypadal jsem donedávna na jednadvacet,“ ujišťoval Nicolas.

„To se zas určitě spraví,“ podotkla Alise.

„Líbí se mi tvoje vlasy,“ řekl Nicolas. „Pojď, pojď se podívat na Chloé.“

„Čím to všechno je?“ tázala se Alise.

„Och, to ta nemoc. Ta nás všechny rozrušuje. Spraví se to a já zas omládnou,“ poznamenal Nicolas.

Chloé ležela na svém lůžku oblečená v hedvábném pyžamu slézové barvy a v dlouhém světleoranžovém županu z prošívaného saténu. Všude kolem ní byla spousta květín, zvláště orchidejí a růží. Byly tam též hortenzie, karafiáty, kamélie, dlouhé rozkvetlé snítky broskvoní a mandloní a celé náruče jasmínu. Hrud' měla odkrytou a na pravém nadru se jí od ambrové pleti odrážela veliká modrá květní korunka. Líce měla zarůžovělé a oči zářivé, ale suché, a vlasy jemné a jiskřivé jako vlákna hedvábí.

„Vždyť nastydneš!“ zvolala Alise. „Přikryj se!“

„Nenastydnu,“ zašeptala Chloé. „Musí to být. Je to součást léčby.“

„To jsou krásné květiny,“ divila se Alise. „Colin je na nejlepší cestě se zruinovat,“ dodala vesele, aby Chloé rozesmála.

„Ano,“ zašeptala Chloé. Slabě se usmívala.

„Hledá práci,“ řekla tiše. „Proto není doma.“

„Proč tak šeptáš?“ zeptala se Alise.

„Mám žízeň,“ vydechla Chloé.

„Opravdu nepijesh víc než dvě lžičky denně?“ zvěděla Alise.

„Ne...“ vzdychla Chloé.

Alise se k ní naklonila a políbila ji.

„Brzy se uzdravíš.“

„Ano, zítra mne Nicolas odveze vozem pryč.“

„A co Colin?“

„Zůstane tady,“ odpověděla Chloé. „Musí pracovat. Chudáček Colin...! Už nemá žádné doublezony...“

Jakto?“

„To ty květiny...“

„Roste?“ zašeptala Alise.

„Leknín?“ řekla Chloé tichounce. „Ne, myslím, že bude brzo po něm...“

„Jsi tedy spokojená?“

Jsem, ale mám žízeň...“

„Proč si nerozsvítíš?“ divila se Alise. „Je tu tak šero.“

„To od jisté doby,“ odpověděla Chloé. „Od jisté doby. Nedá se s tím nic dělat. Zkus to.“

Alise otočila vypínačem a kolem hlavy se objevila bledá a kalná záře.

„Lampy skomírají,“ řekla Chloé. „Také stěny se zužují. A tuhle to okno také.“

„Vážně?“ zapochybovala Alise.

„Podívej se...“

Z širokého okna, které se dříve táhlo po celé délce stěny, zůstaly jenom dva podlouhlé, v rozích zaoblené obdélníky. Uprostřed okna se utvořil jakýsi řapík, rozrostlý na obě strany, který bránil přístupu slunci. Strop se znatelně snížil a plošina s lůžkem Colina a Chloé už nebyla daleko od země.

„Čím to všechno může být?“ dumala Alise.

„Nevím...“, řekla Chloé. „Podívej, tady je trochu světla.“
To přišla myška s černými vousy a nesla kousíček jedné dlaždičky z chodby u kuchyně, který silně zářil.
„Když je tu příliš tma, přinese mi vždycky trochu světla“, vysvětlovala Chloé. Pohládila zvířátko, které položilo svou kořist na noční stolek.
„Je to od tebe hezké, že ses na mne přišla podívat“, řekla Chloé.
„Och, víš dobře, že tě mám ráda.“
„Vím. A co Chick?“
„Och, ujde to. Koupil mi kostým.“
„Je krásný. Hezky ti padne“, řekla Chloé.
Odmělčela se.
„Je ti špatně?“ zeptala se Alise. „Chudáčku.“
Sklonila se a pohládila Chloé po tváři.
„Ano“, zasténala Chloé. „Mám hroznou žízeň.“
„Věřím“, řekla Alise. „Kdybych tě políbila, měla bys menší žízeň?“
„Ano.“
Alise se k ní nahnula.
„Och!“ vydechla Chloé. „Máš tak svěží rty...“ Alise se usmála. Oči jí zvlhly.
„Kam pojedeš?“ tázala se.
„Ne moc daleko. Někam do hor“, odpověděla Chloé. Obrátila se na levý bok. „Máš Chicka hodně ráda?“
„Mám. Ale on má raději své knihy.“
„Já nevím. Snad je to pravda. Kdybych si nebyla vzala Colina já, hrozně bych si přála, abys s ním žila ty.“ Alise ji znovu políbila.

Chick vyšel z obchodu ven. Nebylo tam nic, co by ho zajímalo. Jak tak šel a koukal přitom na nohy s botami z červenohnědé kůže, užasl, neboť spatřil, že jedna se pokouší stáhnout ho na jednu stranu a druhá právě na opačnou. Chvilí se rozmýšlel, pak si v duchu vytyčil v daném úhlu pŕlící přímku a vykročil po ní. Málem ho přejel velký zavalitý taxík, a že se mu nic nestalo, za to vděčil jedině tomu, že odletěl pŕvabným obloukem na nohy jednomu chodci, který zaklel a uchýlil se do nemocnice dát se ošetřit.

Chick šel dál svou cestou, přímo před ním bylo knihkupectví, a to na ulici Jimmyho Noona, a firemní znak na něm byl namalován podle Mahogany Hall od Lulu Whitea. Strčil do dveří, ty mu jeho nápor surově vrátily a on, aniž se pokoušel znovu projít dveřmi, vešel do krámu výlohou.

Knihkupec kouřil dýmku míru usazen na sebraných spisech Jules Romainse, který je stvořil k tomuto účelu. Dýmku měl překrásnou, z vřesové hlíny, napěchovanou olivovým listím. Vedle něho byl kbelík na plivání, namočený ručník na osvěžení spánků a láhev Ricqlesova puškvorcového likéru, aby kouření dostalo patřičný brínk. Vrhł na Chicka páchnoucí pohled zbavený vši tělesnosti.

„Co si přejete?“

„Prohlédnout si vaše knihy...“, odpověděl Chick.

„Tak si je prohlédněte,“ řekl muž a nahnul se nad kyblík, ale byl to jen planý poplach.

Chick si to namířil dozadu do krámu. Bylo tam ovzduší nasvědčující, že by se tu dalo něco objevit. Pod nohama mu zapraskal nějaký hmyz. Bylo to tam cítit po staré kůži a po kouři z olivového listí, což je pach dosti odporný.

Knihy byly zařazeny podle abecedy, ale obchodník abecedu příliš neovládal, takže Partrův koutek našel Chick mezi B a T. Ozbrojl se lupou a pustil se do zkoumání vazeb. Brzy objevil na jednom svazku s titulem *Písmo a neón*, slavné kritické studii o světelných reklamách, zajímavý otisk prstu. Horečně vytáhl z kapsy krabičku, kde měl kromě měkkého štětečku trochu posýpátka na razítka a *Přiručku vzorného fízla* od kanovníka Vouillea. Opatrně otisk prstu sejmul, porovnal s listkem, který vytáhl z náprsní tašky, a dech se v něm zarazil. Byl to otisk Partrova levého palce, jaký se až dosud nepodařilo nikomu zjistit jinde než na jeho starých dýmkách. Přitiskl drahocenný nález k srdci a vrátil se zpátky ke knihkupci.

„Co za to?“

Knihkupec se podíval na knihu a výsměšně se rozchechtal.

„Ach! Vy jste ji našel...!“

„Co je na ní zvláštního?“ zeptal se Chick s předstíraným údivem.

„Cha,“ vybuchl knihkupec smíchy, dýmka mu přitom vypadla do kýblu a zhasla.

Strašlivě zaklel a pak si zamnul ruce, uspokojen, že už nebude muset popotahovat tu hnusnou prasečtinu.

„Chci ji od vás...“, trval na svém Chick.

Srdce se mu začalo vzpínat a nepravidelné a divoce se mu rozbušilo v bocích.

„Och! No tohle, no tohle...“, zařičel knihkupec váleje se smíchy po zemi. „Vy jste šprýmař!“

„Poslyšte,“ řekl Chick, když mu došla trpělivost, „vyjádřete se...“

„Když si vzpomenu,“ pokračoval knihkupec, „jak jsem mu kvůli tomu otisku musel několikrát nabídnout svou dýmku míru a koumat přitom, jak bych mu v poslední chvíli šikovně podstrčil místo ní nějakou knížku...“

„To můžeme vynechat,“ skočil mu do řeči Chick. „Když to tak umíte, tak kolik?“

„Není to drahé,“ řekl knihkupec, „ale já mám ještě něco lepšího. Počkejte tu na mne.“

Zvedl se, zašel za zástěnu, rozdělující krám na dvě poloviny, kamsi hrábl a hned se vrátil.

„Co je to?“ zamručel Chick úzkostně.

Zmocňovalo se ho příjemné rozechvění.

„Partrový kalhoty!“ prohlásil hrdé knihkupec.

„Jak jste k nim přišel?“ vydechl Chick v extázi.

„Je to kořist z jedné přednášky,“ vysvětloval knihkupec. „Vůbec ničeho si nevšiml. Jsou propálené od dýmky, podívejte se.“

„Koupím,“ rozhodl se Chick.

„Co koupíte?“ zeptal se obchodník, „já mám totiž ještě něco jiného...“

Chick si položil ruku na prsa. Nepodařilo se mu udržet srdce na uzdě a nechal mu na vůli, aby si trochu splašeně zatlouklo.

„Koukejte,“ řekl zase obchodník.

Byla to dýmka s troubelí, na níž Chick snadno rozpoznal otisky Partrových zubů.

„Kolik?“ zeptal se Chick.

„Jistě víte, že teď připravuje dvacetisvazkovou encyklopedii o hnusu s fotografiemi, a já budu mít rukopisy...“

„Ale to bych nikdy nemohl...“, namítl Chick zdrceně.

„A co je mi do toho?“ poznamenal knihkupec.

„Kolik za ty tři věci?“ chtěl vědět Chick.

„Tisíc doublezonů,“ odpověděl obchodník. „Pod tu cenu nejdu. Včera jsem odmítl dvanáct set, a dělám to jen proto, že jste, jak se zdá, seriózní člověk.“

Chick vytáhl náprsní tašku. Byl hrozně bledý.

„Tak vidíš, už nedáváme ani ubrus,“ řekl Colin.

„Nevadí,“ na to Chick. „Ale nechápu, proč je to dřevo tak umaštěné.“

„Nevím,“ odpověděl Colin roztržitě. „Myslím, že se to už nedá vyčistit. Vyrazí to pořád zevnitř.“

„Nebyl náhodou ten koberec dřívě z vlny?“ vyptával se Chick. „Tenhleten vypadá jako z bavlny.“

„Je to stále jeden a týž,“ ujistil ho Colin. „Ne, nezdá se mi, že by byl jiný.“

„To je divné,“ pokračoval Chick, „člověk má dojem, že všechno kolem se nějak smrskává.“

Nicolas přinesl mastnou polévku, v níž plavaly kousky opečené chlebové kůrky. Nalil jim jí plné talíře.

„Co to je, Nicolasi?“ zeptal se Chick.

„Magi polévka s drobením,“ odpověděl Nicolas. „Je výtečná.“

„Ach,“ řekl Chick, „to jste objevil v Gouffém?“

„Ale kdepak!“ na to Nicolas. „Je podle Pomianova receptu. Gouffé, ten je dobrý leda tak pro snoby. A pak, u něho se při vaření neobejdete bez různého zařízení.“

„Máte přece všechno, co potřebujete,“ divil se Chick.

„Cože?“ zvolal Nicolas. „Je tu akorát plyn a jeden mrazicí pult, to má dnes kdekdo. Co vás to napadá!“

„Och!... Nic!“ řekl Chick.

Zavrtěl sebou na židli. Nevěděl, jak dál.

„Chceš trochu vína?“ zeptal se Colin. „Mám ve sklepě už jenom tohleto. Není špatné.“

Chick nastavil skleničku.

„Před třemi dny byla navštívit Chloé Alise,“ poznamenal Colin. „Neměl jsem možnost se s ní setkat a Chloé odvezl včera Nicolas do hor.“

„Vím,“ přisvědčil Chick. „Alise mi o tom říkala.“

„Dostal jsem dopis od profesora Mišmaše,“ svěřil se Colin. „Žádal po mně spoustu peněz. Myslím, že je to schopný člověk.“

Colina rozbolela hlava. Byl by si přál, aby Chick mluvil, vyprávěl historky, aby povídal cokoli a o čemkoli. Chick zíral oknem upřeně kamsi do prázdna. Najednou vyskočil, vytáhl z kapsy metr a šel poměřit rám.

„Mám dojem, že se to nějak mění,“ řekl Chick.

„Jak to?“ tázal se Colin nezúčastněně.

„Scvrká se to, a tahle místnost také...“, odpověděl Chick.

„Co to povídáš?“ ozval se Colin. „Vždyť je to nesmysl.“

Chick neodpověděl. Vzal zápisník a tužku a poznamenal si cifry.

„Už jsi našel nějakou práci?“

„Nenašel... Za chvíli se mám dostavit na jedno místo a zítra na druhé.“

„Jakou práci hledáš?“ chtěl vědět Chick.

„Och, jakoukoliv,“ odpověděl Colin. „Jen když mi za ni zaplatí. Květiny stojí spoustu peněz.“

„Věřím.“

„A co tvoje práce?“ zeptal se Colin.

„Dal jsem se zastupovat jistým chlapíkem,“ na to Chick, „protože jsem si musel vyřídít spoustu věcí...“

„Přistoupili na to?“

„Ano, šlo to, dobře se ve všem vyznal.“

„A co dál?“ vyptával se Colin.

„Když jsem se chtěl vrátit,“ pokračoval Chick, „řekli mi, že tamten se velmi dobře zapracoval, ale že kdybych chtěl nastoupit na jiné místo, mohli by mi je nabídnout. Ovšem hůř placené...“

„Strýček už ti peníze dávat nemůže,“ řekl Colin.

Ani se neptal. Zdálo se mu to samozřejmé.

„Už po něm nebudu moci nikdy nic chtít,“ odpověděl Chick. „Zemřel.“

„To jsi mi neřekl...“

„Nebylo na tom nic zajímavého,“ zamumlal Chick.

Nicolas se vrátil s umaštěnou pánví, na které se zmítaly tři černé uzenky.

„Snězte je, tak jak jsou,“ řekl, „nemohu je dopéct. Jsou neobyčejně tuhé.“

Přidal jsem do toho trochu kyseliny dusičné — proto tak zčernaly — ale ani to nepomohlo.“

Colinovi se podařilo napíchnout jednu na vidličku a uzenka sebou naposledy cukla.

„Já už jednu mám!“ zvolal. „Teď ty, Chicku!“

„Zkouším to, ale nějak mi to nejde,“ odpověděl Chick.

Mastnota mu mohutně vystříkla na stůl.

„Hrome!“ zaklel.

„To nic,“ poznamenal Nicolas. „Dřevu to dělá dobře.“

Chick se obsloužil a třetí uzenku si vzal Nicolas.

„Já nevím, čím to je. Bývalo to tady někdy takové, jako je to teď?“ prohodil Chick.

„Nebyvalo,“ ujistil ho Colin. „Všechno se tu mění. Nemohu proti tomu nic dělat. Je to jako malomocenství. Začalo to tehdy, když mi došly doublezony.“

„Ty už nemáš vůbec žádné?“ divil se Chick.

„Skoro žádné...“ odpověděl Colin. „Zaplatil jsem za hory a za květiny dopředu, protože nechci šetřit na ničem, co by mohlo Chloé pomoci. Ale kromě toho jde všechno od desíti k pěti.“

Chick zatím dojedl uzenku.

„Pojď se podívat na chodbu ke kuchyni,“ vyzval ho Colin.

„Už jdu,“ řekl Chick.

Tabulkami oken, ať se podívali kamkoliv, bylo vidět matné bledé slunce, jen uprostřed trošku světlejší, poseté velkými černými skvrnami. Pouze několika hubeným svazkům paprsků se dařilo pronikat až do chodby, ale při dopadu na keramické dlaždičky, kdysi tak lesklé, se rozplývaly v kapalinu a roztékaly se v dlouhých stružkách. Ze stěn čísel sklepní pach. Myška s černými vousy si udělala hnízdo v koutku nad podlahou. Už si nemohla hrát na slunci se zlatými paprsky jako dříve. Byla schoulená v hromádce hadříků a třásla se zimou, dlouhé vousy měla celé zmáčené. Nějaký čas se jí dařilo dlaždičky vždycky trochu vyčistit, že se zase zaleskly, ale skvrna byla na její malé pacičky příliš veliká, takže teď už zůstávala ve svém koutku, chvějící se a vysílená.

„V ústředním topení se netopí?“ zeptal se Chick a zvedl si límec u kabátu.

„Ale ano, topí se v něm celý den, ovšem nedá se s tím nic dělat. Tady to všechno začalo...“, odpověděl Colin.

„To je mrzuté, měl by se na to přijít podívat architekt“, mínil Chick.

„Už tady byl a od té doby je nemocen.“

„Och, snad se to zase spraví.“

„Tomu nevěřím“, řekl Colin. „Pojď, sníme to ostatní s Nicolasem.“

Vešli do kuchyně. Také tato místnost byla užší než dříve. Nicolas seděl za bíle natřeným stolem, jedl roztržitě a četl si přitom nějakou knihu.

„Poslouchej, Nicolasi...“, oslovil ho Colin.

„Prosím“, ozval se Nicolas. „Právě jsem vám chtěl přinést zákusek.“

„O to nejde, sníme jej tady“, ubezpečil ho Colin. „Jde o něco jiného. Nicolasi, nechceš, abych tě propustil?“

„Nijak po tom netoužím“, odpověděl Nicolas.

„Není vyhnutí“, namítl Colin. „Tady to s tebou jde s kopce. Za týden jsi zestárl o deset let.“

„O sedm“, upřesnil Nicolas.

„Já se už na tebe nemohu dívat. Stejně s tím nic nezmůžeš. Je to ve vzduchu.“

„A co ty, tobě to nevadí?“ namítl Nicolas.

„U mne je to něco jiného“, hájil se Colin. „Já přece musím pečovat o Chloé, aby se uzdravila, a všechno ostatní je mi fuk, mne se to nijak nedotýká. Jak to vypadá s tvým klubem?“

„Už tam chodívám jen málokdy“, odpověděl Nicolas.

„Takhle to prostě dál nejde“, trval na svém Colin. „Ponteauzannovi hledají kuchaře, tak jsem jim doporučil tebe. Řekni mi laskavě, jestli s tím souhlasíš.“

„Nesouhlasím.“

„Jak chceš. Stejně odejdeš“, usoudil Colin.

„Je to od tebe hanebné. Připadám si, že mám vyklidit bojiště jako nějaká krysa!“ durdil se Nicolas.

„To ne. Ale není vyhnutí. Víš dobře, jak mne to trápí...“

„Já vím“, řekl Nicolas, zavřel knihu a položil hlavu na složené dlaně.

„Nemáš proč se na mne zlobit“, dodal Colin.

„Já se nezlobím,“ zabručel Nicolas.
Zvedl hlavu. Tiše plakal.
„Jsem idiot,“ řekl.
„Jsi skvělý chlap, Nicolasi,“ prohlásil Colin.
„Nejsem,“ ozval se Nicolas. „Chtěl bych zalézt někam do kdoule. Kvůli
vůni. A také proto, že bych tam měl klid.“

Colin vyšel po schodišti, slabě osvětleném skrz nepohyblivé skleněné tabule, do prvního poschodí. Ve studené kamenné stěně před ním se výrazně rýsovaly černé dveře. Vstoupil bez zvonění, vyplnil návštěvní lístek a podal jej vrátnému, který jej osušil, udělal z něho kuličku, tu strčil do hlavně bambitky, kterou měl stále po ruce, a pozorně zamířil na okénko vedoucí do sousední přepážky. Levou rukou si zacpal pravé ucho, zmáčkl kohoutek a vystřelil. Potom začal bambitku znovu rozšafně nabíjet pro dalšího návštěvníka.

Colin zůstal stát, až zazvonil zvonek na znamení, že ho vrátný má zavést do kanceláře ředitele.

Šel za mužem dlouhým průchodem s klopenými zatačkami. Stěny v těchto zatačkách byly kolmé k podlaze, tudíž nakloněné v doplňkovém úhlu, a Colin musel jít velmi rychle, aby udržel rovnováhu. Než si stačil uvědomit, co se to s ním děje, octl se před ředitelem. Posadil se poslušně do jankovitého křesla, které se pod ním začalo vzpínat a nepřestalo, až když mu jeho pán zahrozil.

„Nuže...?“ řekl ředitel.

„Tak tedy...“ řekl Colin.

„Co umíte?“

„Ovládám základy...“, spustil Colin.

„Chtěl jsem říci,“ přerušil jej ředitel, „čím trávíte svůj čas?“

„Svůj nejsvětější čas trávím tím, že jej dělám tmavým.“

„Pročpak?“ vyzvídal pokleslým hlasem ředitel.

„Protože světlo mě dráždí.“

„Ach! Hm...!“ zabručel ředitel. „Víte, na jakou práci tady někoho hledáme?“

„To nevím.“

„Já také ne...“, řekl ředitel. „Musím se zeptat náměstka. Ale nezdá se mi, že byste mohl to místo zastávat.“

„Pročpak?“ zeptal se teď zase Colin.

„Nevím...“, odpověděl ředitel.

Vypadal znepokojeně a pošoupl si křeslo kousek dál.

„Nepřibližujte se!“ řekl náhle.

„Vždyt... já jsem se ani nepohnul...“, namítl Colin.

„Já vím..., já vím,“ zabručel ředitel. „To se jen tak říká... a pak...“

Sehnul se nedůvěřivě nad stůl, a aniž spustil z Colina oči, zvedl telefon a zuřivě vytočil nějaké číslo.

„Haló,“ zakřičel. „Ke mně, ihned...!“

Položil sluchátko zpátky na místo a začal Colina zase pozorovat podezíravým pohledem.

„Kolik je vám let?“

„Jednadvacet,“ odpověděl Colin.

„To jsem si myslel...“, zamumlal muž naproti.

Někdo zaklepal na dveře.

„Vstupte!“ zařval ředitel a napětí ve tváři mu povolilo.

Do místnosti vešel muž vysušený neustálým vdechováním prachu z papírů, který měl patrně průdušky až po samý kraj plné celulózové směsi, vzniklé zpětným pochodem. Pod paží držel opěradlo od židle.

„Polámal jste židli,“ řekl ředitel.

„Ano prosím,“ řekl náměstek.

Položil opěradlo na stůl.

„Dá se to spravit, uvidíte...“

Otočil se ke Colinovi.

„Umíte spravovat židle?“

„Myslím...“, odpověděl Colin zmateně. „Je to moc těžké?“

„Vypotřeboval jsem celé tři hrnce kancelářského lepidla a nepodařilo se mi to,“ ujistil ho náměstek.

„To mi zaplatíte!“ zvolal ředitel. „Srazím vám je z platu...“

„Dal jsem je už srazit z platu své sekretářce,“ odpověděl náměstek. „Buďte klidný, šéfe.“

„Vy jste hledali někoho na opravování židli?“ zeptal se nesměle Colin.

„Ovšem!“ zahřímal ředitel.

„Já už se dobře nepamatuji,“ řekl náměstek. „Ale vy *nemůžete* spravovat židle!“

„Proč?“ chtěl vědět Colin.

„Prostě proto, že nemůžete,“ řekl náměstek.

„Rád bych věděl, podle čeho jste to poznal?“ ozval se ředitel.

„Především podle toho,“ odpověděl náměstek, „že tyhle židle už vůbec spravit nejdou, a pak proto, že mi vůbec nepřipadá, že on by nějakou židli dovedl spravit.“

„Ale co má nějaká židle společného s kancelářskou prací?“ zeptal se Colin.

„Copak vy sedíte při práci na zemi?“ zachechtal se ředitel.

„To pak zřejmě nepracujete často, co?“ přidal se k němu náměstek.

„Musím vám říci,“ pokračoval ředitel, „že jste pěkný flákač.“

„Tak tak..., flákač...,“ přitakal náměstek.

„My v žádném případě nějakého flákače nemůžeme přijmout,“ uzavřel ředitel.

„Zvláště když pro něho nemáme práci...,“ dodal náměstek.

„To je naprosto nelogické,“ ozval se Colin, ohlušen jejich úředními hlasy.

„Proč nelogické, co?“ tázal se ředitel.

„Protože flákač přece naopak nepotřebuje žádnou práci,“ namítl Colin.

„Tak je to tedy,“ spustil náměstek, „tak vy se tedy chcete dostat na místo ředitele?“

Ten nad tou představou vybuchl smíchy.

„Takového chlapa jsem ještě neviděl,“ poznamenal.

Tvář mu zbrunátněla a odšoupl se s křeslem ještě dál.

„Vývedte ho,“ nařídil náměstkovi. „Je mi jasné, proč přišel... Jděte, rychle...! Vypadni, kůže líná!“ zavřeštěl.

Náměstek přiskočil ke Colinovi, ten však zatím popadl opěradlo zapomenuté na stole.

„Jestli na mne sáhnete...“

Krok za krokem došel pozpátku ke dveřím.

„Ven! Čertovský spratku!“ řval ředitel.

„Jste starý hňup!“ řekl Colin a zmáčkl kliku u dveří.

Mrštil opěradlem do kanceláře a vrhl se do chodby. Když dorazil k východu, vrátňý po něm vystřelil z bambitky a papírová koule udělala do dveří, které se za ním zavřely, díru v podobě umrlčí hlavy.

„Uznávám, že je to krásný kousek,“ řekl obchodník se starožitnostmi, prohlížíje si ze všech stran Colinův pianocktail.

„Je z kroupnatého javorového dřeva,“ podotkl Colin.

„Vidím,“ řekl starožitník. „Doufám, že běhá dobře.“

„Nabízím na prodej to nejlepší, co mám,“ ujistil ho Colin.

„Musí to být pro vás těžké,“ řekl starožitník a shýbl se, aby si prohlédl malý dezén ve dřevě.

Odfoukl pár zrníček prachu, které tomu kusu ubíraly lesku.

„Nechtěl byste si raději vydělat peníze prací a ponechat si jej pro sebe?“

Colin si vzpomněl na kancelář ředitele, na vrátného a na výstřel z bambitky a řekl ne.

„Až nebudete mít co prodat, stejně se tomu nevyhnete,“ připomněl starožitník.

„Kdybych neměl stále větší výdaje,“ začal Colin a opravil se: „Kdyby mé výdaje už dále nerostly, stačilo by mi prodávat věci, abych mohl žít bez práce. Žít ne sice zvlášť dobře, ale žít.“

„Vy nemáte rád práci?“ otázal se starožitník.

„Je to strašná věc,“ odpověděl Colin. „Snižuje člověka na úroveň stroje.“

„A vaše výdaje stále rostou?“ pokračoval starožitník.

„Květiny mne stojí spoustu peněz,“ řekl Colin, „a pobyt na horách také...“

„A kdyby se uzdravila?“ ptal se dál starožitník.

„Och,“ vzdychl Colin.

Na tváři se mu objevil šťastný úsměv.

„To by bylo přímo báječné...!“ zamumlal.

„Není to přece tak docela nemožné,“ dodal starožitník.

„Ovšemže není,“ přisvědčil Colin.

„Ale je na to třeba jistého času,“ podotkl starožitník.

„Ano, a slunce se ztrácí...“

„Všechno může zase být, jak bylo,“ povzbuzoval jej starožitník.

„Tomu nevěřím. Vězí to někde hodně hluboko,“ řekl Colin.

Chvilí nikdo nepromluvil.

Starožitník ukázal na pianocktail a zeptal se: „Je připraven?“

„Ano,“ odpověděl Colin. „Všechny zásobníky jsou plné.“

„Hraju dosti dobře na piano, mohli bychom je vyzkoušet.“

„Přejete-li si, prosím.“

„Podívám se po nějaké stoličce.“

Byli uprostřed krámu, kam dal Colin dopravit svůj pianocktail. Všude, kam se člověk podíval, byly hromady podivných starých věcí v podobě křesel, stolečků a jiného nábytku. Nebylo tam moc světla a bylo to tam cítit indickým voskem a

modrým nálevníkem. Starožitník si přinesl dřevěnou sedačku s železným pocínovaným kováním a sedl si k přístroji. Zatáhl západku u dveří, takže zůstaly hluché a nerušily je.

„Znáte něco od Duke Ellingtona?“ zeptal se Colin.

„Ano, zahrají vám *Blues of the Vagabond*.“

„Na kolik to mám nastavit? Vezmete to na tři hlasy?“ tázal se dále Colin.

„Ano,“ odpověděl starožitník.

„Dobře, bude toho celkem půl litru. Stačí?“

„Naprosto,“ odvětil obchodník a začal hrát.

Prsty mu jezdily po klávesách s nesmírným citem a vyluzoval tóny tak vzdušné a čisté, jako když hraje na klarinet Barney Bigard v aranžmá Duka.

Colin seděl na zemi a poslouchal, opřen zády o pianocktail, a z očí se mu přitom řinuly velké, eliptické a měkké slzy, které se mu kutálely po šatech a dělaly potůčky v prachu na zemi. Hudba jím pronikala a vycházela ven filtrovaná, a melodie, která z něho vycházela, byla mnohem podobnější *Chloé než Tulákovu blues*. Starožitník si broukal pastorálně prostou kontramelodii a pohupoval přitom hlavou sem a tam jako chřestýš. Colin, šťasten až na dno duše, zůstal sedět na místě a bylo to, jako když Chloé nebyla nemocná.

„Tak co teď?“ zeptal se starožitník.

Colin vstal, otevřel sám malou sklápěcí desku a každý si vzal jednu skleničku naplněnou duhově opalizujícím nápojem. Starožitník se napil první a zamlaskal.

„Chutná to přesně jako blues,“ řekl. „Dokonce jako tohle blues. Ten váš vynález, to je něco ohromného...!“

„Ano, běželo to bezvadně.“

„No, rozhodně vám za něj nabídnu slušnou částku,“ pokračoval starožitník.

„Spokojím se tím, co mi dáte. Teď se mi daří špatně.“

„To už tak bývá, člověku se nemůže stále dařit dobře...“

„Ale nemuselo by se mu také stále dařit špatně,“ namítl Colin.

„Člověk mnohem raději vzpomíná na hezké chvíle; k čemu jsou tedy ty zlé?“

„Co kdybych zahrál *Misty Morning*?“ navrhl starožitník. „Co říkáte? Bude to dobré?“

„Ano,“ odpověděl Colin. „Účinkuje to ohromně. Dává to perleťomátově šedozelený cocktail peprné kouřové chuti.“

Starožitník usedl zase k pianu a zahrál *Misty Morning*. Vypili to. Pak přidal ještě *Blues Bubbles* a přestal, protože začal hrát dvě noty najednou a Colin začal slyšet současně čtyři různé melodie. Colin opatrně piano zavřel.

„Tak co, ještě to chcete prodat?“ tázal se starožitník.

„Jistěže!“ přisvědčil Colin.

„Váš pianocktail je fantastický kousek,“ řekl starožitník, „nabízím vám za něj tři tisíce doublezonů.“

„To ne, to je mnoho,“ namítl Colin.

„Na té ceně trvám,“ dodal starožitník.

„Vždyť je to nesmysl. Nesouhlasím. Dva tisíce, když chcete,“ odporoval Colin.
 „To ne. Rozhodně odmítám. Nechtě si jej,“ ohradil se starožitník.
 „Za tři tisíce vám jej prodat nemohu, nejsem zloděj...!“ smlouval Colin.
 „Ale ne...“, trval na svém starožitník. „Mohu jej za minutu potom prodat za čtyři tisíce...“
 „Vy dobře víte, že si jej necháte,“ přemlouval ho Colin.
 „Samozřejmě,“ řekl starožitník. „Víte co, řizněme to tedy napůl: dva tisíce pět set doublezonů.“
 „Tak dobře,“ souhlasil Colin. „Ale co s těmi zatracenými dvěma půlkami?“
 „Tumáte...“
 Colin vzal peníze a dal si je opatrně do náprsní tašky. Trochu přitom vrávorál.
 „Nějak se motám,“ poznamenal.
 „Přirozeně,“ uklidňoval ho starožitník. „Přijdete si občas se mnou poslechnout nějaký kousek?“
 „Přijdu,“ přisvědčil Colin. „Teď už musím jít. Nicolas mě vyhubuje.“
 „Doprovodím vás kousek,“ nabídl se starožitník, „musím si jít něco vyřídít.“
 „To je od vás milé!“ řekl Colin.
 Vyšli ven. Zelenomodrá obloha visela skoro až na dlažbu a tam, kde mraky dopadly na zem, zůstávaly velké bílé skvrny.
 „Byla bouřka,“ podotkl starožitník.
 Ušli společně sotva pár metrů a Colinův společník se zastavil před bazarem.
 „Počkejte na mne minutku, hned jsem zpátky,“ požádal Colina.
 Vešel dovnitř. Colin ho viděl skrz výkladní skříň, jak hledá nějaký předmět, jak si jej prohlíží proti světlu a pak jej strká do kapsy.
 „Už jsem tady!“ ozval se ještě ve dveřích.
 „Co to bylo?“ zeptal se Colin.
 „Vodní váha,“ odpověděl starožitník. „Až vás vyprovodím, chtěl bych si přehrát celý svůj repertoár, a potom budu muset jít pěšky.“

Nicolas koukal do kamen. Seděl před nimi s pohrabáčem a letovací lampou a prohlížel vnitřek. Kamna na povrchu poněkud povolila a plechy změkly tak, že byly jako tenké plátky ementálu. Uslyšel na chodbě Colinovy kroky a vstal. Cítil se unaven. Colin otevřel dveře a vešel dovnitř. Vypadal spokojeně.

„Tak co?“ zeptal se Nicolas. „Povedlo se?“

„Prodal jsem jej,“ odpověděl Colin. „Za dva tisíce pět set...“

„Doublezonů...?“ žasl Nicolas.

„Ano,“ přisvědčil Colin.

„To jsem nečekal...!“

„Já také ne. Ty jsi prohlížel kamna?“

„Ano,“ odpověděl Nicolas. „Zanedlouho z nich bude jenom pekáč na dřevěné uhlí, a já, krucínal, pořád nemohu přijít na to, čím to je.“

„To je velice divné,“ mínil Colin, „ale o nic víc než všechno ostatní. Viděl jsi chodbu?“

„Viděl. Dělá se z toho jedlové dřevo...“, odpověděl Nicolas.

„Chtěl bych ti říci ještě jednou, že si nepřejí abys tady zůstal.“

„Přišel dopis,“ odbočil Nicolas.

„Od Chloé?“

„Ano, je na stole.“

Když Colin dopis otevíral, slyšel sladký hlas Chloé, ani nemusel číst, jen poslouchat. Zněl takto:

„Můj drahý Coline,

daří se mi dobře, je tady krásně. Vadí mi jediné sněžní krtci, zvířata, která lezou mezi sněhem a zemí, mají oranžovou srst a večer hlasitě křičí. Dělají ze sněhu velikánské hromádky, přes které člověk padá. Je tu plno slunce a já se už brzy vrátím.“

„Dobré zprávy,“ poznamenal Colin. „Tak půjdeš k těm Ponteauzannům?“

„Nepůjdu,“ odsekl Nicolas.

„Půjdeš,“ řekl Colin. „Potřebují kuchaře a já si nepřejí, abys tady zůstal..., přlíš tu stárneš a už jsem ti řekl, že jsem to podepsal za tebe.“

„A co myška? Kdo jí dá jíst?“ namítl Nicolas.

„Já se už o ni postarám,“ sliboval Colin.

„To není možné,“ trval na svém Nicolas. „A pak, vždyť o mne vůbec nejde.“

„Ale jde,“ přemlouval ho Colin. „Ta zdejší atmosféra tě ničí... Žádný z vás ji nesnáší...“

„To říkáš stále,“ odporoval Nicolas, „a nic se tím nevysvětlí.“

„O tohle teď konečně nejde,“ odpověděl Colin.

Nicolas vstal a protáhl se. Vypadal smutně.

„Už neděláš nic podle Gouffého,“ pokračoval Colin. „Je ti jedno, co vaříš, poddáváš se tomu.“

„Ale ne,“ ohradil se Nicolas.

„Nech mě domluvit,“ řekl Colin. „V neděli si už nebereš sváteční oblek, ani se každé ráno neholíš.“

„To přece není žádný zločin,“ bránil se Nicolas.

„Je to zločin,“ tvrdil Colin. „Nemohu ti zaplatit podle tvých schopností. Ale teď i tvé schopnosti upadají a je to tak trochu i moje vina.“

„To není pravda, tvoje vina to není, že máš potíže,“ poznamenal Nicolas.

„Je, protože jsem se oženil a protože...“, mýnil Colin.

„To je nesmysl,“ řekl Nicolas. „Kdo se bude starat o kuchyň?“

„Já,“ odpověděl Colin.

„Ty budeš pracovat...! Nebudeš na to mít čas.“

„Ne, pracovat nebudu. Přece jsem prodal pianocktail za dva tisíce pět set doublezonů.“

„Ano, tím si hodně pomůžes,“ řekl Nicolas.

„Půjdeš k Ponteauzannům?“ naléhal Colin.

„Och! Jdeš mi na nervy. Půjdu. Ale není to od tebe hezké.“

„Naučíš se tam aspoň zase dobrým způsobům.“

„Co ty ses proti mým dobrým způsobům naprotestoval...!“

„Ano, protože já jsem z toho nedělal žádný problém,“ podotkl Colin.

„Jdeš mi na nervy,“ prohodil Nicolas. „Jdeš a jdeš.“

Colin uslyšel, že někdo klepe na dveře od bytu, a spěchal otevřít. Na jednom pantofli měl velikánskou díru a schoval nohu pod koberec.

„Bydlíte vysoko,“ řekl Mišmaš hned u dveří.

Vydal hutný vzdech.

„Dobrý den, pane doktore,“ vítal ho Colin červenaje se, že musí s nohou ven.

„Vy jste si vyměnil byt, dřív to nebylo tak vysoko,“ pokračoval pan profesor.

„Ale kdepak,“ ujišťoval Colin, „nevyměnil.“

„Nepovídejte,“ stál na svém profesor. „Když už žertujete, máte si to aspoň lépe rozmyslet a máte říci něco duchaplnějšího.“

„Myslíte?“ řekl Colin. „Máte pravdu“

„Jak se daří? Co nemocná?“ zeptal se pan profesor.

„Je to lepší,“ odpověděl Colin. „Vypadá lépe a už jí není tak zle.“

„Hm...“ zahučel pan profesor. „To se mi nějak nezdá.“

Následován Colinem vešel do pokoje Chloé a sehnul se, aby se neuhodil o rám dveří, ten se však v tom okamžiku prohnul a profesor hrozně zaklel. Chloé, když z postele uviděla, co se panu profesorovi přihodilo, se usmála.

Pokoj se značně smrškl. Koberec na rozdíl od jiných místností ztloustl a lůžko teď stálo v malém výklenku ve zdi se saténovými závěsy. Velké podlouhlé okno bylo celé rozdělené kamennými stvoly, které už přestaly růst, na čtyři malá čtvercová okénka. Panovalo tam světlo poněkud šeré, ale čisté. Bylo tam teplo.

„Ještě mi budete tvrdit, že nemáte jiný byt, co?“ ozval se Mišmaš.

„Přisáhám, pane doktore...“, spustil Colin.

Zarazil se, neboť profesor na něho pohlížel neklidně a podezřívavě.

„Žertoval jsem...!“ řekl nakonec se smíchem.

Mišmaš přistoupil k lůžku.

„Tak ukažte se mi, prohlédnu vás.“

Chloé si trochu rozhalila pláštík z prachového peří.

„Ach! Tak oni vás tam operovali...“, zvolal profesor.

„Ano...“, přisvědčila Chloé.

Pod pravým nadrem měla malou krásně kulatou jizvu.

„Tak tudyma jej vytáhli, když odumřel?“ vyptával se profesor. „Byl veliký?“

„Měřil asi metr, a květ měl kolem dvaceti centimetrů,“ odpověděla Chloé.

„Zpropadené!“ zahučel profesor. „To jste neměla zrovna nejlepší vyhlídky. Tak veliký, to bývá zřídkakdy.“

„Zahubily ho ostatní květiny,“ podotkla Chloé. „Především květ vanilovníku, který mi nakonec přivezli.“

„To je zvláštní,“ řekl profesor, „nikdy bych nevěřil, že vanilovník může tak účinkovat. Spíš jsem počítal s jalovcem nebo s akácií. Víte, medicína, to je sázka do loterie,“ dodal.

„Jistěže,“ přisvědčila Chloé.

Profesor ji důkladně prohlédl. Zvedl se.

„Ujde to,“ poznamenal. „Ovšem zanechalo to jisté stopy...“

„Ano?“ hlesla Chloé.

„Ano,“ přikývl profesor. „Teď máte jednu plíci úplně nebo skoro úplně vyřazenou z činnosti.“

„To mne příliš nermoutí, když ta druhá je v pořádku.“

„Jestli něco chytete do té druhé, bude to pro vašeho manžela špatné,“ upozornil profesor.

„A pro mne ne?“ chtěla vědět Chloé.

„Pro vás už potom ne,“ podotkl profesor.

Napřímil se.

„Nechci vás zbytečně strašit, ale dávejte si na to dobrý pozor.“

„Já si dávám pozor,“ ujistila ho Chloé.

Oči se jí rozšířily. Sáhla si bázlivě rukou do vlasů.

„Jak to mám dělat, abych si byla jista, že nic dalšího nechytnu?“ řekla, stěží zadržujíc pláč.

„S tím se netrapte, holčičko,“ odpověděl profesor. „Není žádného důvodu, proč byste měla chytout něco dalšího.“

Rozhlédl se kolem sebe.

„Váš bývalý byt se mi líbil víc. Vypadal zdravější.“

„Ano,“ řekl Colin, „ale není to naše vina...“

„Co vy vlastně děláte?“ zeptal se profesor.

„Učím se různým věcem,“ odpověděl Colin. „A miluji Chloé.“

„Práce vám nic nevynáší?“ vyzvídal profesor.

„Ne,“ odvětil Colin. „Já totiž nepracuji v tom smyslu, jak tomu lidé rozumějí.“

„Práce je hnusná věc, já vím,“ zamručel profesor, „ale to, co si člověk vybral, že bude dělat, rozhodně nemůže nic vynášet, protože...“

Nedopověděl.

„Posledně jste mi ukazoval jakýsi přístroj, který dělal ohromné věci. Nemáte ho ještě náhodou?“

„Nemám. Prodal jsem jej. Ale mohu vám i tak nabídnout něco k pití...“

Mišmaš strčil prsty pod límeček své žluté košile a poškrábal se na krku.

„Tak jdeme. Na shledanou, mladá paní.“

„Na shledanou, pane doktore,“ řekla Chloé.

Zahrabala se hluboko do postele a přikrývky si stáhla až ke krku. Její tvář v levandulově modrých poduškách s purpurovým lemem byla světlá a něžná.

Chick prošel vrátnicí a strčil kartu do píchaček. U kovových vrat chodby vedoucí k dílnám jako obvykle zakopl o práh a do tváře mu prudce udeřila směsice páry a černého dýmu. Začaly k němu doléhat různé zvuky: dunivý hukot hlavních turbodmychadel, hučení pojízdných mostů na nosnících se zkříženými vzpěrami, šumění silných vzdušných proudů ženoucích se ke střeše z vlnitého plechu. Chodba byla velmi tmavá, pouze každých šest metrů tam zářila narudlá žárovka a světlo z ní po hladkých předmětech líně stékalo a zachycovalo se jen na výstupcích stěn a podlahy. Zprohýbaný plech pod jeho nohama pálil, místy byl rozpukaný a dírami bylo vidět temně rudý jícen kamenných pecí tam dole. V tlustém šedočerveně natřeném potrubí mu nad hlavou hučely proudící plyny a při každém úderu mechanického srdce, které topiči udržovali pod tlakem, se celé roubení vždycky s malým zpožděním a s pořádným zachvěním nahnulo kupředu. Na rourách se tvořily kapky, které se při každém silnějším záchvěvu odlepovaly, a když některá z nich spadla Chickovi za krk, přešel mu mráz po zádech. Byla to kalná voda páchnoucí ozónem. Na samém konci se chodba zatáčela a podlaha, skrz jejíž mříže bylo vidět, se rozkládala vysoko nad dílnami.

U každého mohutného stroje dole sebou zmítal vždy jeden muž, který zápasil o to, aby ho ozubená kola neroztrhala. Každý měl na pravé noze přikován těžký železný kruh. Ten se otvíral pouze dvakrát denně: v poledne a večer. Rvali se se stroji o kusy kovu, které s rachotem vycházely úzkými otvory nahoře. Když někdo ty kusy včas nezachytil, padaly hned vzápětí zpátky do jícnu, kde za hukotu ozubených kol probíhala syntéza. Byly tam stroje všeho druhu. Chick ten pohled dobře znal. Pracoval na konci jedné dílny a jeho úkolem bylo dohlížet na řádný chod strojů a udílet pokyny, jak je znovu uvést do chodu, když někomu vytrhly kus masa z těla a zastavily se.

Abyste se pročistilo ovzduší, stříkaly šikmo do haly dlouhé proudy voňavých silicí, které se tu a tam zaleskly odraženým světlem a které kolem sebe shromažďovaly prach a dým, stoupající z každého stroje v tenkých prouzcích kolmo nahoru. Chick zvedl hlavu. Nad ním se stále táhlo potrubí. Došel ke kleci výtahu pro jízdu dolů, vstoupil do ní a zavřel za sebou dveře. Vytáhl z kapsy nějakou knížku od Partra, zmáčkl knoflík, a než sjel níž, pustil se do čtení.

Tupé dosednutí plošiny na kovový nárazník ho vyrušilo z netečnosti. Vystoupil a šel do své pracovny, jakési zasklené a slabě osvětlené kabiny, odkud měl přehled po dílnách. Sedl si, otevřel znovu knížku a dal se zase do čtení, ukonejšěn pulsací proudících plynů a hučením strojů.

Najednou zazněl do jednotvárného hukotu rušivý zvuk a to Chicka přimělo zvednout oči. Pátral, odkud ten podezřelý lomoz přichází. Jeden čistící proud se zastavil přesně uprostřed sálu a zůstal viset ve vzduchu jakoby přeseknut vedví. Čtyři stroje, kterým proud přestal sloužit, sebou cukaly. Z dálky bylo vidět,

jak kolísají, a u každého se hroutila níž a níž jedna postava. Chick odložil knihu a vyřtil se ven. Doběhl k řídicímu pultu pro ovládání čistících proudů a rychle sklopil jednu z rukojetí. Zlomený proud znehybněl. Vypadal jako ostří kosy a kouř z oněch čtyř strojů stoupal vířivě do vzduchu. Nechal pult pultem a spěchal ke strojům. Pomalu se zastavovaly. Mužové, kteří k nim byli přiděleni, leželi bez hnutí na zemi. Jejich pokrčená levá noha tvořila zásluhou železného kruhu podivný úhel a jejich čtyři pravé ruce byly v zápěstí přeseknuté. Krev se při styku s kovem řetězu spékala a šířila do vzduchu přišerný puch zaživa páleného masa.

Chick svým klíčem odemkl okovy, jimiž byla těla připoutána, a ta položil před stroje. Zaběhl zpátky do své pracovny a požádal telefonicky, aby poslali službu s nosítky. Potom se vrátil k řídicímu pultu a pokusil se uvést stříkačku znovu do chodu. Nedalo se s tím nic dělat. Tekutina stříkala sice hezky rovné, ale jakmile doletěla ke čtvrtému stroji, najednou se zarazila a bylo vidět, že proud je přeseknut tak přesně, jako by jej uťal sekerou.

Rozmrzele zalovil po knížce v kapse a zamířil do Kanceláře Vedení. Právě když vycházel z dílny, uhnul, aby uvolnil cestu nosičům, kteří ony čtyři mrtvé naložili na elektrický vozíček a chystali se je naházet do Hlavní Sběrné Stoky.

Prošel další chodbou. Vozíček daleko vpředu se s tichým vrčením otočil a vylétlo z něho několik bílých jisker. Kov mu duněl pod nohama a hluk jeho kroků se odrazil od velmi nízkého stropu. Podlaha poněkud stoupala. Do Kanceláře Vedení se muselo jít kolem tří dalších dílen a Chick roztržité pokračoval v cestě. Konečně dorazil do hlavního bloku a vešel k vedoucímu osobního oddělení.

„Na číslech sedm set devět, deset, jedenáct a dvanáct došlo k havárii,“ oznámil sekretářce za přepážkou. „Myslím, že ty čtyři muže je třeba nahradit a stroje odstranit. Mohu mluvit s vedoucím osobního oddělení?“

Sekretářka zmáčkla několik červených tlačítek na stole z leštěného mahagonu a řekla: „Vstupte, čeká.“

Chick vešel dovnitř a posadil se. Vedoucí osobního oddělení se na něho tázavě podíval.

„Potřebuji čtyři muže,“ řekl Chick.

„Dobrá, zítra je budete mít,“ odpověděl vedoucí osobního oddělení.

„Jeden čistící proud nefunguje,“ dodal Chick.

„S tím já nemám co dělat. Zajděte si vedle,“ prohlásil vedoucí osobního oddělení.

Chick se zvedl a vykonal tytéž formality, načež vešel k vedoucímu provozu.

„Jeden čistící proud na sedmistovce nejde,“ řekl.

„Vůbec?“

„Nejde až na konec,“ upřesnil Chick.

„Dát to do pořádku jste nemohl?“

„Ne, nedá se s tím nic dělat,“ odpověděl Chick.

„Půjdu se na to k vám do dílny podívat,“ řekl vedoucí provozu.

„Klesá mi produktivita. Dělejte rychle,“ podotkl Chick.

„S tím já nemám co dělat,“ řekl vedoucí provozu. „Zajděte za vedoucím výroby.“

Chick si zašel do vedlejšího bloku za vedoucím výroby. Měl oslnivě osvětlený pracovní stůl a na stěně za stolem byla zavěšena velká tabule z mléčného skla, na níž se zvolna posouval doprava konec červené čáry jako housenka po okraji listu; pod tabulí se ještě pomaleji pohybovaly ručičky mohutných kulatých ukazatelů pod chromovanými zvětšovacími skly.

„Vaše produkce klesla o 0,7%,“ řekl šéf. „Co se děje?“

„Čtyři stroje vyřazeny,“ na to Chick.

„Při 0,8 % jste propuštěn,“ poznamenal vedoucí výroby.

Pootočil své chromované křeslo a podíval se na ukazatele.

„0,78,“ řekl. „Na vašem místě bych se už připravil.“

„Stalo se mi to poprvé,“ ozval se Chick.

„Lituji,“ pokračoval vedoucí výroby. „Snad vás budeme moci přidělit někam jinam.“

„Nestojím o to,“ podotkl Chick. „Nestojím vůbec o práci. Nemám ji rád.“

„Tohle nemá nikdo právo říkat,“ spustil vedoucí výroby. „Jste propuštěn!“

„Nedalo se s tím nic dělat. Jaká je to spravedlnost?“ ohradil se Chick.

„Tohle jsem ještě nikdy neslyšel,“ zvolal vedoucí výroby. „Má se říkat: jsem za práci vděčen.“

Chick z kanceláře odešel. Vrátil se k vedoucímu osobního oddělení.

„Mohl bych dostat výplatu?“

„Jaké číslo?“ zeptal se vedoucí osobního oddělení.

„Dílna 700. Inženýr.“

„Dobrá.“

Obrátil se na sekretářku a řekl:

„Zařídte to.“

Potom ohlásil do mikrofону podnikového rozhlasu:

„Haló, jednoho náhradního inženýra, typ 5, pro dílnu 700.“

„Tady je to,“ řekla sekretářka, podávajíc Chickovi obálku. „Dělá to sto deset doublezonů.“

„Děkuji,“ řekl Chick a šel pryč.

Potkal inženýra, který ho šel nahradit, hubeného blondátého mladíka s unaveným výrazem. Zamířil k nejbližšímu výtahu a vstoupil do kabiny.

„Dále,“ zvolal výrobce gramofonových desek.

Podíval se ke dveřím. Byl to Chick.

„Dobrý den,“ pozdravil Chick. „Jdu si pro ty nahrávky, co jsem vám nedávno přinesl.“

„Tak to máme,“ spustil ten druhý, „třicet nahrávek, zhotovení desek, rytí pantografem, dvacet číslovaných kopií od každé desky, to dělá dohromady sto osm doublezonů. Pro vás to nechám za sto pět.“

„Podívejte se,“ řekl Chick, „mám šek na sto deset doublezonů, převedu jej na vás a vy mi vrátíte pět doublezonů.“

„Souhlasím,“ odpověděl výrobce desek.

Otevřel zásuvku a dal Chickovi nazpět úplně novou pětidoublezonovou bankovku.

Oči Chickovi pohasly ve tváři.

Isis vystoupila. Nicolas řídil vůz. Podíval se na hodinky a sledoval je očima, zatímco ona vešla do domu Colina a Chloé. Měl novou uniformu z bílého gabardénu a bílou koženou čepici. Byl omládlý, ale v jeho neklidném výrazu se zračilo hluboké znepokojení.

Schodiště v poschodí, kde bydlel Colin, se najednou zúžilo, takže Isis se mohla snadno dotknout současně zábradlí i studené stěny, ani nemusela rozpažovat. Koberec byl už jenom jako z lehoučkého páperí a stěží zakrýval dřevěnou podlahu. Dorazila do patra, trochu si oddechla a zazvonila.

Nikdo nešel otevřít. Na schodišti ani hlásku, jen tu a tam se ozval slabý praskot a hned po něm mokré plácnutí, když si některý schod ulevil.

Isis zazvonila ještě jednou. Z druhé strany dveří slyšela lehké drnění ocelového kladívka o kov. Zabušila trochu do dveří a ty najednou povolily. Vešla dovnitř a zakopla o Colina. Ležel natažený na zemi, tváří stranou k podlaze a s rukama nataženýma dopředu... Oči měl zavřené. V předpokoji bylo šero. Kolem okna bylo vidět mlhavou zář, která však dál nepronikla. Sladce oddychoval. Spal.

Isis se sehnula, klekla si vedle něho a pohladila ho po tváři. Pokožka se mu lehce zachvěla a oči pod víčky se pohnuly. Podíval se na Isis a zřejmě zase usínal. Isis s ním trochu zatřásla. Posadil se, dal si ruku před ústa a řekl:

„Spal jsem.“

„Ano,“ řekla Isis. „Ty už teď nespíš ve své posteli?“

„Nespím,“ odpověděl Colin. „Chtěl jsem zůstat tady, abych si počkal na doktora a pak zašel pro květiny.“

Vypadal naprosto zmateně.

„Co se děje?“

„Chloé zase kašle.“

„Asi ji to ještě trochu dráždí,“ mínila Isis.

„Ne, je to druhá plíce,“ poznamenal Colin.

Isis vstala a běžela k Chloé do pokoje. Parkety jí pod nohama cákaly. Chloé, hlavu napůl zabořenou do polštáře na svém lůžku, tíše, ale bez ustání kašlala. Když uslyšela, že k ní jde Isis, trochu se nadzvedla a nabrala dechu. Jakmile Isis přistoupila blíž, posadila se k ní na lůžko a vzala ji do náručí jako nemocné děcko, Chloé se slabě pousmála.

„Nekašlej, má Chloé,“ zašeptala Isis.

„Máš krásnou květinu,“ vydechla Chloé, když přivoněla k velikému červenému karafiátu, který měla Isis vetknutý ve vlasech. „Dělá mi to dobře,“ dodala.

„Ještě jsi nemocná?“ zeptala se Isis.

„Myslím, že je to druhá plíce,“ odpověděla Chloé.

„Ale ne, je to ta první, dráždí tě ještě trochu ke kašli,“ chlácholila ji Isis.

„Není,“ řekla Chloé. „Kde je Colin? Šel mi pro květiny?“

„Hned přijde,“ těšila ji Isis. „Potkala jsem ho. Má peníze?“
„Ano, ještě nějaké má,“ odvětila Chloé. „K čemu to všechno je, nic to nepomáhá...!“

„Bolí tě to?“ tázala se Isis.

„Ano, ale ne příliš. Jak vidíš, pokoj už není, jaký byl.“

„Mně se teď líbí víc než dřív,“ ujišťovala Isis. „Předtím byl příliš veliký.“

„Jaké jsou ostatní pokoje?“ chtěla vědět Chloé.

„Ach, docela hezké...,“ řekla Isis vyhýbavě.

Myslela přitom na podlahu, která studí jako močál.

„Je mi jedno, že už to není takové,“ ozvala se Chloé. „Aspoň že je tu teplo a útulno...“

„Ovšem!“ souhlasila Isis. „Je to milejší, mít malý byt.“

„Myška je pořád u mne,“ řekla Chloé. „Vidíš, je tamhle v koutku. Nevím, co dělá. Na chodbu už nechtěla jít.“

„Ano...,“ řekla Isis.

„Dej mi ještě přivonět k tomu karafiátu,“ prosila Chloé, „dělá mi to dobře.“

Isis jej vytáhla z vlasů a podala jej Chloé. Ta si jej přiložila ke rtům a dlouhými doušky vdechovala jeho vůni.

„Jak se daří Nicolasovi?“ zeptala se.

„Dobře,“ odpověděla Isis. „Ale už není tak veselý jako dřív. Až přijdu příště, přinesu ti zase květiny.“

„Nicolase jsem měla velmi ráda,“ poznamenala Chloé. „Nebudeš si ho brát?“

„Nemohu,“ zamumlala Isis. „Nesahám mu ani po ramena.“

„To nevadí, jestli tě miluje,“ namítla Chloé.

„Moji rodiče nemají odvalu s ním o tom promluvit,“ svěřovala se Isis.

„Och!“

Karafiát najednou ztratil barvu, zvadl a jako by uschl. Vzápětí už padal jako jemný prach Chloé na prsa.

„Och!“ vzdychla teď zase Chloé, „budu zase kašlat... Vidělas?“

Zmlkla a dala si ruku před ústa. Zmocnil se jí prudký záchvat kašle.

„To... tahle věc, co mám..., je všechny zabíjí...,“ zakoktala.

„Nemluv,“ uklidňovala ji Isis. „Nic se nestalo. Colin hned přinese další.“

Denní světlo bylo v pokoji modré a v rozích skoro zelené. Po vlhkosti tam ještě nebylo ani stopy a koberec byl ještě dost vysoký, ale jedno ze čtyř čtvercových oken se skoro úplně smršlo.

Isis zaslechla, jak v předpokoji mokře zaplácaly Colinovy kroky.

„Už je tady,“ řekla. „Určitě ti nese květiny.“

Colin vešel dovnitř. V náručí držel velkou kyticí šeříku.

„Tumáš, má Chloé, vezmi si jej...!“

Vztáhla po něm ruce.

„Jsi tak pozorný, miláčku,“ řekla.

Položila kytici na druhý polštář, obrátila se na bok a zabořila hlavu do sladkých bělostných květů.

Isis se zvedla.

„Už odcházíš?“ zeptal se Colin.

„Ano,“ odpověděla Isis. „Někdo na mne čeká. Příště přijdu s květinami.“

„Bylo by od tebe milé, kdybys mohla přijít zítra ráno,“ řekl Colin. „Musím jít hledat práci a nechci ji nechat samotnou, než ji zase prohlédne doktor.“

„Přijdu,“ slíbila Isis.

Opatrně se naklonila a políbila Chloé na něžnou líc. Chloé zvedla ruku a pohládila Isis po tváři, ale hlavu neotočila. Dychtivě vdechovala vůni šeráku, linoucí se pomalu ve spirálách kolem jejích lesklých vlasů.

Colin těžce šlapal po dlouhé cestě. Byla obklopena dvěma šikmými náspy hlíny se skleněnými kopulemi, které se v denním světle matně a mdle leskly.

Chvillemi zvedl hlavu, aby si přečetl tabulky a ověřil si, jestli jde správným směrem, a pak vždycky spatřil oblohu s příčnými, špinavě kaštanovými a modrými pruhy.

Daleko před sebou na náspech viděl řadu komínů hlavního skleníku.

V kapse měl noviny, ve kterých hledali muže od dvaceti do třiceti let pro práci na přípravách obrany vlasti. Šel, jak nejrychleji mohl, ale nohy se mu bořily do teplé hlíny, která všude pomalil zavalovala jak stavby, tak i cestu.

Nikde nebylo vidět žádnou zeleň. Byla tam jenom hlína v jednotvárných hromadách, navršených po obou stranách a tvořících strmé, nepřítliš pevné náspy, a těžká masa se občas zachvívala, valila se dolů po svahu a měkce dopadala na povrch cesty.

Tu a tam se náspy snižovaly a Colin rozpoznával skrz matné skleněné kopule jakési tmavomodré obrysy, které se nejasně chvěly na světlejším pozadí.

Přidal do kroku a vytrhával nohy z děr, které se pod nimi tvořily v hlíně. Zem se pak za nimi vždycky hned zavřela jako kruhový sval a zůstala tam jenom nepatrná proláclinka. Ta vzápětí zmizela.

Komíny se blížily. Colin cítil, jak mu srdce skáče v těle jako splašený kůň. Přes látku pevně tiskl noviny v kapse.

Hlína mu pod nohama klouzala a povolovala, ale už se bořil méně a cesta byla stále o poznání pevnější. Spatřil před sebou první komín, který trčel ze země jako kůl. Kolem jeho vrcholku, odkud vycházel tenký proužek zeleného kouře, kroužili tmaví ptáci. Dole zajišťovalo stabilitu komínu kulaté ostění. Budovy byly kousek dál. Vedl k nim jediný vchod.

Vešel dovnitř, očistil si boty o lesklou mříž s ostrými žebry a dal se nízkou chodbou lemovanou lampami s pulsujícím světlem. Vydlážděná byla červenými cihlami a horní část stěn a strop byly ze skleněných, několik centimetrů silných tabulí, jimiž prosvítaly jakési tmavé a nehybné hmoty. Na samém konci chodby byly dveře s číslem uvedeným v novinách. Vstoupil bez zaklepání, jak žádal inzerát.

Za pracovním stolem seděl starý muž v bílém plášti a s rozcuchanými vlasy a četl nějakou příručku. Na stěně visely různé zbraně, lesklé dalekohledy, pušky, nosiče smrti různých ráží a úplná sbírka srdcerváčů všeho druhu.

„Dobrý den,“ pozdravil Colin.

„Dobrý den,“ odpověděl muž.

Měl nalomený hlas, ztěžklý věkem.

„Přišel jsem kvůli tomu inzerátu,“ řekl Colin.

„Jakže?“ podivil se muž. „Už měsíc se na něj nikdo nepřihlásil. Víte, je to dosti těžká práce...“

„Ano, ale dobře placená...“, namítl Colin.

„Můj ty bože!“ pokračoval muž. „Víte, vyčerpá vás to, a to asi za tu cenu nestojí, ale já tu nejsem od toho, abych očerňoval svůj podnik. Ostatně vidíte, že jsem ještě naživu...“

„Pracujete tady už dlouho?“ zeptal se Colin.

„Jeden rok“, odpověděl muž. „Je mi devětadvacet.“

Přejel si vráscitou a třaslavou rukou rýhy ve tváři. „A už jsem se vypracoval, vidíte...“, mohl sedět stále u stolu a celý den si číst příručku.“

„Potřebuji peníze“, řekl Colin.

„To je běžná záležitost“, poznamenal muž, „ale práce z vás udělá filozofa. Za tři měsíce už je tolik potřebovat nebudete.“

„Dělám to proto, abych zaopatřil svou ženu“, podotkl Colin.

„Tak? A copak?“ zeptal se muž.

„Je nemocná“, vysvětloval Colin. „Já nemám práci rád.“

„Je mi vás líto“, pokračoval muž. „Když je žena nemocná, není k ničemu.“

„Já ji miluji“, dodal Colin.

„O tom nemůže být pochyb“, řekl muž. „Jinak byste nechtěl pracovat. Ukážu vám hned, kde bude vaše místo. Je to o patro výš.“

Vedl Colina prázdnými chodbami s plochou klenbou a schodišti z červených cihel až k jednomu symbolicky označeným dveřím, které sousedily s řadou dalších dveří.

„Tak jsme tady“, oznámil muž. „Pojďte dál, vysvětlím vám, co budete dělat.“

Colin vešel dovnitř. Místnost byla malá, čtvercová. Stěny i podlaha byly ze skla. Na zemi ležela veliká hromada hlíny v podobě rakve, ale vysoká nejméně metr. Vedle na podlaze byla svinutá silná vlněná houně. Nábytek žádný. V malém výklenku ve stěně stála skříňka z modrého železa. Muž šel k ní a otevřel ji. Vytáhl z ní dvanáct lesklých válcovitých předmětů s maličkou dírkou uprostřed.

„Půda je sterilní, víte, co to znamená“, řekl muž, „k obraně vlasti je třeba nejvyšších živin. Ale aby hlavně pušek rostly stejnoměrně a neohýbaly se, k tomu, jak bylo zjištěno už dávno, je třeba lidského tepla. Ostatně platí to pro všechny zbraně.“

„Ano“, řekl Chick.

„Uděláte do hlíny dvanáct malých dírek“, pokračoval muž, „rozmístěných mezi srdcem a játry, svléknete se a lehnete si na zem. Přikryjete se tamhleto látkou ze sterilní vlny a položíte se tak, abyste ze sebe vydával teplo naprosto rovnoměrně.“

Zasmál se, hned zase přestal a plácl se po pravém stehně.

„Já jsem jich do dvacátého každého měsíce dělal čtrnáct denně. Ach! Měl jsem nějakou sílu...!“

„Co dál?“ zeptal se Colin.

„Potom tak zůstanete ležet čtyřicet hodin a po čtyřiceti hodinách hlavně pušek dorostou. Vytáhnou je ven. Zem se zalije olejem a začne se znovu.“

„Copak rostou do země?“ divil se Colin.

„Ano, světlo přichází zezdola,“ vysvětloval muž. „Jsou sice pozitivně fototropické, ale rostou směrem dolů, protože jsou těžší než země, takže se na ně schválně svítí zespodu, aby se nekřivily.“

„A co rýhování?“ chtěl vědět Colin.

„Tehle druh roste už s rýhami,“ odpověděl muž. „Jsou to vybraná semena.“

„K čemu slouží ty komíny?“ ptal se dál Colin.

„Ty jsou k větrání,“ pokračoval muž, „a k sterilizaci pokrývek i budov. Nestojí ani za to dělat nějaká zvláštní bezpečnostní opatření, protože vše je zařízeno velmi účinně.“

„S umělým teplem by to nešlo?“ vyzvídal Colin.

„Špatně,“ odpověděl muž. „Aby dobře rostly, potřebují lidské teplo.“

„Zaměstnáváte také ženy?“

„Tuhle práci ženy dělat nemohou,“ řekl muž. „Nemají hrud' dost plochou, aby se teplo šířilo stejnoměrně na všechny strany. Teď vás tu nechám, abyste mohl pracovat.“

„Vydělám si alespoň deset doublezonů denně?“ zeptal se Colin.

„Jistěže, a když vyrobíte víc než dvanáct hlavních, obdržíte navíc prémii...“

Muž odešel a zavřel za sebou dveře. Colin svíral v hrsti dvanáct semínek. Položil je vedle sebe a začal se svlékat. Oči měl zavřené a rty se mu chvílemi chvěly.

„Já nevím, co se to děje,“ řekl muž, „ze začátku to šlo dobře. Ale ty poslední z těch budeme moci vyrobit leda nějaký zvláštní druh zbraní.“

„Snad mi přesto zaplatíte?“ ozval se Colin zneklidněn.

Měl dostat sedmdesát doublezonů a prémii deset doublezonů. Pracoval, jak uměl nejlépe, avšak kontrola našla na hlavních jistě vady.

„Podívejte se na to,“ vyzval ho muž.

Držel jednu z hlavních před sebou a ukazoval Colinovi, jak je docela nahoře roztažená.

„Nedovedu si to vysvětlit,“ poznamenal Colin. „Ty předcházející byly přesně válcovité.“

„Nu což, dají se použít k výrobě bambitek,“ prohodil muž, „ovšem to je model používaný kdysi před pěti válkami a my jich už máme plné sklady. To je mrzuté.“

„Pracuji, jak mohu nejlépe,“ namítl Colin.

„Jistěže,“ řekl muž. „Hned vám vyplatím vašich osmdesát doublezonů.“

Vytáhl ze zásuvky ve svém stole zapečetěnou obálku.

„Dal jsem ji přinést sem, abyste nemusel kvůli tomu chodit do mzdové účtárny,“ prohlásil, „někdy to trvá celé měsíce, než dostanete peníze, a vy jste zřejmě v tísní.“

„Děkuji vám,“ řekl Colin.

Ještě jsem si neprohlédl vaši včerejší produkci,“ vzpomněl si muž. „Hned bude tady. Nechcete chvíli počkat?“

Jeho třaslavý a přeskakující hlas byl pro Colinův sluch utrpením.

„Počkám,“ odpověděl.

„To víte,“ vysvětloval muž, „jsme nuceni dávat na takové detaily dobrý pozor, protože jinak to prostě nejde, jedna puška musí být jako druhá, i když do nich nejsou náboje...“

„Jistě...“,“ přisvědčil Colin.

„Náboje nejsou často,“ pokračoval muž, „s plány na výrobu nábojů to vážne, jsou jich sice velké zásoby pro druh pušky, který se už nevyrábí, ale k výrobě nábojů pro nové pušky nikdo dosud nedal příkaz, takže jsou k nepotřebě. Co chcete dělat s puškou proti kolostrojí? Za stejnou dobu, co naši nepřítelé vyrobí jeden kolostroj, my vyrobíme dvě pušky. Máme tedy početní převahu. Ovšem kolostroj si z takové pušky nebo třeba i z deseti pušek nic nedělá, zvlášť když do nich nejsou náboje.“

„Tady se kolostroje nevyrábějí?“ zeptal se Colin.

„Vyrábějí,“ odpověděl muž, „ale zatím byl sotva splněn zbrojní program z poslední války, takže dobře nefungují a musí se ničit, a protože jsou postaveny velmi solidně, stojí to hodně času.“

Ozvalo se zatūkání na dveře a objevil se skladník s bílým sterilizovaným vozíčkem, který tlačil před sebou. Byla v něm Colinova produkce za poslední den, přikrytá bílým plátnem. Na jednom konci bylo plátno zespodu vypouklé. Kdyby byly hlavně přesně válcovité, nemohlo se to stát, a Colin cítil, že se ho zmocňuje neklid. Skladník odešel a zavřel za sebou dveře.

„Ach!“ zvolal muž. „Nezdá se, že je to lepší.“

Nadzvedl plátno. Pod ním bylo dvanáct modrých a chladných ocelových hlavni a na konci každé z nich kvetla krásná a svěží bílá růže s okvětními lístky přecházejícími uvnitř do bezová.

„Och...!“ zamumlal Colin. „Ty jsou krásné...!“

Muž neřekl nic. Dvakrát zakašlal. Pak pronesl váhavě:

„Neobtěžujte se už, prosím, pokračovat zítra ve své práci.“

Chytil se nervózně prsty okraje vozíčku.

„Mohu si je vzít?“ zeptal se Colin. „Pro Chloé?“

Jestli je odtrhnete od oceli, odumřou,“ upozornil ho muž. „Jsou totiž z oceli, víte...“

„To není možné,“ řekl Colin.

Uchopil opatrně jednu z růží a pokusil se ji ulomit. Zavadil o ni a jeden z okvětních lístků mu rozřízl ruku v délce několika centimetrů. Řinuly se mu z ní v pomalých tepech velké doušky tmavé krve a on je bezděčně polykal. Hleděl přitom na bílý okvětní lístek s rudým srpkem nahoře a muž mu poklepal na rameno a jemně ho vystrčil ze dveří.

Chloé spala. Ve dne dával leknín její pleti krásně krémové bílou barvu, ale ve spánku to nestálo za námahu a ve tvářích se jí znovu objevovaly červené skvrny. Oči měla jako dvě zamodralé jizvy pod čelem a z dálky nebylo znát, jsou-li otevřené. Colin seděl na židli v jídelně a čekal. Kolem Chloé bylo plno květín. Měl ještě několik hodin čas, než se vydá hledat jinou práci. Chtěl si odpočinout, aby udělal dobrý dojem a dostal opravdu výnosné zaměstnání. V místnosti byla skoro tma. Okno se smrško na šířku pouhých deseti centimetrů a světlo zvenčí sem přicházelo jen úzkým pruhem. Padalo mu přímo na čelo a na oči. Jinak byla jeho tvář ve stínu. Jeho gramorádio nefungovalo, muselo se teď po každé desce nastavovat ručně, a to ho unavovalo. Také desky byly opotřebované. U některých se už dala dokonce slyšet rozeznat melodie. Myslel na to, že kdyby Chloé něco potřebovala, myška by mu to hned přišla oznámit. Vezme si Nicolas Isis? Jaké asi bude mít Isis svatební šaty? Kdo to zvonil?

„Dobrý den, Alise,“ pozdravil Colin. „Jdeš se podívat na Chloé?“

„Ne,“ řekla Alise. „Jdu jen tak.“

Mohli zůstat v jídelně. Díky Alisiným vlasům tam bylo víc světla. Zbývaly tam dvě židle.

„Nudila ses,“ mnil Colin. „Vím, co to je.“

„Chick je tam,“ řekla Alise. „Doma.“

„Máš něco přinést,“ usoudil Colin.

„Ne, musím jít jinam,“ na to Alise.

„Ach tak. Zrovna maluje,“ pokračoval Colin.

„Nemaluje,“ vysvětlovala Alise. „Teď má všechny jeho knihy, ale už mě nechce.“

„Udělala jsi mu nějakou scénu?“ zeptal se Colin.

„Neudělala.“

„Tak špatně pochopil, co jsi mu řekla, ale až se uklidní, všechno mu vysvětlíš.“

„Řekl mi prostě, že prý má už právě jenom tolik doublezonů, aby si za ně mohl dát svázat jeho poslední knihu do kůže z nicoty,“ pokračovala Alise, „a že prý už nemůže snést, aby mě držel u sebe, protože prý mi nemůže nic dát a já prý bych zošklivěla a udřela si ruce.“

„Má pravdu,“ přisvědčil Colin, „pracovat nemůžeš.“

„Ale já Chicka miluji,“ namítala Alise. „Pracovala bych pro něho.“

„To není k ničemu,“ prohodil Colin. „A pak, ty prostě pracovat nesmíš, jsi příliš hezká.“

„Proč mě vyhodil ze dveří? Byla jsem opravdu tak hezká?“ ozvala se Alise.

„Nevím,“ odpověděl Colin, „ale mně se tvé vlasy a tvoje tvář velice líbí.“

„Dívej se!“ řekla Alise.

Vstala, zatahla za zip a šaty spadly na zem. Byly to světlé vlněné šaty.

„Ano...“, řekl Colin.

V místnosti bylo velmi jasno a Colin viděl Alise v celé kráse. Nadra jako by jí chtěla každou chvíli vzlétnout a její dlouhé svaly na štíhlých stehnech byly na dotek pevné a teplé.

„Smím tě políbit?“ ozval se Colin.

„Ano, mám tě velmi ráda,“ přisvědčila Alise.

„Nastydneš,“ poznamenal Colin.

Přistoupila k němu. Sedla si mu na kolena a oči se jí zarosily tichým pláčem.

„Proč už mě nechce?“

Colin ji něžně houpal.

„Nechápe. Víš, Alise, ale stejně je to dobrý hoch.“

„Velice mě miloval,“ svěřila se Alise. „Myslel si, že knihy se o něj se mnou budou dělit! To ale není možné...“

„Nastydneš,“ řekl Colin.

Políbil ji a pohlادil po vlasech.

„Proč jsem nepotkala dřív tebe?“ zauvažovala Alise. „To bych tě byla milovala, ale teď už nemohu. Miluji jeho.“

„Já vím,“ přitakal Colin. „Já zas teď miluji víc Chloé.“

Postavil ji na nohy a podal jí šaty.

„Obleč se, kočička,“ řekl. „Nastydneš.“

„Nenastydnu. A pak, to nevádí,“ mínila Alise.

Nedbale se oblékla.

„Nechtěl bych, abys byla smutná,“ dodal Colin.

„To je od tebe hezké,“ řekla Alise, „ale já jsem hrozně smutná. Doufám, že budu moci pro Chicka přece jen něco udělat.“

„Půjdeš zpátky k rodičům. Jistě tě rádi uvidí..., anebo k Isis,“ řekl Colin.

„Tam nebude Chick,“ namítla Alise. „Nepotřebuji být u nikoho, když tam nebude Chick.“

„Přijde za tebou,“ uklidňoval ji Colin. „Já za ním zajdu.“

„Nepřijde,“ trvala na svém Alise. „Nikdo se k němu nedostane. Zamyká se.“

„Přesto za ním zajdu. Nebo přijde on za mnou,“ těšil ji Colin.

„Tomu nevěřím. To už není ten Chick, jaký býval dřív.“

„Ale je. Lidé se nemění. Věci se mění.“

„Já nevím,“ řekla Alise.

„Doprovodím tě,“ nabídl se Colin. „Musím jít hledat nějakou práci...“

„Já nejdu tím směrem.“

„Doprovodím tě dolů.“

Stála tvář v tvář proti němu. Colin položil obě ruce Alise na ramena. Cítil teplo jejího krku a blízko pokožky hebké, kadeřavé vlasy. Přejel Alise rukama po těle. Už neplakala. Vypadala jako duchem nepřítomná.

„Nechtěl bych, abys provedla nějakou hloupost,“ řekl Colin.

„Och! Žádné hlouposti vyvádět nebudu...“, odpověděla Alise.

„Přijď zase ke mně, když se budeš nudit,“ dodal Colin.

„Možná, že přijdu,“ řekla Alise.

Oči měla zahleděné do sebe. Colin ji vzal za ruku. Sešli po schodišti. Tu a tam uklouzli po vlhkých schodech. Dole jí Colin řekl na shledanou. Zůstala stát a dívala se, jak odchází.

Poslední přišla právě od vazače a Chick ji pohladil a teprve pak ji dal na příslušné místo do přihrádky. Byla v tlusté zelené kůži z nicoty, na vazbě se skvělo vyraženo Partrovo jméno. V jedné polici měl Chick všechna běžná vydání, a všechny varianty, rukopisy, první vydání, otisky vybraných stran byly uloženy ve zvláštních výklencích ve zdi.

Chick vzdychl. Alise ho dnes ráno opustila. Byl nucen jí říci, aby šla. Zbýval mu jediný doublezon a kousek sýra a její šaty mu překážely ve skříni, kam chtěl zavěsit staré šatstvo po Partrovi, k němuž mu jako zázrakem dopomohl knihkupec. Nemohl si vzpomenout, kdy ji naposled líbal. Teď už nemohl líbáním ztrácet čas. Musel si opravit gramorádio a učit se z paměti znění Partrových přednášek. Kdyby se desky jednou rozbily, musel mít možnost, jak uchovat text.

Byly tam všechny Partrovy knihy, všechny, které kdy vyšly. Luxusní vazby, pečlivě chráněné koženými pouzdry s pozlacenými kovovými uzávěry, umělecké exempláře s velkými modrými okraji po straně, výtisky v omezeném nákladu na papíře k hubení much nebo na jemně rýhovaném ručním papíře, byla jich plná jedna celá stěna s řadami hezky upravených přihrádek, potažených sametovou kůží. Každá kniha měla svou vlastní přihrádku. U protější stěny byly naskládány na sebe brožované svazky Partrových článků, horlivě vystřihovaných z revuí, deníků, nesčetných periodických listů, jimž autor věnoval svou přízeň a pocítil je plodnou spoluprací. Chick si přejel rukou po čele. Jak dlouho s ním vlastně Alise žila...? Doublezony od Colina mu měly posloužit k tomu, aby si ji mohl vzít, ale jí na tom příliš nezáleželo. Spokojila se s tím, že počká, a stačilo jí, že bude s ním, avšak od ženy nelze přijmout, aby žila s někým jen proto, že ho miluje. On ji také miloval. Nemohl dopustit, aby ho připravovala o čas, když se už nezajímala o Partra. Jak se někdo může nezajímat o takového člověka, jako je Partre...? Schopného napsat cokoli o čemkoli, a jak precizně... Partre nebude k napsání své *Encyklopedie hnusu* potřebovat určitě ani celý rok a vévodkyně de Bovouard bude na tomto díle spolupracovat, a budou to velmi cenné rukopisy. Do té doby potřeboval získat dost doublezonů, aby si ušetřil aspoň zálohu pro knihkupce. Chick už dlouho neplatil daně. Ovšem částku na daně zužitkoval mnohem lépe tak, že za ni koupil spis *Díra svatého Colomba*. Alise by bylo bývalo milejší, kdyby byl Chick použil doublezonů k zaplacení daní, dokonce se mu nabídl, že k tomu účelu prodá něco ze svých věcí. Nabídku přijal a udělalo to přesně tolik, kolik stála vazba za *Díru svatého Colomba*. Alise se bez svého náhrdelníku velmi dobře obešla.

Rozmýšlel se, zda má zas otevřít. Možná že za dveřmi stojí Alise a čeká, až otočí klíčem. To si nemyslel. Na schodišti bylo slyšet její kroky jako slábnoucí ťukání kladívkem. Měla možnost vrátit se k rodičům a začít znovu studovat. Konečně, nezůstala příliš pozadu. Přednášky, které zmeškala, se daly rychle dohnat. Alise však dost nepracovala. Příliš se zabývala Chickovými záležitostmi, starala se

mu o jídlo a žehlila mu kravatu. Daně po tom všem zaplatit nemohl. Ale stalo se někdy, aby někdo přišel kvůli nezaplaceným daním otravovat až do domu? Ne. Člověk může dát zálohu třeba jeden doublezon, a pak ho nechají na pokoji a nějaký čas se o tom nemluví. Jestlipak zaplatil daně třeba takový Partre? Možné to je, a když se to tak vezme, je vůbec z morálního hlediska správné platit daně jen proto, aby na druhé straně člověk získal právo dát svůj majetek úředně zabavit, neboť ostatní lidé platí daně, které slouží k udržování policie a vysoce postavených úředníků. Je to bludný kruh, který je nutno rozbít, ať jen nikdo dlouho daně neplatí, a vysocí činitelé zajdou všichni na úbytě a nebudou už žádné války.

Chick zvedl poklop svého gramorádia se dvěma nosnými kotouči a položil na ně dvě různé desky s Jean-Sol Partrem. Chtěl si je poslechnout obě najednou, aby střetáním dvou starých myšlenek vytryskla myšlenka nová. Postavil se stejně daleko od obou reproduktorů, aby měl hlavu přesně tam, kde se myšlenky srazí a kde se výsledky automaticky uchovají.

Jehly na začátku šnekových závitů zachřčely, usadily se do tenké rýhy a Partrova slova zněla teď Chickovi v mozku. Ze svého místa viděl ven z okna a zjistil, že tu a tam stoupá nad střechy kouř v tlustých modrých závitěch, zbarvených vespod doruda jako kouř z papíru. Pozoroval bezděčně, jak rudá postupně převládá nad modrou a slova se srážela s velkým zářením, otevírajíce tak jeho únavě pole k odpočinku, příjemnému jako mech v měsíci máji.

Vrchní strážce pořádku vytáhl z kapsy píšťalku a udeřil s ní na peruánský gong visící za ním. Po všech chodbách se ozvalo dupání okovaných bot, hluk mnohých pádů, a do jeho kanceláře se vřítlo po skluzavce šest jeho nejlepších ozbrojených mužů.

Zvedli se ze země, oprášili si zadky a postavili se do pozoru.

„Douglas!“ zvolal vrchní strážce pořádku. „Zde!“ ozval se první ozbrojenec.

„Douglas!“ zvolal podruhé strážce pořádku.

„Zde!“ odpověděl druhý.

To se několikrát opakovalo. Vrchní strážce pořádku si nebyl s to zapamatovat, jak se všichni jeho muži jmenují, a Douglas bylo tradiční jméno.

„Zvláštní posláni!“ zněl jeho rozkaz.

Šest ozbrojenců jako jeden muž položilo ruce na zadní kapsu u kalhot na znamení, že jsou všichni vyzbrojeni egalizátory o dvanácti tryskách.

„Vedu osobně!“ poznamenal vrchní strážce pořádku.

Zurivě zatloukl na gong. Dveře se otevřely a objevil se sekretář.

„Odcházím,“ oznámil mu vrchní strážce pořádku. „Zvláštní posláni. Poznamenejte si.“

Sekretář popadl blok a tužku a zaujal postoj k zaznamenávání podle předpisu číslo šest.

„Vymáhání daní u pana Chicka, s předběžnou exekucí,“ diktoval šéf. „Výprask a přísná důtka. Celková nebo i dílčí exekuce spojená se zpleněním domácnosti.“

„Poznamenáno,“ hlásil sekretář.

„Vzhůru, Douglasi,“ zvolal vrchní strážce pořádku.

Zvedl se a postavil se do čela eskadry, která se nemotorně pohnula kupředu, napodobujíc díky svým dvanácti nohám let kukačky medozvěstně. Šest mužů bylo oblečeno v přiléhavých, na hrudi a na ramenou obrněných kombinézách, a černé ocelové přilby s páskami pod bradu jim sahaly až na šíji a kryly jim čelo i spánky. Na nohou měli těžké okované boty. Vrchní strážce pořádku měl podobný oděv, ale z červené kůže, a na ramenou se mu leskly dvě zlaté hvězdy. Zadní kapsy u kalhot jeho pomocníků byly nabitě egalizátory; on držel v ruce malý zlatý obušek a na opasku měl zavěšen těžký zlatý granát. Sešli po hlavním schodišti a stráž se postavila do pozoru, zatímco vrchní strážce pořádku zvedl ruku k přílbě. U vchodu čekalo speciální vozidlo. Vrchní strážce pořádku se posadil sám dozadu, kdežto šest ozbrojenců se postavilo za sebe na přečnivající stupátka, dva tlustější na jednu stranu a čtyři hubenější na druhou. Řidič měl na sobě také černou koženou kombinézu, ale byl bez přilby. Rozjel se. Vůz neměl kola, nýbrž množství vibračních nožiček, takže nehrozilo nebezpečí, že by zbloudilé kulky mohly poškodit pneumatiky. Nožičky se vzepřely o zem a řidič zahrnul přímo k první křižovatce; kdo seděl uvnitř, měl dojem, že sedí na hřebenu vzdouvající se mořské vlny.

Alise se dívala za Colinem, jak se vzdaluje, a říkala mu z celého srdce na shledanou. Tolik Chloe miloval, šel kvůli ní hledat práci, aby jí mohl kupovat květiny k boji proti té strašné věci, která jí hlodala v plíci. Široká ramena Colinovi trochu poklesla, vypadal tak unaveně, světlé vlasy už neměl tak pečlivě učesány jako dříve. Chick dovedl projevit takovou něhu, pouze když mluvil o nějaké Partrově knize nebo když vysvětloval Partrovy názory. Bez Partra se opravdu nemůže obejít, hledat cokoliv jiného ho ani nenapadne. Partre říká vše, co by si on přál říci. Partrovi se nesmí dovolit vydat tu encyklopedii, jinak to bude Chickova smrt, oloupí, zabije knihkupce. Alise se pomalu dala do kroku. Partre tráví dny v jedné vinárně, pije a píše spolu s jinými lidmi, jako je sám, tam chodí pít a psát, popíjejí vždycky čaj Mořské dálavy a jemné alkoholické nápoje, což jim nedovoluje myslet na to, co píší, a spousta lidí přichází a zase odchází, tím se myšlenkami zamíchá ode dna a každý si vyloví tu či onu, žvásty se neeliminují, vezme se trochu myšlenek a přidá se trochu žvástů, zředí se to. Lidé to tak lépe stráví, zvláště ženy nemají rády nic, co je příliš jasné. Do vinárny nebylo daleko; Alise zahlédla už z dálky jednoho z číšníků v bílé vestě a citrónové žlutých kalhotách, jak servíruje nadívanou vepřovou nožičku Donu Evany Marquému, slavnému hráči baseballu, který místo pítí, jež nenávidí, si schválně poroučí ostré pokrmy, aby svým sousedům nahnal žízeň. Vešla dovnitř, Jean-Sol Partre seděl na svém obvyklém místě a psal, bylo tam mnoho lidí a mluvili tiše. Alise úplným zázrakem, což vůbec nečekala, spatřila přímo vedle Jeana-Sola prázdnou židli a posadila se na ni. Naditou kabelku si položila na kolena a rozepjala si ji. Přes ramena Jeana-Sola viděla list papíru s nadpisem: *Encyklopedie*, svazek devatenáctý. Bázlivě položila Jeanu-Solovi ruku na paži; přestal psát.

„Vý už jste s tím tak daleko?“ řekla Alise.

„Ano,“ odpověděl Jean-Sol. „Přejete si se mnou mluvit?“

„Chtěla bych vás požádat, abyste ji nevydával.“

„To není jen tak, lidé už na ni čekají,“ namítl Jean-Sol.

Sundal si brýle, dýchl na skla a zase si je nasadil, nebylo mu teď vidět do očí.

Jistěže,“ přisvědčila Alise. „Ale já chci říct, že by se s vydáním mělo jenom posečkat.“

„Och,“ ozval se Jean-Sol, „jestli jde jen o to, dá se o tom uvažovat.“

„Mělo by se s tím počkat deset let,“ dodala Alise.

„Tak?“ řekl Jean-Sol.

„Tak,“ přisvědčila Alise. „Deset let nebo přirozeně i víc. Víte, lepší je umožnit lidem, aby si na ni mohli ušetřit.“

„Bude to četba dosti otravná,“ poznamenal Jean-Sol Partre, „protože i to psaní mi už jde dost na nervy. Chytá mě už křeč do levé ruky od toho, jak si musím stále držet papír.“

„Je mi vás líto,“ ujistila jej Alise.

„Protože mě chytá křeč?“

„Proto ne,“ odpověděla Alise, „ale proto, že nechcete posečkat s vydáním.“

„Jako?“

„Řeknu vám, proč: Chick kupuje všechny vaše spisy, utrácí za ně všechny své peníze, ale už žádné nemá.“

„Udělal by lépe, kdyby kupoval jiné věci,“ podotkl Jean-Sol, „já své knihy nikdy nekupuji.“

„On vaše spisy miluje.“

„Na to má právo,“ mínil Jean-Sol. „Zvolil si svou cestu.“

„Podle mého názoru je příliš angažován,“ pokračovala Alise. „Také já jsem si již zvolila svou cestu, ale jsem volná, neboť on už nechce, abych s ním žila, takže když nechcete s tím vydáním posečkat, musím vás zabít.“

„Připravíte mne o prostředky k životu,“ namítl Jean-Sol. „Jak myslíte, že budu užívat autorských práv, když budu mrtev?“

„To je vaše věc,“ odpověděla Alise, „nemohu to brát v úvahu, protože nejdřív vás chci zabít.“

„Ale jistě připustíte, že na takovýto důvod nemohu brát ohled?“ poznamenal Jean-Sol Partre.

„To připouštím,“ přisvědčila Alise. Otevřela kabelku a vytáhla z ní Chickův srdcerváč, který před několika dny vzala ze zásuvky jeho stolu.

„Rozepnul byste si laskavé límeček?“ požádala ho.

„Poslechněte,“ ozval se Jean-Sol, sundávaje si brýle, „všechno mi to připadá naprosto nesmyslné.“

Rozepnul si límeček. Alise sebrala všechny své síly a odhodlané vrazila srdcerváč Partrovi do hrudi. Podíval se na ni, umíral velmi rychle, a v jeho posledním pohledu se zračil údiv, že jeho srdce má tvar trojbokého jehlanu. Alise hrozně zbledla, Jean-Sol byl teď mrtev a jeho čaj stydl. Vzala rukopis Encyklopedie a roztrhala jej na kousky. Jeden z číšníků přišel utřít z čtyřhranného stolečku krev a všechno to ostatní svinstvo, míchanici krve a inkoustu z plnicího pera. Zaplatila mu, roztáhla chapadla srdcerváče, a Partrovo srdce zůstalo ležet na stole; lesklý nástroj zase zavřela a strčila jej zpátky do kabelky, potom vyšla na ulici, tisknouc v ruce krabičku zápalek, kterou měl Partre v kapse.

Ohlédla se nazpět. Výloha byla plná hustého černého kouře a lidé se začali zvědavě zastavovat. Než založila požár, vyškrtala tři zápalky, Partrovky knihy nechtěly chytnout. Knihkupec ležel bez hnutí za pultem, jeho srdce vedle něho začínalo hořet, už z něho šlehal černý plamen a obloukem z něho tryskaly proudy vroucí krve. Dvě první knihkupectví, tři sta metrů odtud, praskala a syčela v plamenech a knihkupci byli mrtví, všichni ti, kteří Chickovi prodávali knihy, zemřou stejně jako oni a jejich krámy shoří. Alise měla naspěch a stále plakala, myslela na Jean-Sol Partra a jeho oči, když spatřil své srdce, nejdřív neměla v úmyslu ho zabít, pouze mu chtěla zabránit, aby vydal svou novou knihu, a chtěla tak zachránit Chicka od zkázy, která se teď pomalu kolem něho dovršuje. Všichni se spikli proti Chickovi, chtěli ho připravit o všechny peníze, zneužívali jeho vášně pro Partra, prodávali mu staré bezcenné hadry a okousané dýmky, zaslouží si úděl, který je stihl. Po levé straně uviděla výlohu s brožovanými svazky, nabrala dech a vešla dovnitř. Knihkupec jí vyšel vstříc.

„Přejete si?“

„Máte něco od Partra?“ zeptala se Alise.

„Jistěže mám,“ odpověděl knihkupec, „ovšem dnes vám žádné věci po něm nemohu nabídnout, koupil je všechny jeden dobrý zákazník.“

„Chick?“ řekla Alise.

„Ano,“ přisvědčil knihkupec, „myslím, že se tak jmenuje.“

„Ten k vám už nikdy nic takového nakupovat nepřijde,“ poznamenala Alise.

Přistoupila blíž k němu a upustila kapesník. Knihkupec se pro něj shýbl, až mu zapraštilo v kostech, ona mu rychle vrazila srdcerváč do zad, zase plakala a třásla se, on padl tváří na podlahu, neodvážila se vzít si kapesník, svíral jej v prstech. Srdcerváč se vynořil na povrch, ve svých chapadlech svíral knihkucovo srdce, bylo maličké a světle červené, roztáhla chapadla a srdce se skutálelo ke knihkupci. Škrtla zápalkou a hodila ji hořící pod pult a naházela na ni noviny, potom vrhla do plamenů asi tucet svazků Nicolase Calase, které sebrala v nejbližší příhrádce, a plamen se vrhl na knihy, chvěje se žárem; dřevěný pult kouřil a praskal, krám se naplnil dýmem. Alise shodila do plamenů poslední řadu knih a poslepu vyšla ven, zabouchla za sebou dveře na západku, aby se nikdo nemohl dostat dovnitř, a dala se zase do běhu. Oči jí plály a vlasy jí páchly kouřem, běžela a slzy jí už skoro ani netekly po tváři, vítr je hned vysušoval. Blížila se ke čtvrti, kde bydlel Chick, už zbývali jenom dva či tři knihkupci, ostatní pro něho neznamenalí žádné nebezpečí. Než vešla do dalšího krámu, obrátila se; daleko vzadu bylo vidět velké sloupky dýmu stoupajícího k obloze a husté davy lidí, kteří se chtěli podívat, jak budou pracovat složité přístroje hasičů. Jejich velké bílé vozy projely ulicí, hned jakmile za sebou zavřela dveře; dívala se za nimi skrz skleněné tabule, a knihkupec jí vyšel vstříc zeptat se, co si přeje.

„Vy,“ řekl hlavní strážce pořádku, „vy zůstanete tady vpravo u dveří a vy, Douglasi,“ pokračoval obraceje se na druhého tlustého ozbrojence, „vy se postavíte tady vlevo a nepustíte nikoho dovnitř.“

Oba jmenovaní policisté uchopili své egalizátory a pravou ruku spustili volně podél pravého stehna, hlaveň namířenou ke kolenům podle předpisu. Pásky od přílby si nasadili pod bradu zepředu i zezadu. Vrchní strážce pořádku vešel dovnitř, sledován čtyřmi hubenými ozbrojenci; dva z nich rozmístil po obou stranách dveří s příkazem, aby nikoho nepouštěli ven. Se dvěma zbylými hubenými muži se pustil ke schodišti. Byli jeden jako druhý, byli umounění jako od sazí a měli černé oči a úzké rty.

Chick zastavil gramorádio a chtěl vyměnit obě desky, které poslouchal současně až do konce. Vybral si z jiné řady; pod jednou z desek našel fotografii Alise, myslel si, že ji ztratil. Byla tam napůl z profilu, v tlumeném světle, a fotograf, aby jí hezky osvětlil vlasy, musel dozadu za ni postavit reflektor. Vyměnil desky a zvedl fotografii. Jak se tak podíval z okna, zjistil, že venku se objevily nové sloupky dýmu, blíž k němu. Chtěl si poslechnout ty dvě desky a pak si zajít vedle ke knihkupci. Posadil se, zvedl fotografii blíž k očím, a když se tak na ni pozorně zahleděl, podobala se Partrovi; Alise se na obrázku pomalu měnila v Partra a ten se na Chicka usmál, napíše mu věnování, kamkoliv bude chtít; na schodišti bylo slyšet blížící se kroky, nastražil uši, někdo zabouchal na dveře. Položil fotografii, zastavil gramorádio a šel otevřít. Uviděl před sebou černou koženou kombinézu jednoho z ozbrojenců, druhý vešel za ním a vrchní strážce pořádku vstoupil jako poslední, na červeném oděvu a černé přilbě se ve tmě schodiště plížily prchavé odlesky světla.

„Vaše jméno je Chick?“ zeptal se vrchní strážce pořádku.

Chick ustoupil a tvář mu zbělela. Ustoupil až ke stěně se svými krásnými knihami.

„Co jsem provedl?“ otázal se.

Vrchní strážce pořádku zalovil v náprsní kapse a četl z papíru:

Vymáhání daní u pana Chicka, s předběžnou exekucí. Výprask a přísná důtka. Celková nebo i dílčí exekuce spojená se zpleněním domácnosti.

„Vždyt... já daně zaplatím,“ řekl Chick.

„Ano,“ přisvědčil strážce pořádku, „zaplatíte je pak. Nejdříve vám musíme dát výprask. Pořádný výprask; uděláme tomu krátký konec, aby se lidé nepobouřili...“

„Já vám dám ty peníze hned,“ ozval se Chick.

„Jistě,“ na to vrchní strážce pořádku.

Chick zašel ke stolu a otevřel zásuvku; měl tam schován srdcerváč posledního typu a smrtipráskač ve špatném stavu. Srdcerváč nenašel, ale smrtipráskač čouhal zpod hromady starých papírů.

„Řekněte mi, to opravdu hledáte peníze?“ prohodil vrchní strážce pořádku.

Oba ozbrojenci se postavili jeden sem a druhý tam a každý držel v ruce egalizátor. Chick se vztyčil, v ruce svíral smrtipráskač.

„Pozor, šéfe!“ zvolal jeden z ozbrojenců.

„Mám to zmáčknout, šéfe?“ zeptal se druhý.

„Tímhle si na mne nepřijdete,“ poznamenal Chick.

„Prosím, vezmeme si tedy vaše knihy,“ řekl vrchní strážce pořádku.

Jeden z ozbrojenců popadl jednu knížku, která byla na dosah, a nešetrně ji otevřel.

„Nic, jenom jakýsi spis, šéfe,“ ohlásil.

„Zpleňte ji!“ rozkázal vrchní strážce pořádku.

Ozbrojenec popadl knihu za hřbet a silně s ní zatřásl. Chick začal řvát.

„Ani se toho nedotýkejte!“

„Řekněte mi,“ pokračoval vrchní strážce pořádku, „proč nepoužijete svého smrtipráškače? Víte dobře, že na papíře stojí černé na bílém: Zplenění domácnosti.“

„Nechtě toho,“ zařval znovu Chick a zvedl svůj smrtipráškač, ale ocel klesla, aniž vydala ránu.

„Mám to stisknout, šéfe?“ zeptal se znovu ozbrojenec.

Knihy se právě odtrhla od vazby a Chick se vyřítil kupředu, odhodiv smrtipráškač, který nebyl k potřebě.

„Zmáčknete to, Douglassi,“ rozkázal vrchní strážce pořádku, uhýbaje.

Chickovo tělo se složilo ozbrojencům k nohám; vypálili oba dva.

„Dostane výprask, šéfe?“ zeptal se druhý ozbrojenec.

Chick se ještě trochu hýbal. Vzepřel se na rukou a zvedl se na kolena. Držel se za břicho, tvář měl rozšklebenou a do očí mu stékaly kapky potu. Na čele měl velikánskou ránu.

„Nechte ty knihy...,“ zamumlal. Hlas měl chraplavý a zlomený.

„Na místě je rozdupeme,“ řval vrchní strážce pořádku. „Myslím, že za několik okamžiků budete mrtví.“

Hlava Chickovi poklesla, snažil se ze všech sil znovu se vztyčit, ale bolelo ho břicho, jako by se mu v něm otáčely trojhranné britvy. Podařilo se mu položit jednu nohu na zem, avšak druhé koleno nemohl ohnout. Ozbrojenci přistoupili ke knihám, kdežto vrchní strážce pořádku udělal dva kroky k Chickovi.

„Nedotýkejte se těch knih,“ opakoval Chick. Bylo slyšet, jak mu v hrdle chrčí krev, a hlava mu klesala níž a níž. Pustil břicho, ruce měl červené, zatápal jimi bez cíle do vzduchu a zase upadl tvář na podlahu. Vrchní strážce pořádku ho nohou obrátil. Už se nehýbal, jeho otevřené oči zíraly kamsi daleko, dál než do pokoje. Tvář měl rozdělenou vedví pruhem krve, která se mu řinula z čela.

„Rozdupat, Douglassi,“ rozkázal vrchní strážce pořádku. „Já osobně rozmlátím tenhle přístroj na dělání hluku.“

Přešel k oknu a spatřil, jak se k němu z přízemí sousedního domu pomalu zvedá mohutný a široký sloup dýmu.

„Další dupání je zbytečné,“ dodal, „dům vedle právě začíná hořet. Dělejte rychle, to je to hlavní. Nezůstane po tom všem ani stopy, zato já to vše uvedu ve svém hlášení.“

Chickova tvář úplně zčervenala. Krev pod jeho tělem se srazila v hvězdu.

Nicolas přešel kolem předposledního knihkupectví, v němž Alise před chvílí založila požár. Cestou potkal Colina, když šel hledat práci, a věděl, že jeho neteř je v úzkých. O Partrově smrti se doslechl ihned, když telefonoval do klubu, a začal Alise pronásledovat, chtěl ji utěšit, morálně ji povznést a vzít si ji k sobě, až by byla zase veselá jako dřív. Uviděl dům, kde bydlel Chick, a z prostředka knihkupecké výlohy vedle v domě vyšlehl náhle dlouhý a tenký plamen, až se sklo rozstříklo jako úderem kladiva. Všiml si, že u vchodu stojí vůz vrchního strážce pořádku, a viděl, že s ním řidič popojíždí kousek dopředu, aby se dostal z nebezpečného okruhu, a spatřil též černé postavy ozbrojenců. Hasiči přijeli skoro okamžitě. Jejich vůz zabrzdil se strašným skřípěním. Nicolas už zatím zkusil vyrazit zámek. Podařilo se mu rozbít dveře — párkrát do nich kopl a běžel dovnitř. Vzadu v krámě všechno hořelo. Knihkupcovo tělo bylo natažené nohama do plamenů, jeho srdce vedle něho, a na zemi uviděl Chickův srdcerváč. Oheň planul jako velká rudá koule, z níž šlehalý dlouhé ostré plameny, které jedním rázem prorážely tlusté stěny krámu, a Nicolas se vrhl na zem, aby ho nezasáhly, a v té chvíli ucítil nad sebou strašné víření vzduchu, vyvolané proudy hasičských stříkaček. Hučení ohně se zdvojnásobilo, zatímco proud na něj zaútočil zespodu. Knihy s praskotem hořely, stránky vyletovaly do vzduchu, narážely do sebe a vznášely se Nicolasovi nad hlavou v opačném směru než proud, takže mohl jen stěží dýchat, takový to všechno dělalo rámus a žár. Myslel si, že Alise nezůstala v ohni, avšak žádné dveře, kudy by byla mohla utéci, neviděl, a oheň se vzpíral proti hasičům a zdálo se, že rychle stoupá nahoru, kdežto při zemi zřejmé pohasínal. Uprostřed špinavého popela bylo vidět jasnou záři, jasnější než plameny.

Kouř rychle zmizel, hnán o patro výš. Knihy pohasly, strop však vzplanul daleko víc než dosud. U země zůstala už jenom ta záře.

Nicolas, celý ušpiněný od popela, vlasy zčernalé a lapaje po dechu, šel stále za tím světlem. Slyšel dupot hasičů při práci. Pod jedním zhrouceným železným trámem spatřil světlou kštici vlasů. Plameny ji nemohly pohltit, neboť byla zářivější než ony. Schoval ji do náprsní kapsy a vyšel ven.

Kráčel nejistě. Hasiči se za ním dívali, jak odchází. Oheň zachvátili hořejší patra a oni se chystali izolovat celý blok budov a přenechat jej napospas plamenům, neboť došla zásoba tekutiny k hašení. Nicolas kráčel po chodníku. Pravou rukou hladil na hrudi Alisiny vlasy. Uslyšel vůz vrchního strážce pořádku, který ho předjel. Vzadu rozpoznal červenou koženou kombinézu vrchního strážce. Když trochu odhrnul kabát, byl celý zaplaven sluncem. Jenom jeho oči zůstaly ve stínu.

Colin zahlédl třetí pilíř. Chodil už od rána po sklepení Zlaté Rezervy. Jeho úkolem bylo křičet, když spatří, že někdo přišel krást zlato. Sklepení bylo velmi rozsáhlé, když člověk kráčel rychle, potřeboval celý den, aby je prošel tam a zpátky. Uprostřed byla opevněná místnost, kde zlato pomalu dozrávalo v ovzduší plném smrtonosných plynů. Jestliže člověk stačil vykonat za den celou obchůzku, vynášela tato práce hodně. Colin se necítil právě v nejlepší fyzické kondici a ve sklepení bylo příliš tma. Chvillemi se bezděčně otáčel, čímž se opožďoval za stanoveným časovým plánem; za sebou viděl jenom malý světlý bod poslední lampy a před sebou lampu následující, která byla stále větší a větší.

Zloději zlata sice nepřicházeli každý den, nicméně ve stanoveném okamžiku bylo vždy nutno projít kontrolou, jinak došlo k zadržení mzdy. Bylo nutno dodržovat stanovený časový plán, aby člověk mohl pohotově zakřičet, když přišli zloději. Byli to lidé velmi spořádaných zvyků.

Colina bolela pravá noha. Podlaha sklepení, zbudovaného z tvrdého umělého kamene, byla rozbrázděná a hrbolatá. Když mjel osmou bílou čáru, pospíšil si, aby k třetímu pilíři dorazil ve stanovenou dobu. Začal si hlasitě zpívat do pochodu, ale hned toho nechal, neboť ozvěna mu ze všech stran hrozivě vracela útržky slov a zpívala něco docela jiného než on.

Přestože měl nohy rozbolavělé, šel stále neúnavně dál, až minul třetí pilíř. Mimoděk se obrátil, domnívaje se, že vidí něco za sebou. Ztratil dalších pět vteřin a přidal na chvíli do kroku, aby zpoždění dohnal.

Do jídelny se už nedalo vůbec vejít. Strop skoro splýval s podlahou, byl s ní spojen zvláštními polorostlinnými, polonerostnými útvary, rostoucími ve vlhkém temnu. Dveře na chodbu se nedaly otevřít, zbýval jen úzký průchod vedoucí z před síně do pokoje Chloé, Isis šla první, za ní Nicolas. Vypadal otupěle. Náprsní kapsu kabátu měl něčím vzdutou a chvílemi si kladl ruku na prsa.

Isis spatřila lůžko, ještě než vešla do pokoje, Chloé byla stále zahrnuta spoustou květin. V rukou natažených na příkrývkách držela jen s námahou velikou bílou orchideu, která se vedle jejích průsvitných rukou zdála bezová. Oči měla otevřené, a když spatřila Isis, jak si sedá vedle ní, trochu se pohnula. Nicolas uviděl Chloé a odvrátil hlavu. Rád by se na ni byl usmál. Přistoupil k ní a pohládl jí ruku. I on se posadil a Chloé zavřela zvolna oči a zase je otevřela. Vypadala spokojeně, že je vidí.

„Spala jsi?“ zeptala se Isis tiše.

Chloé naznačila očima, že ne. Hubenými prsty hledala ruku Isis. Ve druhé držela schovanou myšku, jíž bylo vidět jen zářivá a živá očka; vycupitala na lůžko za Nicolasem. Vzal ji opatrně do ruky a políbil ji na lesklý čumáček a ona se vrátila k Chloé. Květiny kolem lůžka se chvěly, nevydržely dlouho, a Chloé se cítila od hodiny k hodině slabší a slabší.

„Kde je Colin?“ zeptala se Isis.

„Pracuje...“, odpověděla Chloé s povzdechem.

„Nemluv, budu se tě ptát jinak,“ řekla Isis.

Sklonila svou hezkou hnědou hlavu blíž k hlavě Chloé a opatrně ji políbila.

„Pracuje v té bance?“

Chloé zavřela víčka.

A v před síni se ozvaly kroky. Colin se objevil ve dveřích. Nesl nové květiny, ale práci už zase neměl. Lidé ho brzy předešli, nemohl vůbec chodit. Protože pracoval, jak mohl nejlépe, dostal trochu peněz na tyhle květiny.

Chloé se zdála klidnější, skoro se teď pousmála, a Colin šel až k ní. Miloval ji teď až příliš proto, že se tak přemáhala, a sotva se jí dotýkal ze strachu, aby ji nezlomil docela. Svýma ubohýma rukama, ještě ztvrdlýma prací, jí hladil tmavé vlasy.

Byli tu Nicolas, Colin, Isis a Chloé. Nicolas se rozplakal, protože Chick a Alise již nikdy nepřijdou a Chloé je tak špatně.

To, co dělal Colin teď, mu sice vynášelo hodně peněz, ale bylo už pozdě. Jeho každodenním úkolem bylo chodit po lidech. Dali mu seznam a on ohlašoval den předem všechna nadcházející neštěstí.

Každý den odcházel do prostých nebo honosných čtvrtí. Našlapal se něco schodů. Přijímán byl velice špatně. Házeli mu na hlavu různé těžké a zraňující předměty i tvrdá a ostrá slova a vyhazovali ho ze dveří. Dostával za to peníze a s jeho prací byli spokojeni. U této práce by byl zůstal. Nemusel dělat nic jiného, než se dávat vyhazovat ze dveří.

Únava ho mučila, podlamovala mu kolena a ryla vrásky do tváře. Jeho oči neviděly nic než lidskou ošklivost. Pořád jenom ohlašoval neštěstí, která měla přijít. Stále ho jen pronásledovali ranami, křikem, slzami, urážkami.

Vyšel po dvou schodech nahoru, pustil se dál chodbou, a sotvaže zaklepal, hned o krok ustoupil. Jakmile lidé spatřili jeho černou čepici, hned věděli, co jim nese, a spílali mu, Colin však nesměl nic říci, byl za tu práci placen. Dveře se otevřely. Ohlásil, co ohlásit měl, a chtěl zase jít. Do zad ho bouchl těžký kus dřeva.

Vyhledal v seznamu další jméno a viděl, že je to on sám. Odhodil tedy čepici a vyšel na ulici a srdce měl jako z olova, protože věděl, že zítra Chloé zemře.

Zástupce církve rozmlouval s ministrantem a Colin čekal, až skončí rozhovor, a pak šel k nim. Už neviděl pevnou zem pod nohama a při každém kroku klopýtl. Měl stále před očima Chloé na jejich svatebním lůžku, bledou, s tmavými vlasy a rovným nosem, s mírně vyklenutým čelem, její oválnou, měkce zakulacenou tvář i její zavřená víčka, která ji oddělila od světa.

„Přišel jste kvůli pohřbu?“ zeptal se ho zástupce církve.

„Chloé je mrtva,“ odpověděl Colin.

Slyšel Colina, že říká „Chloé je mrtva“, a nevěřil tomu.

„Já vím,“ řekl zástupce církve. „Kolik peněz na to chcete dát? Jistě si přejete hezký obřad.“

„Ano,“ přisvědčil Colin.

„Mohu vám udělat něco velmi krásného za dva tisíce doublezonů,“ nabízel zástupce církve. „Mám také ještě dražší obřady...“

„Mám jenom dvacet doublezonů,“ podotkl Colin. „Mohl bych jich mít snad o třicet nebo čtyřicet víc, ale ne hned.“

Zástupce církve nabral do plic dechu a znechuceně si vzdychl.

„Tak to musíte mít obřad pro chudé.“

„Já jsem chudý...“, poznamenal Colin. „A Chloé je mrtvá...“

„Prosím,“ řekl zástupce církve. „Ale každý by se měl zařídit tak, aby se měl za co dát slušně pohřbít, až umře. Tak vy nemáte ani pět set doublezonů?“

„Nemám,“ na to Colin... „Mohl bych dát nejvýše sto v případě, spokojíte-li se s tím, že vám zaplatím několikrát. Uvědomujete si vůbec, co to znamená říkat si „Chloé je mrtvá“?“

„Víte,“ podotkl zástupce církve, „já už jsem na to zvyklý, takže na mne to už nepůsobí. Měl bych vám poradit, abyste se obrátil na Pánaboha, ale obávám se, že za tak nízkou sumu by ani nestálo za to ho vyrušovat...“

„Och!“ ozval se Colin, „nehodlám ho vyrušovat. Nevěřím, že by byl schopen mi pomoci, protože Chloé je mrtva.“

„Mluvte o něčem jiném,“ řekl zástupce církve. „Myslete třeba na... já nevím na co, to je jedno na co... například...“

„Za sto doublezonů budu mít slušný obřad?“ zeptal se Colin.

„Na takové řešení nechci ani pomyslet. Jistě půjdete aspoň na sto padesát.“

„Budu vám to muset splácet delší dobu.“

„Máte přece práci..., podepíšete mi malý lístek.“

„Když si to přejete,“ souhlasil Colin.

„Jestliže je tomu tak, půjdete snad až na dvě stě a budete mít vedle sebe kostelníka a ministranta, kdežto za sto padesát budou na opačné straně.“

„Na to nepomyslím,“ řekl Colin. „Myslím, že tu práci nebudu mít dlouho.“

„Tak tedy za sto padesát,“ uzavřel zástupce církve. „Škoda, bude to opravdu ošklivý obřad. Je to od vás nechutné, že tak skrbíte...“

„Promiňte...,“ řekl Colin.

„Pojďte se mnou podepsat papíry,“ vyzval ho zástupce církve a nešetrně do něho strčil.

Colin se uhodil o židli. Zástupce církve, rozvztekl tím hlukem, strčil do něho ještě jednou směrem k sakristii a šel s bručením za ním.

Ke Colinovi se dostavili dva nosiči, čekal na ně v předsíni. Byli umazaní, protože schodiště bylo čím dál tím horší. Měli však na sobě své nejstarší šaty a na nějakou tu trhlinu se neohlíželi. Dírami v uniformách jim bylo vidět ohyzdné sukovité nohy porostlé rudými chlupy a Colina pozdravili tak, že mu pláclí přes břicho, jak stanovil řád pro chudé pohřby.

Předsíní teď vypadala jako sklepení. Aby se dostali do pokoje Chloé, museli sehnout hlavu. Zatloukači rakví už odešli. Už nebylo vidět Chloé, jen starou černou bednu, označenou pořadovým číslem a celou otlučenou. Popadli ji, použili ji jako beranidla a hodili ji oknem dolů. Mrtví se vynášejí na ramenou až od pěti set doublezonů výš.

„Proto je ta bedna tak otlučená,“ pomyslnil si Colin a rozplakal se, protože Chloé se musela rozbít na padrť.

Uvědomil si, že ona už nic necítí, a rozplakal se ještě víc. Bedna třískla o dláždění a polámala nohu děcku, které si hrálo vedle. Odšoupli je dál na chodník a bednu naložili na pohřební vůz. Byl to starý, červeně natřený nákladňák, a řídil jej jeden z nosičů.

Za vozem šlo jen několik málo lidí, Nicolas, Isis, Colin a ještě dva tři, které neznali. Vůz ujížděl dosti rychle. Aby mu stačili, museli utíkat. Řidič zpíval, až uši zaléhaly. Mlčel vřdycky jenom od dvou set padesáti doublezonů výš.

Před kostelem se zastavili a černá bedna zůstala venku, kdežto oni se šli zúčastnit obřadu. Zástupce církve se zachmuřenou tváří se k nim obrátil zády a začal svou povinnost, jako by se mu nechtělo. Colin zůstal stát před oltářem.

Zvedl oči: před ním na stěně visel Ježíš na kříži. Vypadal znuděný a Colin se ho zeptal:

„Proč je Chloé mrtva?“

„Za to já nemohu,“ odpověděl Ježíš. „Nemohli bychom mluvit o něčem jiném?“

„A kdo za to může?“ chtěl vědět Colin.

Rozmlouvali spolu velmi tiše, takže ostatní nic neslyšeli.

„My v žádném případě ne,“ řekl Ježíš.

„Pozval jsem vás na svou svatbu,“ připomněl Colin.

„Velmi se vydařila,“ pravil Ježíš, „dobře jsem se pobavil. Proč jste tentokrát nedal víc peněz?“

„Víc jich nemám,“ vysvětloval Colin, „a pak, tentokrát to už není moje svatba.“

„Rozumím,“ poznamenal Ježíš.

Vypadal rozpačitě.

„To je něco úplně jiného,“ pokračoval Colin. „Teď je Chloé mrtva... Nemohu snést pomýšlení na tu černou bednu.“

„Hmmm...“, zahučel Ježíš.

Hleděl kamsi stranou a zdálo se, že se nudí. Zástupce církve točil řehtačkou a vrískal přitom latinské verše.

„Proč jste ji nechal zemřít“, naléhal Colin.

„Och!“ ohradil se Ježíš. „Nebud'te dotěrný!“

Pohnul sebou, aby se mu na hřebech viselo pohodlněji.

„Byla tak milá“, pokračoval Colin. „Nikdy neudělala nic zlého ani v myšlenkách, ani ve skutcích.“

„To nemá s náboženstvím vůbec co dělat“, zamumlal Ježíš a zívł.

Pohnul trochu hlavou, aby se mu trnová koruna nahnula na jinou stranu.

„Nevím, co jsme komu udělali. Tohle jsme si rozhodně nezasloužili“, namítl Colin.

Sklopil oči. Ježíš neodpověděl. Colin zase hlavu zvedl. Prsa se Ježíšovi sladce a pravidelně dmula. Z rysů jeho tváře dýchal klid. Oči měl zavřené a Colin slyšel, jak se mu z nosních dírek nese slabé chrápání, jako když vrní kočka po žrádle. V tom okamžiku zástupce církve skočil z nohy na nohu a zafoukal na trubku a obřad byl u konce.

Zástupce církve odešel z kostela první a vrátil se do sakristie obout si vysoké okované boty.

Colin, Isis a Nicolas vyšli ven a počkali za autem. Pak se objevil ministrant s kostelníkem v bohatých úborech jasných barev. Začali na Colina pokřikovat a tančili kolem vozu jako diví. Colin si zacpal uši, ale nemohl nic říkat, vybral si pohřeb pro chudé, a když naň házeli celé hrsti kamínků, ani se nepohnul.

Kráčeli ulicemi velmi dlouho. Lidé se už za nimi neotáčeli a den se chýlil ke konci. Hřbitov pro chudé byl hodně daleko. Červený nákladňák se kymácel a poskakoval po hrbolaté cestě a motor k tomu vesele práskal...

Colin teď neslyšel vůbec nic, žil bývalým životem a někdy se usmál, vzpomínal na všechno. Nicolas a Isis kráčeli za ním. Isis chvílemi položila Colinovi ruku na rameno.

Cesta byla u konce a vůz se zastavil, tam dál byla voda. Nosiči sundali černou bednu. Colin šel na hřbitov poprvé; prostíral se na ostrově neurčitého tvaru, jehož obrysy se často pod tíží vody měnily. Bylo jej v oparu jen slabě vidět. Vůz zůstal na břehu; na ostrov se chodilo po dlouhém a pružném šedivém prkně, jehož protější konec se ztrácel v mlze. Nosiči hrozně zakleli a první z nich vstoupil na prkno, bylo široké právě tak, aby po něm bylo lze přejít. Černou bednu přidržovali silnými řemeny ze surové kůže, které měli nataženy přes ramena kolem krku, a druhý nosič začal ztrácet dech, byl celý fialový; na šedém pozadí to působilo velmi smutně. Colin šel za nimi; Nicolas s Isis se pustili přes lávku jeden po druhém; první nosič schválně přidupával, aby prkno rozhoupal dolů a nahoru i do stran. Ztratil se v husté páře, která se rozplývala jako praménky cukru rozpouštěného ve sladké šťávě. Jejich kroky zaznívaly na prkně stále hlubším tónem, prohýbalo se víc a víc, blížili se doprostřed; když tam dorazili, dotklo se prkno vodní hladiny a z obou stran o ně zapleskaly vlnky jedna za druhou. Voda je skoro zalila; byla tmavá a průhledná, Colin se nahnul doprava, viděl až na dno, zdálo se mu, že se tam v hlubině hýbe něco bílého; Nicolas a Isis zůstali stát za ním, vypadalo to, že stojí přímo na vodě. Nosiči šli stále dál, druhá polovina cesty zase stoupala, a když všichni minuli střed, vlnky opadly a prkno se s mlasknutím odlepilo z vody.

Nosiči se dali do běhu. Dupali přitom nohama a rukojetí na černé bedně bouchaly o stěny. Byli na ostrově dřív než Colin s přáteli a pustili se loudavě po vyšlapané pěšině, lemované živým plotem tmavých rostlin. Pěšina se bizarně klikatila v křivolakých zákrutech žalostných tvarů, byla pórovitá a drobná. Pak se trochu rozšířila. Listy rostlin se barvily lehce dosedá a na jejich hebkých tělech vystupovaly zlaté žilky. Vysoké, z obou stran k sobě ohnuté stromy tvořily nad cestou oblouk. Takto vzniklou klenbou pronikalo slabé mlhavé a matné denní světlo. Pěšina se dělila na několik větví a nosiči se bez váhání pustili doprava. Colin, Isis a Nicolas spěchali, aby je dohnali. Na stromech nepípl ani ptáček. Jen tu a tam se odloupł šedý list a padal těžce k zemi. Prošli rozcestím. Nosiči kopali do stromů a jejich těžké boty zanechávaly v jejich houbovité kůře hluboké bělavé šrámy. Hřbitov byl přesně uprostřed ostrova; když se člověk vyšplhal nahoru na skály, mohl přes vršky neúživých stromů zahlédnout kdesi v dálce směrem k druhému břehu dočerna přecházející oblohu a na ní orly letící ztěžka nad poli, porostlými trsníčkami a fenyklem.

Nosiči se zastavili u velké jámy; rozhoupali rakev s Chloé, zpívající přitom Šup sem, šup tam, a povolili záklopku. Víko se otevřelo a něco mocně žuchlo do jámy; druhý nosič sebou praštil napůl uškrčen, protože řemen se mu dost rychle neodepjal s krku. Colin s Nicolasem sem dorazili v poklusu. Isis klopýtala za nimi. Tu náhle vyskočili zpoza jedné mohyly kostelník s ministrantem ve starých promaštěných pracovních úborech, začali výt jako vlci a házeli přitom do hrobu hlínu a kameny.

Colin se sesul na kolena. Hlavu si držel v dlaních, padající kameny temně duněly, ministrant, kostelník a oba nosiči se chytili za ruce, udělali kolem jámy kolo a pak se najednou rozutíkali jeden po druhém k pěšině a zmizeli v rytmu farandoly. Kostelník zatroubil na velký roh a mrtvý vzduch se rozechvěl chraplavými zvuky. Hlína se pomalu sesouvala a za dvě tři minuty pod ní tělo Chloé úplně zmizelo.

Šedá myška s černými vousy učinila ještě poslední pokus a podařilo se jí proběhnout. Strop se za ní najednou spojil s podlahou a škvírami ve švu vyrazili dlouzí, líně se krouťící červi z beztvaré hmoty. Ve velkém spěchu proletěla tmavou chodbou předpokoje, jejíž zdi se s chvěním přibližovaly k sobě, a podařilo se jí proklouznout pod dveřmi. Dorazila ke schodišti a slezla po něm dolů; teprve na chodníku se zastavila. Chvilí zaváhala, než našla správný směr, a pak se pustila na cestu ke hřbitovu.

„Abych řekla pravdu, příliš mé to nezajímá,“ podotkla kočka.

„Neděláš dobře,“ ozvala se myška. Jsem ještě mladá a do poslední chvíle jsem byla dobře živená.“

„Ale já jsem také dobře živená,“ namítla kočka, „a vůbec netoužím po tom, abych se oddělala, tak aspoň víš, proč se mi to nezdá normální.“

„To proto, žeš ho nikdy neviděla,“ na to myška.

„Co je s ním?“ zeptala se kočka.

Netoužila příliš, aby se to dověděla. Bylo teplo a její chlupy byly hezky pružné.

„Je na břehu u vody,“ odpověděla myška, „čeká, a když nadejde jeho chvíle, vkročí na prkno a uprostřed zůstane stát. Na něco se dívá.“

„Nic zvláštního tam vidět nemůže,“ poznamenala kočka, „leda nějaký leknín.“

„Ano,“ přisvědčila myška, „čeká, až povyroste, aby ho zabil.“

„To je nesmysl,“ prohodila kočka. „Co z toho?“

„Když jeho chvíle pomine,“ pokračovala myška, „vrátí se vždycky na břeh a hledí na její fotografii.“

„To vůbec nejl!“ divila se kočka.

„Ne, nejl,“ řekla myška, „a je čím dál slabší a já to už nemohu snést. Jednoho dne, až půjde po tom dlouhém prkně, určitě šlápne vedle.“

„To ti snad nemusí vadit?“ podotkla kočka. Je nešťastný, tak co?“

„Není nešťastný,“ řekla myška, „trápí se. Právě proto to nemohu snést, a jednou určitě spadne do vody, moc se naklání.“

„No když je tomu tak, udělám tedy, co po mně chceš, ale nevím, proč říkám, když je tomu tak, protože nic nechápu,“ řekla kočka.

Jsi hrozně hodná,“ lichotila jí myška.

„Strč mi hlavu do tlamy a čekej,“ vybídla ji kočka.

„Může to trvat dlouho?“ zeptala se myška.

„Tak dlouho, až mi někdo šlápne na ocas,“ odpověděla kočka; „potřebuji k tomu rychlý reflex. Ale neboj se, nechám ocas natažený.“

Myška rozevřela kočce čelisti a strčila jí hlavičku mezi ostré zuby. Vzápětí ji zase stáhla zpátky.

„Přiznej se, tys měla dnes k snídani žraloka?“

„Poslouchej,“ pravila kočka, „jestli se ti to nelíbí, můžeš zas jít. Takovéhle vtípy nesnáším. Jinak si můžeš dělat, co chceš.“

Zdálo se, že je rozzlobená.

„Nerozčiluj se,“ uklidňovala jí myška.

Zavřela malá černá očka a dala hlavu na původní místo. Kočka položila opatrně ostré zuby na měkký šedý krček a čekala. Myščíny černé vousy se smíchaly s jejími. Rozvinula hustý ocas a nechala jej ležet na chodníku.

Se zpěvem přicházelo jedenáct slepých děvčátek ze sirotčince Svateho Julia.

MEMFIS 8. BŘEZNA 1946

DAVENPORT 10. BŘEZNA 1946

Obsah

PŘEDMLUVA	5
Kapitola 1	7
Kapitola 2	12
Kapitola 3	14
Kapitola 4	17
Kapitola 5	18
Kapitola 6	20
Kapitola 7	22
Kapitola 8	23
Kapitola 9	24
Kapitola 10	26
Kapitola 11	28
Kapitola 12	32
Kapitola 13	35
Kapitola 14	38
Kapitola 15	39
Kapitola 16	43
Kapitola 17	44
Kapitola 18	45
Kapitola 19	47
Kapitola 20	49
Kapitola 21	50
Kapitola 22	54
Kapitola 23	55
Kapitola 24	57
Kapitola 25	59
Kapitola 26	60
Kapitola 27	62
Kapitola 28	63
Kapitola 29	67
Kapitola 30	70
Kapitola 31	72
Kapitola 32	74
Kapitola 33	75
Kapitola 34	77
Kapitola 35	82
Kapitola 36	86

Kapitola 37	88
Kapitola 38	89
Kapitola 39	92
Kapitola 40	93
Kapitola 41	95
Kapitola 42	98
Kapitola 43	100
Kapitola 44	104
Kapitola 45	107
Kapitola 46	110
Kapitola 47	112
Kapitola 48	114
Kapitola 49	117
Kapitola 50	118
Kapitola 51	121
Kapitola 52	124
Kapitola 53	126
Kapitola 54	129
Kapitola 55	131
Kapitola 56	132
Kapitola 57	134
Kapitola 58	135
Kapitola 59	136
Kapitola 60	138
Kapitola 61	139
Kapitola 62	140
Kapitola 63	141
Kapitola 64	142
Kapitola 65	144
Kapitola 66	146
Kapitola 67	148
Kapitola 68	149
Obsah	150

<http://atheneum.zde.cz>